151. ÅRGANG ▪ NUMMER 11 ▪ JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ NOVEMBER 2002

LIAHONA

Er I beredt, behøver I ikke at frygte, af Clark Kelley Price

»Og det skete, at jeg, Nephi, lavede en bue af træ og en pil af en lige kæp, og så udrustede jeg mig med bue og pil, med slynge og sten. Og jeg sagde til min fader: Hvor skal jeg gå hen for at finde føde?« (1 Nephi 16:23; se også L&P 38:30).

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 2002

LIAHONA

Sammenfatning af oktoberkonferencen 2002

KONFERENCEMØDET LØRDAG FORMIDDAG, DEN 5. OKTOBER 2002
Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley. Ledelse: Præsident Thomas S. Monson. Indledningsbøn: Ældste Ben B. Banks. Afslutningsbøn: Ældste Richard D. Allred. Musik ved Mormontabernakelkoret; Craig Jessop og Mack Wilberg var dirigenter; Clay Christiansen var organist: »Press Forward, Saints«, *Hymns,* nr. 81; »Der er en stund, da ro og fred«, *Salmer og sange,* nr. 144; »Jeg prøver at bli' som Jesus«, *Børnenes sangbog,* s. 40-41; »O, kom, du konge, kom«, *Salmer og sange,* nr. 21; »Der er solskin i min sjæl i dag«, *Salmer og sange,* nr. 149; »Jeg på Kristus tror«, *Salmer og sange,* nr. 69.

KONFERENCEMØDET LØRDAG EFTERMIDDAG, DEN 5. OKTOBER 2002
Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley. Ledelse: Præsident James E. Faust. Indledningsbøn: Ældste Charles Didier. Afslutningsbøn: Ældste Athos M. Amorim. Musik ved et familiekor fra stave i Hunter (Salt Lake City), Utah; Jared L. Dunn var dirigent; Linda Margetts var organist: »Glorious Things Are Sung of Zion«, *Hymns,* nr. 48; »Come Along, Come Along«, *Hymns,* nr. 244; »O, glæd dig nu vor jord!«, *Salmer og sange,* nr. 28; »Oh, What Songs of the Heart«, *Hymns,* nr. 286.

PRÆSTEDØMMETS MØDE LØRDAG AFTEN, DEN 5. OKTOBER 2002
Præsidium og ledelse: Præsident Gordon B. Hinckley. Indledningsbøn: Ældste Lynn G. Robbins. Afslutningsbøn: Ældste Donald L. Hallstrom. Musik ved et kor af bærere af Det Aronske Præstedømme fra stave i Provo, Utah; Andrew Crane var dirigent; John Longhurst var organist: »Kom, alle I Guds mænd«, *Salmer og sange,* nr. 322; »O, du salighedens klippe«, *Salmer og sange,* nr. 171; »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange,* nr. 36; »Vi vil bringe verden hans ord«, *Børnenes sangbog, s.* 92-93.

KONFERENCEMØDET SØNDAG FORMIDDAG, DEN 6. OKTOBER 2002
Præsidium og ledelse: Præsident Gordon B. Hinckley. Indledningsbøn: Ældste Earl M. Monson. Afslutningsbøn: Ældste Lynn A. Mickelsen. Musik ved Mormontabernakelkoret; Craig Jessop var dirigent; Richard Elliott var organist: »Nu Israels Genløser«, *Salmer og sange,* nr. 5; »Nu som dug fra himlen vander«, *Salmer og sange,* nr. 85; »Beautiful Zion, Built Above«, *Hymns,* nr. 44; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange,* nr. 3; »Så sikker en grundvold« *Salmer og sange,* nr. 38; »Kom, kom, Guds folk,« *Salmer og sange,* nr. 16.

KONFERENCEMØDET SØNDAG EFTERMIDDAG, DEN 6. OKTOBER 2002
Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley. Ledelse: Præsident Thomas S. Monson. Indledningsbøn: Ældste Harold G. Hillam. Afslutningsbøn: Ældste Jerald L. Taylor. Musik ved Mormontabernakelkoret; Craig Jessop, Barlow Bradford var dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts var organister: »Lover den Herre«, *Salmer og sange,* nr. 30; »En stakkels sorgbetynget mand«, *Salmer og sange,* nr. 29 (sang: John Prather; fløjte: Jeanine Goeckeritz; harpe: Tamara Oswald); »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange,* nr. 19; »Vi be'r til Gud for dig«, *Salmer og sange,* nr. 11.

HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE, LØRDAG AFTEN DEN 28. SEPTEMBER 2002
Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley. Ledelse: Bonnie D. Parkin. Indledningsbøn: Shirley F. Sainz. Afslutningsbøn: Allison Barlow. Musik ved et hjælpeforeningskor fra stave i Salt Lake City og Rose Park, Utah; Manu Harris var dirigent; Bonnie Goodliffe var organist: »Press Forward, Saints«, *Hymns,* nr. 81; »May I Serve Thee,« af Robinson; »Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og sange,* nr. 178; »Guds ånd som en ild«, *Salmer og sange,* nr. 2.

TALERE I ALFABETISK ORDEN

OPTAGELSE AF KONFERENCEN KAN KØBES
Optagelse af konferencens møder kan købes på mange sprog på distributionscentre, som regel inden for to måneder efter konferencen.

KONFERENCETALER PÅ INTERNETTET
Der er adgang til konferencetaler på internettet på mange sprog ved at besøge www.lds.org.

BUDSKABER TIL HJEMMEUNDERVISNING OG BESØGSUNDERVISNING
Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos dem, I besøger, som budskaber til hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

PÅ OMSLAGET
Forsiden: Foto: Tamra H. Ratieta.
Bagsiden: Foto: Craig Dimond.

FOTOS VED KONFERENCEN
Fotos ved generalkonferencen i denne udgave er taget af Craig Dimond, Jed A. Clark, Welden C. Andersen, John Luke, Robert Casey, Mark Hedengren, Kelly Larsen, Tamra H. Ratieta, Matthew Reier og Christina Smith.

LIAHONA

November 2002 151. årgang. Nummer 11
LIAHONA 22991 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: Jenifer L. Greenwood
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Lisa Ann Jackson
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftasssistent: Collette Nebeker Aune

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pixton
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Kelli L. Pratt, Rolland F. Sparks, Kari A. Todd, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Tryk-og distributionsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046-31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompos« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada: November 2002 Vol. 151 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

EMNEINDEKS

»O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt«

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Jeg beder jer ... indtrængende om at benytte Kirkens templer. Tag til templet, og udfør det store og forunderlige værk, som himlens Gud har forklaret os.

Mine elskede søskende. Vi byder jer igen velkommen til denne store verdensomspændende konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Alma sagde: »O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, så jeg kunne gå ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at skælve, og råbe omvendelse til alle folk« (Alma 29:1).

Vi er nået dertil, hvor vi næsten kan gøre dette. Denne konference bliver transmitteret over hele verden, og talerne bliver hørt og set af sidste dages hellige på hvert eneste kontinent. Vi er nået langt med at se opfyldelsen af det syn, som omtales i Johannes' Åbenbaring: »Jeg så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk« (14:6).

Hvilken storslået begivenhed dette er, mine brødre og søstre. Det er svært at fatte. Vi taler fra dette vidunderlige konferencecenter. Jeg kender ikke til nogen anden bygning, som kan sammenlignes med det.

Vi er som én stor familie – repræsentanter for menneskeslægten på denne vide og skønne jord.

Mange af jer deltog i indvielsen af templet i Nauvoo i juni. Det var en storslået og vidunderlig begivenhed – en som vi sent skal glemme. Vi indviede ikke blot en pragtfuld bygning – Herrens hus – men vi indviede også

et smukt mindesmærke over profeten Joseph Smith.

I 1841, to år efter at han var kommet til Nauvoo, tog han det første spadestik til et Herrens hus, som skulle stå som kronen på Guds værk.

Det er svært at forestille sig, at man under de forhold og omstændigheder skulle opføre en så pragtfuld bygning på et sted, som dengang var civilisationens grænse i Amerika.

Jeg tvivler på, ja, jeg tvivler alvorligt på, at der fandtes en bygning med en udformning og pragt magen til den i hele staten Illinois.

Den skulle indvies til den Almægtiges værk – til at bringe hans evige hensigter til udførelse.

Man gjorde sig alle anstrengelser. Intet offer var for stort. I de følgende fem år tilhuggede man sten og lagde fundamentet og soklen, opbyggede murene og pyntestenene. Hundredvis drog nordpå for at bo der en tid og skove tømmer i store mængder og derpå binde det sammen i flåder, som blev sejlet ned ad floden til Nauvoo. Af dette tømmer blev der fremstillet flotte træskærerarbejder. Man samlede enører sammen til at købe søm for. Der blev ydet ufattelige ofre for at kunne købe glas. De var i færd med at bygge et tempel til Gud, og det skulle være det allerbedste, de formåede.

Midt under al denne aktivitet blev profeten og hans bror Hyrum dræbt i Carthage den 27. juni 1844.

Ingen af os, som lever i dag, kan fatte, hvilket katastrofalt sværdslag det var for de hellige. Deres leder var borte – manden, som havde modtaget syner og åbenbaringer. Han var ikke alene deres leder. Han var deres profet. Deres sorg var stor, og deres nød forfærdelig.

Men Brigham Young, som var præsident for De Tolvs Kvorum, stillede sig ved roret. Joseph havde lagt sin myndighed på skuldrene af apostlene. Brigham besluttede, at man skulle bygge templet færdig, og arbejdet fortsatte. Nat og dag forfulgte de deres mål på trods af alle de trusler, der blev slynget imod dem af den lovløse pøbel. I 1845 vidste de, at de ikke kunne blive i den by, de havde grundlagt på det, som før havde været et sumpet område af floden. De vidste, at de måtte tage af sted. Det blev en tid med hektisk aktivitet, for det første med at bygge templet færdig, og for det andet med at bygge vogne og samle forsyninger, så de kunne rejse ud i ødemarken mod vest.

Man begyndte at udføre tempelordinancer, inden templet var fuldstændig færdigt. Sådan fortsatte de hektisk, indtil vinterkulden i 1846 satte ind. Medlemmerne begyndte at

lukke dørene til deres hjem og vognene rullede langsomt ned ad Parley Street til flodbredden, derpå over floden og op på bredden i Iowa.

Rejsen fortsatte. Det var så bitterligt koldt, at floden frøs til. Men det satte dem i stand til at køre over isen.

For sidste gang så de sig tilbage og skuede mod øst deres drømmeby og deres Guds tempel. Så skuede de mod vest, mod en ukendt fremtid.

Efterfølgende blev templet indviet, og de, som indviede det, sagde »amen« og rejste videre. Bygningen brændte senere ned efter at være blevet antændt af en brandstifter, som næsten mistede livet under sit ugudelige forehavende. Til sidst blæste en tornado det meste af det, der stod tilbage, omkuld. Herrens hus, det store mål for deres anstrengelser, var borte.

Nauvoo blev næsten til en spøgelsesby. Den sygnede hen, indtil den næsten døde. Tempelgrunden blev pløjet op og beplantet. Årene gik, og langsomt opstod der en vækkelse. Nogle af vore medlemmer, som er efterkommere af dem, som engang boede der, havde i sig gemt minderne om deres forfædre og blev grebet af et ønske om at hædre dem, som havde betalt en så frygtelig pris. Gradvist kom der igen liv i byen, og dele af Nauvoo blev genopbygget.

Efter tilskyndelse fra Ånden og motiveret af de ønsker, som min far, der havde tjent som missionspræsident i området, og som ønskede at genopbygge templet til Nauvoos hundredårsdag, men aldrig havde været i stand til det, bekendtgjorde vi ved aprilkonferencen 1999, at vi ville genopbygge denne historiske bygning.

Luften fyldtes af spænding. Mange mænd og kvinder tilkendegav deres ønske om at hjælpe til. Vi blev tilbudt store bidrag i form af penge og ekspertise. Igen gjorde man sig alle anstrengelser. Vi ville genopbygge Herrens hus som et mindesmærke over profeten Joseph og som en offergave til vor Gud. Den 27. juni om eftermiddagen, omkring på det tidspunkt, da Joseph og Hyrum blev skudt i Carthage 158 år tidligere, indviede vi den pragtfulde, nye bygning. Den er meget smuk. Den står på nøjagtig det samme sted, hvor det oprindelige tempel stod. De ydre mål er de samme som oprindeligt. Det er et passende mindesmærke over denne uddelings store profet, seeren Joseph.

Hvor er jeg taknemmelig, så dybt taknemmelig for, hvad der er sket. I dag står med front mod vest på bakken med udsigt over byen Nauvoo, derfra over Mississippifloden og over Iowas sletter, Josephs tempel, et pragtfuldt Guds hus. Her i Salt Lake-dalen står Brighams tempel, som vender mod øst mod det smukke tempel i Nauvoo. De vender nu mod hinanden som bogstøtter med mange bøger mellem, som beretter om den lidelse, sorg og de ofre, ja, endog dødsfald blandt de tusinde, som foretog den lange rejse fra Mississippifloden til Great Salt Lake-dalen.

Nauvoo er blevet det 113. tempel, som nu fungerer. Vi har siden da indviet endnu et i Haag, så vi nu er oppe på 114 i alt. Disse vidunderlige bygninger, som hver har deres egen størrelse og arkitektur, ligger nu spredt blandt alle jordens folkeslag. De er blevet opført for at give vore medlemmer mulighed for at udføre den Almægtiges værk, hvis hensigt det er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket (se Moses 1:39). Disse templer er blevet bygget, for at de skal bruges. Vi ærer vor Fader, når vi benytter dem.

Ved åbningen af denne konference beder jeg jer, mine søskende, indtrængende om at benytte Kirkens templer.

Tag til templet, og udfør det store og forunderlige værk, som himlens Gud har forklaret os. Lad os der lære om hans veje og hans planer. Lad os der indgå pagter, som fører os ad retfærdighedens, uselviskhedens og sandhedens stier. Lad os der blive føjet sammen som familier under en evig pagt, som forrettes med Guds præstedømmes myndighed.

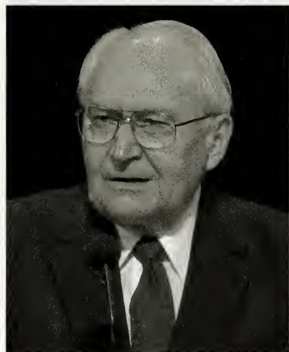
Og måtte vi der tilbyde de selv samme velsignelser til de tidligere slægter, nemlig vore egne forfædre, som venter på den tjeneste, som vi nu kan yde.

Måtte himlens velsignelser hvile på jer, mine kære søskende. Måtte Elias' ånd gribe jer og tilskynde jer til at gøre det arbejde for andre, som ikke kan komme videre, hvis ikke I gør det. Måtte vi glæde os over det herlige privilegium, som er vores. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Kaldet af Gud

ÆLDSTE L. TOM PERRY
De Tolv Apostles Kvorum

Vi er blevet givet præstedømmets store kraft. Den velsigner os individuelt og giver vores familie velsignelser.

Den 5. trosartikel lyder: »Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger.«[1]

En af vore vigtigste præstedømmekaldelser, en, der kræver vores konstante opmærksomhed, er i vores familie og i vores hjem. Brødre, som fædre og patriarker i vores familie skal vi »i henhold til den guddommelige plan ... lede [vores] familie i kærlighed og retskaffenhed og ... sørge for livets fornødenheder samt beskytte [vores] familie.«

»Ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn ... Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere, uanset hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse pligter.«[2]

Vi lever i en verden, der råber på retskaffent lederskab baseret på pålidelige principper.

I vores kirke er vi på vores egen enestående måde blevet belært om korrekte ledelsesprincipper, ledet af præstedømmets myndighed. Jeg tror, at ganske få af os fatter præstedømmets muligheder og den velsignelse, som det er. Jo mere vi lærer om at bære præstedømmet og forstår, hvordan det virker, des mere værdsætter vi de velsignelser, som Herren har givet os.

John Taylor erklærede engang:

»Jeg vil ... ganske kort svare, at [præstedømmet] er Guds styre, uanset om det er på jorden eller i himlene, for det er ved den kraft, den frihed eller det princip, at alt opretholdes [og] styres på jorden og i himlene, og [det er] ved den kraft, at alt opretholdes og fastholdes. Det styrer alt – det leder alt – det opretholder alt – og vedrører alt det, der er forbundet med Gud og sandhed.

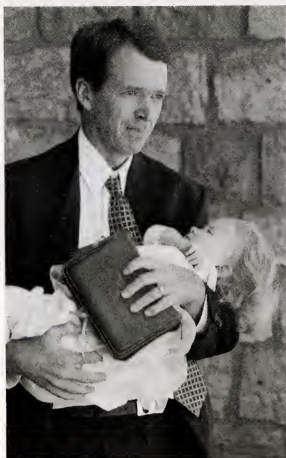
Det er Guds kraft, betroet til intelligenser i himlene og til mænd på jorden ... Når vi ankommer til Guds celestiale rige, finder vi, at der hersker den mest fuldkomne orden og harmoni, fordi der er det fuldkomne mønster, den mest fuldkomne form for styre gennemført, og når eller hvor disse principper er blevet udviklet på jorden, i samme forhold som de er blevet udbredt og efterfulgt, præcis i det forhold har de skabt velsignelser og frelse til menneskeheden. Og når Guds styre bliver indført mere omfattende, og når Jesu bøn, som han lærte sine disciple, besvares, og når Guds rige kommer på jorden, og hans vilje sker her som i himlen, da, og ikke før, vil universel kærlighed, fred, harmoni og enighed være fremherskende.«[3]

Herren gav os en vision af, hvad præstedømmet kan være, da han vejledte sine apostle, som skulle fortsætte værket efter Herrens død. Han sagde til dem: »Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer og sat jer til at gå ud og bære frugt og blive ved med at bære frugt, så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn.«[4]

En af velsignelserne ved at modtage præstedømmet er at få mulighed for at tilhøre et kvorum. Et kvorum i præstedømmet består af en specifik gruppe mænd, der bærer det samme embede i præstedømmet, organiseret for mere effektivt at fremme af Guds rige.

Præsident Stephen L Richards gav os engang en trefoldig definition af et præstedømmekvorum. Han sagde, at et præstedømmekvorum er tre ting: »1. en klasse; 2. et broderskab; og 3. en tjenesteenhed.«[5]

For mange år siden blev jeg belært om, hvordan et kvorum fungerer på disse tre områder, da jeg overværede et møde i højpræsternes gruppe i en lille by i det sydlige Wyoming. Lektionen den uge handlede om retfærdiggørelse og helliggørelse. Det var tydeligt, da undervisningen begyndte, at læreren var velforberedt til at undervise sine brødre. Svaret på et spørgsmål ændrede hele undervisningens forløb. Som svar på spørgsmålet kommenterede en bror: »Jeg

har med stor interesse lyttet til undervisningen. Tanken har strejfet mig, at undervisningen hurtigt vil gå tabt, hvis vi ikke finder en måde, hvorpå vi praktisk kan anvende det i vores hverdag.« Derpå fortsatte han med at foreslå en handlingsplan.

Aftenen før var en lokal beboer gået bort. Hans hustru var medlem af Kirken, men det havde han ikke været. Denne højpræst havde besøgt enken og kondoleret. Da han forlod hjemmet, kastede han et blik ud over den afdøde brors smukke gård. Han havde lagt en stor del af sit liv og sin arbejdskraft i at bygge den op. Høet var parat til at blive skåret; kornet var snart klar til at blive høstet. Hvordan kunne denne stakkels søster klare de uventede opgaver, som nu ramte hende? Hun havde brug for tid til at få alt organiseret i sin nye situation.

Derpå foreslog han gruppen, at de anvendte det princip, som de netop var blevet undervist i – ved at arbejde sammen med enken og holde driften af gården gående, indtil enken og hendes familie kunne finde en mere permanent løsning. Resten af mødet blev brugt til at organisere projektet med at hjælpe hende.

Da vi forlod lokalet, var der en god følelse blandt brødrene. Jeg hørte en af dem bemærke, da han gik ud af døren: »Dette projekt er lige, hvad vi som gruppe har brug for til at arbejde sammen igen.« Der var blevet undervist, broderskabet var blevet styrket, et tjenesteprojekt var blevet organiseret til at hjælpe nogen i nød.

Disse principper, som vi i en kvorumsorganisation undervises i, gælder ikke kun for et kvorum, men de samme principper gælder for præstedømmets ledelse i hjemmet. Vi er af Gud blevet befalet, »at opdrage [vore] børn i lys og sandhed.«[6] Hvis fædre ikke opdrager deres børn i lys og sandhed, er Herren utilfreds med dem. Dette er budskabet:

»Men sandelig siger jeg dig, min tjener ... at du ikke desto mindre er under denne fordømmelse.

Du har ikke lært dine børn lys og sandhed efter befalingerne, og den onde har endnu magt over dig, og dette er årsagen til din sorg.

Og nu giver jeg dig den befaling, at om du vil hjælpes, må du sætte dit eget hus i orden, thi der findes meget, som ikke er rigtigt i dit hus.«[7]

Kirken må fastholde sin familiebaserede orientering. Vi er nødt til at undervise i begrebet med at bygge flere på hinanden følgende generationer af medlemmer, som er gift i templet og trofaste. Vi er nødt til at undervise i grundlæggende lærdomme og forstå sammenhængen mellem personlig åndelig vækst og familiens. Vi er nødt til at gøre målet tydeligt: At invitere medlemmer til at komme til Kristus og holde ud indtil enden.

Blandt de første instruktioner givet til manden og kvinden var: »Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de skal blive ét kød.«[8]

Gud skabte ægteskabet som en del af sin guddommelige plan for at tilvebringege sin grundlæggende organisatoriske enhed – familien. Et af de første principper, som han belærte Adam og Eva om, var at udvikle et arbejdsfællesskab. Skriften siger:

»Og Adam og Eva, hans hustru, påkaldte Herrens navn, og i retning af Edens Have hørte de Herrens røst, som talte til dem, og de så ham ikke, thi de var udelukket fra hans åsyn.

Og han gav dem befalinger, at de skulle tilbede Herren, deres Gud, og ofre de førstefødte af deres hjord som et offer til Herren. Og Adam var lydig mod Herrens befalinger.«[9]

Derpå instruerede Herren vore første jordiske forældre om at undervise deres børn i lydighed mod hans love, »og Adam og Eva velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og døtre.«[10]

Præsident Spencer W. Kimball belærte os om familiens evige natur:

»Opskriften er enkel; ingredienserne få, selv om de hver især kan forøges meget.

Der må for det første være en passende holdning over for ægteskabet. Det omfatter også at udvælge en ægtefælle, som når så langt op mod fuldkommenhed i alle anliggender, som har betydning for de enkelte. Og derpå må de to komme til alteret i templet med den forståelse, at de må arbejde hårdt på at leve med succes sammen.

For det andet må der være stor uselviskhed, selvforglemmelse, og man må indrette hele familielivet og alt, hvad der har med det at gøre, efter familiens bedste og undertvinge selvet.

For det tredje må der være fortsat bejlen og udtryk for hengivenhed, venlighed og hensyn for at holde kærligheden i live og voksende.

For det fjerde må der være fuldkommen efterlevelse af Herrens befalinger, således som de er defineret i Jesu Kristi evangelium.«[11]

Hjemmet bør være et anker, en tryg havn, et tilflugtssted, et lykkeligt sted, hvor familien kan bo sammen, et sted, hvor børn er elsket. I hjemmet bør forældre lære deres børn livets store lektier. Hjemmet bør være midtpunktet

for en persons jordiske oplevelser, hvor kærlighed og gensidig respekt er blandet på passende vis.

For det andet overgås betydningen af at være jordisk forælder kun af at være en evig partner. Fædre og mødre skal overveje deres roller i dette store ansvar. Mine børn lærte mig en stor lektie for mange år siden. Vi flyttede fra Californien til New York, hvor jeg havde fået en stilling i et nyt firma. Vi begyndte processen med at finde et nyt hjem ved at se på byerne nærmest New York. Langsomt kom vi længere væk fra byen for at finde et hjem i et nabolag, som svarede til vore behov. Vi fandt et smukt hus ret langt fra New York City. Det var i ét plan omgivet af smukke skove i Connecticut. Den endelig prøve før købet af huset bestod i, at jeg tog toget ind til New York City for at afprøve køreplanen og se, hvor lang tid turen tog. Jeg tog turen og vendte ret nedtrykt tilbage. Turen var halvanden time hver vej. Jeg kom ind på vores motelværelse, hvor familien ventede på mig, og præsenterede mine børn for et valg.

»I kan enten få dette hus eller en far,« sagde jeg. Til min overraskelse svarede de: »Vi tager huset. Du er alligevel aldrig hjemme.« Jeg var sønderknust. Det, mine børn fortalte mig, var sandt. Jeg måtte omvende mig hurtigt. Mine børn havde brug for en far, som var mere hjemme. Til sidst nåede vi et kompromis og købte et hus nærmere byen og meget kortere til arbejde. Jeg ændrede på mine arbejdsvaner, så jeg kunne tilbringe mere tid med min familie.

I alle tidsaldre har Herren befalet sit folk at undervise deres børn i sandhed og retfærdighed. Vi opfordrer jer til at samle jeres familie omkring jer til familiebøn, studium af evangeliet, til at arbejde sammen i familien og til familieaktiviteter. Vi opfordrer jer indtrængende til at rådføre jer med medlemmerne af jeres familie og opmuntre dem til at tage del i vigtige

beslutninger som fx planlægning af familieaktiviteter.

Præsident Brigham Young sagde: »Præstedømmet ... er en regeringsorden og et regeringssystem, som er fuldkomment, og er det eneste, der kan fri menneskeslægten fra alt ondt, som nu plager dens medlemmer, og sikre dem glæde og lykke herefter.«[12]

Vi har fået præstedømmets store kraft. Den velsigner os individuelt og giver vores familie velsignelser; den velsigner de kvorummer, som vi tilhører; den velsigner de menigheder, hvor vi er kaldet til at tjene; og den velsigner tilmed den verden, som vi lever i. Vi er nødt til at lære, hvordan vi i retfærdighed følger de lærdomme, som Herren har givet os som bærere af hans hellige præstedømme. Vi har fået dette råd:

»Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.

Den, der er lad, skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald, og den, der ikke lærer, hvad der er hans pligt og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at beholde sin plads.«[13]

Må Herren velsigne os som medlemmer af hans kirke, så vi må forstå, hvilken velsignelse det er at have præstedømmet på jorden og kunne bruge det til gavn for vores familie og hele menneskeheden. Må vi nå en forståelse af vores forhold til Gud vor evige Fader og det præstedømme, som han har givet os. Det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

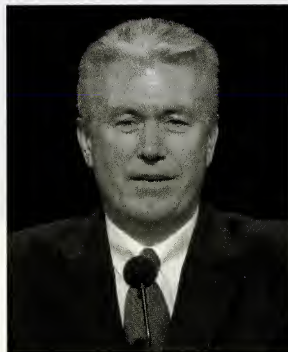
NOTER

1. 5. trosartikel.
2. »Familien: En proklamation til verden,« *Stjernen*, okt. 1998, s. 24.
3. »On Priesthood«, *Improvement Era*, juni 1935, s. 372.
4. Joh 15:16.
5. Conference Report, okt. 1938, s. 118.
6. L&P 93:40.
7. L&P 93:41-43.
8. Moses 3:24.
9. Moses 5:4-5.
10. Moses 5:12.
11. *Marriage and Divorce*, 1976, s. 17-18.
12. *Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1954, s. 130.
13. L&P 107:99-100.

Den verdensomspændende kirke bliver velsignet ved profeternes røst

ÆLDSTE DIETER F. UCHTDORF
De Halvfjerds' Præsidium

Lad os lytte til profeterne i vor tid, når de hjælper os med at fokusere på det, som er centralt i Skaberens plan.

Hvor er det en glæde og et privilegium at være en del af denne verdensomspændende kirke og blive undervist og opløftet af profeter, seere og åbenbarere! Denne konference udsendes til 68 lande og oversættes til 55 sprog. Det er i sandhed en verdensomspændende kirke med medlemmer spredt i alle jordens lande. Vi er alle børn af en levende og kærlig Gud, vor himmelske Fader. Jeg giver udtryk for min kærlighed til jer, mine kære brødre og søstre.

For blot tre måneder siden var vi sammen under præsident Gordon B. Hinckleys inspirerede lederskab ved indvielsen af det genopbyggede tempel i Nauvoo. Det bragte os tilbage til profeten Joseph og fornyede vore minder om de første hellige, deres ofre, sorger og tårer, men også deres mod, tro og tillid til Herren. Jeg har ingen forfædre blandt pionererne i 1800-tallet. Men siden de første dage som medlem af Kirken har jeg følt et tæt slægtskab til disse første pionerer, som krydsede prærien. De er mine åndelige forfædre, ligesom de er det for hvert eneste medlem af Kirken, uanset nationalitet, sprog eller kultur. De har etableret ikke blot et trygt sted i Vesten, men også det åndelige fundament for opbygningen af riget i alle verdens nationer.

Idet budskabet om Jesu Kristi gengivne evangelium nu bliver accepteret over hele verden, er vi alle pionerer i vores egen sfære og situation. Det var i virvaret efter anden verdenskrig i

Det Første Præsidentskab og medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum på forhøjningen i Konferencecentret.

Tyskland, at min familie første gang hørte om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. George Albert Smith var præsident dengang. Jeg var blot et lille barn, og vi havde mistet alle materielle ejendele to gange inden for blot syv år. Vi var flygtninge med en usikker fremtid. I løbet af disse syv år fik vi dog mere end noget pengebeløb nogen sinde kunne købe. Vi fandt et fantastisk tilflugtssted, et sted med forsvar mod fortvivlelse – Jesu Kristi gengivne evangelium og hans kirke, ledet af en sand og levende profet.

På dette tidspunkt i min barndom legede jeg i udbombede huse og voksede op med den altid tilstedeværende konsekvens af en tabt krig og bevidstheden om, at mit eget land havde påført mange lande forfærdelig smerte under den skrækkelige anden verdenskrig.

De gode nyheder om, at Jesus Kristus havde udført en fuldkommen forsoning for menneskeheden, idet han forløste dem alle fra graven og belønnede hver eneste i forhold til hans eller hendes gerninger, var den helbredende kraft, som bragte håb og fred tilbage til mit liv.

Uanset hvad vore udfordringer i livet er, kan vore byrder blive lette, hvis vi ikke alene tror på Kristus, men også på hans evne og hans magt til at rense og trøste os samt acceptere hans fred.

Præsident David O. McKay var profet i mine teenageår. Det var som om, jeg kendte ham personligt: Jeg kunne føle hans kærlighed, venlighed og ophøjethed, han gav mig tillid og mod i mine unge år. Selv om jeg voksede op tusinder af kilometer væk i Europa, følte jeg, at han stolede på mig, og jeg ville ikke skuffe ham.

En anden kilde til styrke var et brev, som var skrevet af apostlen Paulus, mens han var i fangenskab. Det var henvendt til Timotheus, hans mest betroede assistent og ven. Han skrev:

»For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed.

Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre« (2 Tim 1:7-8).

Disse ord fra en af Frelserens fordums apostle havde stor betydning for mig i efterkrigstiden, ligesom de har i dag. Dog er der mange af os, som tillader vores frygt at kontrollere os i disse tider med international spænding, økonomisk og politisk usikkerhed og personlige udfordringer.

Gud taler til os med en konsekvent røst. Gud vil tage sig af hele den menneskelige familie på samme måde. Måske bor vi i et stort ward eller en lille gren, vores klima eller plantevækst kan være forskellig, den kulturelle baggrund og sproget varierer, og vores hudfarve kan være helt forskellig. Men det gengivne evangeliums universelle magt og velsignelser er til rådighed for alle, uanset kultur, nationalitet, politisk

system, tradition, sprog, økonomisk situation eller uddannelse.

I dag har vi igen apostle, seere og åbenbarere, som er vægtere på tårnet, budbringere af himmelsk, helsebringende sandhed. Gud taler til os gennem dem. De er i høj grad opmærksomme på de forskellige situationer, vi medlemmer lever i. De er i denne verden, men ikke af denne verden.

Vi har en levende profet på jorden, det er præsident Gordon B. Hinckley. Han kender vore udfordringer og frygt. Han har inspirerede svar. For et år siden underviste han os på sin optimistiske og tydelige måde. Han sagde:

»Der er ikke grund til at frygte. Vi kan have fred i vores hjerte og fred i vores hjem. Vi kan være en positiv indflydelse i denne verden, hver eneste af os ...

... Vores tryghed ligger i omvendelse. Vores styrke kommer af lydighed over for Guds befalinger« (»De tider, vi lever i«, *Liahona*, jan. 2002, s. 86).

Profeterne taler til os i Herrens navn og med tydelighed. Mormons Bog bekræfter: »Thi Gud Herren oplyser forstanden, og han taler til mennesker i deres eget sprog og til deres forstand« (2 Nephi 31:3).

Det er vores ansvar ikke alene at lytte, men også at handle i henhold til hans ord, så vi kan gøre krav på velsignelserne ved det gengivne evangeliums ordinancer og pagter. Han sagde: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:10).

Der kan være tider, hvor vi føler os overvældet, sårede eller på grænsen til fortvivlelse, mens vi af al kraft forsøger at være fuldkomne medlemmer af Kirken. Vær forvisset om, at der er balsam i Gilead. Lad os lytte til profeterne i vor tid, når de hjælper os med at fokusere på det, som er centralt i Skaberens plan for hans børns evige skæbne. Herren kender os, han elsker os, han ønsker, at vi skal opleve succes, og han opmuntrer os ved at sige: »Og se til, at alt ... gøres med visdom og orden; thi det forlanges ikke, at [mænd og kvinder] skal løbe hurtigere, end [de] har styrke til ... [men] det er nødvendigt, at [de] er flittig[e]« (Mosiah 4:27).

Tabernakelkoret sørgede for musik ved flere af konferencemøderne.

Er vi flittige med hensyn til at efterleve Guds befalinger uden at løbe hurtigere, end vi har styrke til? Eller slentrer vi bare af sted i ro og mag? Bruger vi vores tid, talenter og midler klogt? Fokuserer vi på det, der betyder mest? Følger vi profeternes inspirerede råd?

Et eksempel på, hvad der er af stor betydning for menneskeheden, er, at vi styrker vores egen familie. Princippet om familieaftenen blev givet til os i 1915. Præsident McKay mindede i 1964 atter forældrene om »at ingen anden succes kan erstatte fiasko i hjemmet« (citeret fra J.E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, s. 42; i Conference Report, april 1964, s. 5). I 1995 opfordrede vor tids profeter hele verden til at styrke familien som samfundets grundlæggende enhed. Og for blot tre år siden udtalte Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum: »Vi råder forældre og børn til at prioritere familiebøn, familieaften, studium af og instruktion i evangeliet samt sunde familieaktiviteter højest. Uanset hvor værdige eller relevante andre krav eller aktiviteter måtte være, må de aldrig få lov til at erstatte de guddommeligt pålagte pligter, som kun forældre og familier kan udføre på rette måde« (»Brev fra Det Første Præsidentskab«, *Liahona*, dec. 1999, s. 1).

Lad os i ydmyghed og tro genopfriske vores indvielse og vores forpligtelse til at følge profeterne, seerne og åbenbarerne med al flid. Lad os lytte og blive undervist og opløftet af dem, som har alle rigets nøgler. Og mens vi deltager i denne konference, må da vores hjerte blive forandret, så der opstår et stort ønske om at gøre godt (se Alma 19:33), og vi kan være pionerer i opbygningen af et åndeligt grundlag, som grundfæster Kirken i vores del af verden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

En glædens røst for vore børn

COLEEN K. MENLOVE
Primarys hovedpræsidentinde

Dette er vores opgave, dette er vores mulighed, for ombyggeligt at undervise vore børn og vidne for dem om sandheden af Jesu Kristi evangelium.

Jeg kan lide udråbstegn! Jeg bruger dem, når jeg skriver noter til mig selv og til andre. Det er en måde at vise entusiasme og forpligtelse. Et af mine yndlingsskriftsteder har udråbstegn:

»Hvad hører vi nu i det evangelium, som vi har modtaget? En glædens røst!« Der er tre udråbstegn mere i resten af verset og i de følgende fire vers. De lyder i uddrag:

»En nådens røst fra himlen og en sandhedsrøst fra jorden ... en glædesrøst ...

... Hvor herlig er ikke den røst, vi hører fra himlen, der taler til vore øren om herlighed og frelse ...!«[1] – med et udråbstegn.

Vi kan høre en glædesrøst, der bringer budskab om håb og glæde i vores egen tilværelse. Glæden ved vore vidnesbyrd om Frelseren kan sætte udråbstegn ved hvert eneste aspekt af vores liv i vores søgen efter at komme til Kristus.

Hvad med vore børn? Hører de budskaber af glæde og håb i evangeliet? Efter en lektion i Primary om Joseph Smiths første åbenbaring blev klassen bedt om at tegne et billede, som de kunne tage med hjem og vise deres familie. Børnene var blevet undervist om det mørke, som Joseph oplevede før Faderen og Sønnen viste sig. En seksårig pige tog en sort farve og begyndte at tegne. Hun farvede bunden og op langs den ene side så sort, som hun kunne. Da læreren spurgte hende om billedet, sagde hun, at hun tegnede Joseph Smith i mørket.

Hendes lærer spurgte: »Ved du, at da vor himmelske Fader og Jesus viste sig, måtte mørket forsvinde? Vor himmelske Fader og Jesus er altid mere magtfuld end Satan, og de vil beskytte dig.« Barnet vendte tilbage til sin tegning. Øverst i det ene hjørne tegnede hun to skitsefigurer, og derpå byttede hun sin sorte farve ud med en meget gul farve og udfyldte resten af siden med lys.

Det er dette lys, lyset fra den gengivne evangelium – en »glædens røst« – som forældre kan lære deres børn at kende. Modstanderen er virkelig, men børn kan føle den fred og glæde, som kommer, når de udviser tro på Jesus Kristus. Vore børn vil ikke opleve dette lys, medmindre vi underviser dem i evangeliet.

Herren har vejledt forældre om, at »opdrage [deres] børn i lys og sandhed.«[2] Han instruerede os også om at undervise vore børn i »at bede og at vandre retskaffent for Herren«,[3] og »i læren om omvendelse, tro på Jesus Kristus ... og om dåb og den Helligånds gave ...«[4] Vi hjælper dem med at indstille deres øre, sind og hjerte på at genkende »glædens røst« og et ønske om at være værdig til at modtage evig glæde, når vi underviser i evangeliets sandheder.

Dette er eksemplificeret i Mormons Bog. Enos' far underviste ham »i Herrens tugt og formaning.« Denne store velsignelse fik Enos til at udbryde: »... velsignet være min Guds navn derfor.«[5] Enos udbrød derefter: »... de ord, som jeg ofte havde hørt min fader sige angående det evige liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte.«[6]

En ven fortalte mig om en oplevelse, som hun som lille havde haft i en gren af Kirken, hvor hun var det eneste barn i primaryalderen. Uge efter uge afholdt hendes mor hjemme-Primary på samme dag og samme tidspunkt. Hun så ivrigt frem til at sidde på sofaen sammen med sin mor og lære om Jesu Kristi evangelium, og hvordan hun skulle efterleve det. Moderen skrev omhyggeligt referat, som viser, at primarymøderne i hjemmet altid omfattede bønner, sang og en lektion.

Denne mor ønskede i sit hjerte, at hendes lille datter udviklede et vidnesbyrd om Jesus Kristus og følte glæden ved evangeliet. Hun gav sin datter det, som havde været så vigtigt for hende som barn. Denne lille pige,

som nu er en troens og pagtens kvinde, ser tilbage på sin barndom med dyb taknemlighed for hendes mors entusiasme og forpligtelse til at lære hende om Frelseren. Moderens ihærdighed blev til glæde for hendes datter – med udråbstegn.

De levende profeter udtrykker sig klart om vores hellige pligt til at undervise vore børn.[7] I et brev fra Det Første Præsidentskab rådes vi »til at prioritere familiebøn, familieaften, studium af og instruktion i evangeliet samt sunde familieaktiviteter højest. Uanset hvor værdige eller relevante andre krav eller aktiviteter måtte være, må de aldrig få lov til at erstatte de guddommeligt pålagte pligter, som kun forældre og familier kan udføre på rette måde.«[8]

Ja, livet kan bevæge sig meget hurtigt for forældre, og det er også ved at ske for børnene. Det ville være let at sige, at der ikke er tid nok til at nå det hele. Når jeg ser tilbage på en tid, som gik alt for hurtigt, kan jeg nu se, at hver dag var fuld af små, dyrebare øjeblikke fyldt med muligheder for at hjælpe vore børn med at høre »glædens røst« i evangeliet. Børn lærer altid af os. De lærer, hvad der vigtigt, ved det, som vi vælger at gøre, så vel som af det, som vi vælger ikke at gøre. Tilfældige og uregelmæssige familiebønner, studium af skriften og familieaftener er ikke nok til at styrke vore børn. Hvor vil børn lære om evangeliet og om standarder som kyskhed, retskaffenhed og ærlighed, hvis ikke i hjemmet? Disse værdier kan styrkes i kirken, men forældre er de bedste og mest effektive til at undervise deres børn i disse værdier.

En forståelse af, hvem disse børn er og deres muligheder i Guds rige, kan give os et større ønske om at håndtere udfordringerne mere tålmodigt – mere kærligt. Herren vil hjælpe os med at undervise vore børn, hvis vi gør alt, hvad der står i vores magt. Familier er evige, og Frelseren ønsker, at det skal lykkes for os. Når vi søger Ånden, kan vi modtage den trøst, vejledning og vished, som vi har behov for til at opfylde de ansvar og modtage de velsignelser, der er knyttet til forældrerollen.

De guddommeligt inspirerede programmer i Kirken og de, som er kaldet til at betjene vore børn, kan hjælpe os. Min mand og jeg er taknemlig for biskopper, ledere i præstedømmet og i hjælpeorganisationer, hjemmelærere og besøgslærerinder,, som har været med til at styrke vores familie. Uanset om vi har børn i vores hjem eller ej, så kan vi hver især spille en vigtig rolle ved at hjælpe forældre.

Børn har så store evner til at lære at kende alt det væsentlige i riget. Når vi lytter til dem, kan vi bedre forstå, hvordan de anvender det, som de har lært om evangeliet. En far forklarede sin fireårige datter, at familien havde tilbragt det meste af dagen med at gøre rent i huset, og at hvert eneste værelse var rent på nær et.

»Ved du, hvilket værelse der ikke er rent?« spurgte han hende.

»Mit,« svarede hun hurtigt.

»Kender du nogen, som kan hjælpe til med at gøre dit værelse rent?« spurgte han, idet han forventede som svar, at det kunne hun selv.

Men i stedet svarede hun: »Far, jeg ved, at hver gang man er bange, bekymret eller har brug for hjælp, så knæler man ned og beder vor himmelske Fader om hjælp.«

Det er interessant at lægge mærke til, at når vi lytter til vore børn, så kan de også undervise os. En far fortalte om en oplevelse, som han havde med sin otteårige datter. Han sagde: »Mens jeg overvejede, hvad jeg skulle sige til nadvermødet om emnet ›at blive som børn,‹ spurgte jeg min datter, hvorfor vi skulle blive som børn. Hun svarede uden at tøve: ›Fordi vi alle er børn sammenlignet med Jesus, og fordi børn har så god en fantasi.‹«

Overrasket over den sidste del af hendes svar spurgte han, hvorfor vi har behov for en god fantasi. Hun svarede: »Så vi kan forestille os Jesus i Getsemane Have og på korset, og så vi kan tænke på ham, når vi nyder nadveren.«

Som ved alt andet var Frelseren eksemplet for os på, hvordan vi bør elske og undervise vore børn. Da han viste sig for nephiterne på den vestlige halvkugle, fortæller skrifterne os, at da han talte til folket »græd han ... og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.«[9]

Præsident Gordon B. Hinckley sagde med henvisning til denne lejlighed: »Der er intet mere blidt og smukt billede i hele den hellige skrift end dette enkle sprog, som beskriver Frelserens kærlighed til små børn.«[10]

Nøglen til at undervise effektivt i evangeliet i hjemmet er at indbyde Herrens Ånd til at være hos os. Det bedste råd, som min mand og jeg har modtaget under turbulente perioder i opdragelsen af vore børn, var at gøre alt, hvad der er muligt, for at indbyde samt bevare Ånden i vores hjem. Børn kan ikke lære noget åndeligt og have åndelige følelser uden Åndens vejledning.

Som forældre kan vi ofte bære vores vidnesbyrd om Jesus Kristus for vore børn. Når vi bærer vidnesbyrd, uanset om det er ved familieaften eller i et undervisningsøjeblik, indbyder vi Ånden. Præsident Boyd K. Packer har også belært os om, at »undervise vore unge mennesker om at bære vidnesbyrd – at bære vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith er Guds profet, at Mormons Bog er sand.«[11]

Præsident Hinckley forsikrer os: »Af alle glæder i livet, er der ingen, der overgår lykkelige forældres. Af alle de ansvar, vi slås med, er der intet, der er ligeså alvorligt. At opdrage børn i en atmosfære af kærlighed, tryghed og tro er den mest belønnende af alle udfordringer.«[12]

Jeg ved – med udråbstegn – at børn kan modtage et vidnesbyrd ved Ånden, som bringer overbevisning og forpligtelse til hjertet! Jeg vidner om, at dette er vores opgave, at dette er vores mulighed, for omhyggeligt at undervise vore børn og vidne for dem om sandheden af Jesu Kristi evangelium, og for at de også hører »glædens røst.« I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 128:19, 23; se også v. 20-22.
2. L&P 93:40.
3. L&P 68:28.
4. L&P 68:25.
5. Enos 1:1.
6. Enos 1:3.
7. Se »Familien: En proklamation til verden,« *Stjernen*, okt. 1998, s. 24.
8. Brev til medlemmer af Kirken fra Det Første Præsidentskab, 11. feb. 1999.
9. 3 Nephi 17:21.
10. »Red børnene«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 55.
11. *Let Not Your Heart Be Troubled*, 1991, s. 154.
12. *Stjernen*, jan. 1995, s. 55.

Omsluttet af hans kærligheds arme

ÆLDSTE NEAL A. MAXWELL
De Tolv Apostles Kvorum

Uforståelige ting vil ske, men ligesom Nephi kan vi dog stadig vide, at Gud elsker os – en … kendsgerning, som kan og vil hjælpe os gennem så meget!

Midt i krisernes kaos og de globale begivenheders skrækkelige svirren bevarer sande disciple troen på en åbenbarende og kærlig Gud og hans forløsningsplan for sine børn – hvilken plan er *formålet* med *alt*, hvad Gud gør! (Se Moses 1:39). Desuden viser Guds karakter os, sådan som den er blevet os åbenbaret, at han har den kosmiske kapacitet, der sikrer, at han er »i stand« til at udføre sit omfattende virke (2 Nephi 27:20-21; JSO, Es 29:22-23).

Sande disciple bevarer også troen på hans forsonende søn, Jesus Kristus; og ved at være »omvendt til Herren« (3 Nephi 1:22) gennemgår de vedvarende en lykkelig og »stor forandring« (se Mosiah 5:2; Alma 5:12-14).

Faktisk, kære brødre og søstre, har Jesus jo allerede sejret i det største slag: »I verden har I trængsler; men vær frimodige, *jeg har overvundet verden*« (Joh 16:33; fremhævelse tilføjet). Forsoningen blev fuldført og tilvejebringer en universel opstandelse for milliarder og atter milliarder og kalder alle frem fra graven – uanset hvordan og hvornår vi endte der! Når vi derfor i klare nætter kan se stjerner af ufattelig høj alder, så er de ikke udødelige. Men det er vi!

På samme måde vil »sande troende« (4 Nephi 1:36) bevare troen på genoprettelsen i de sidste dage med dens himmelsendte myndighed, dens profeter og apostle, og dens »tydelige og vigtige« skrifter (1 Nephi 13:29). Evangeliets første principper har sandelig gyldighed i de sidste dage.

Det er ironisk, at når Kirken kommer »ud af dunkelhed«, vil det, der synes at være svære udfordringer, faktisk vise sig at fremhæve Kirkens særegenhed (L&P 1:30). Men når vi i højere grad retter vores adfærd ind efter vores tro, vil en pågående pirken minde os om vore konstante pligter som disciple.

Det gengivne evangelium er levende, bredt og dybt – langt mere end vi begriber. Det belærer os, både når det gælder guddommelige grundtræk i universet og betydningen af personlig kyskhed og troskab. Kun sagtmodige disciple kan tackle så frimodig en teologi.

Når vi har skrifterne til at forankre og trøste os, kan vi også »se hen til Gud … så han vil *trøste* [os] i [vores] sorg« (Jakobs Bog 3:1-2; fremhævelse tilføjet).

Vi kan også blive »*styrket i [vore] prøver og trængsler og genvordigheder … ja … han vil fremdeles udfri [os]*« (Alma 36:3, 27; fremhævelse tilføjet).

For Herren har sagt: »Jeg vil være i jeres midte« (L&P 49:27). »Jeg vil lede jer frem« (L&P 78:18).

Derudover giver Gud os uvurderlig, personlig vejledning gennem Helligånden (se Joh 14:26; L&P 36:2). Både i rolige og i urolige tider er Talsmanden vores bedste kilde til trøst.

Enok græd over ugudeligheden på sin tid og ville til at begynde med ikke lade sig trøste (se Moses 7:4, 44). Men så fulgte åbenbaringer, som viste Jesus, der forløste verden, genoprettelsen i de sidste dage og Herrens andet komme. Enok fik besked på at »opløft[e sit] hjerte og vær[e] glad« (Moses 7:44). På samme måde kan lærdommene og åbenbaringerne opløfte os – selv midt i »krigslarm og rygter om krige« (Matt 24:6; Mark 13:7; se også 1 Nephi 12:2; Mormon 8:30; L&P 45:26). Vi behøver derfor ikke at blive trætte og miste modet (se Hebr 12:3; L&P 84:80).

Vores discipelværdighed behøver ikke at tørre ind på grund af skuffelser eller solens brændende stråler, ej heller bør samfundets skræmmende symptomer »tynge« os (Moroni 9:25), selv ikke når vi får hån og spot smidt i ansigtet (se Alma 32:38).

Vi viger måske tilbage fra noget i denne jordiske sfære, men Jesus veg ikke tilbage i Getsemane have og på

Kristusstatuen i det nordlige besøgscenter på Tempelpladsen tiltrækker besøgende i alle aldre.

Golgata. I stedet »fuldendte [han sine] forberedelser for menneskenes børn« (L&P 19:19).

Der er ingen undtagelser, når det gælder trængsler, også af vores tro og tålmodighed – kun variationer (se Mosiah 23:21). Disse øvelser skal øge vores evne til at nyde glæde og tjene. Men de trofaste er heller ikke helt immune over for klodens begivenheder. Derfor er Shadraks, Meshaks og Abed-Negos modige holdning bestemt værd at tillægge sig. De vidste, at Gud kunne udfri dem. »Og selv om han ikke gør det,« svor de, så ville de alligevel tjene Gud (se Dan 3:16-18). På samme måde kan det at holde de umoderne, men vigtige første og syvende bud være et udtryk for det samme mod, som tre unge kvinder udviste i oldtiden. De sagde »nej« med deres liv (se Abraham 1:11).

Vi kan derfor være omgivet af problemer på alle sider, men intet kan skille os fra Kristi kærlighed (se 2 Kor 4:8; Rom 8:35-39). Faktisk er verdslige bekymringer ikke en del af at »virke med iver« (L&P 58:27). Og dog opfordrede Peter os til, at vi både kan og skal kaste al vores bekymring på Herren, for han bekymrer sig om os! (se 1 Pet 5:7). O, søskende, hvor vil en sådan tillidsfuld underkastelse dog være frigørende!

Når det gælder om at rette op på vore fejltrin, så er der ingen trafikpropper på omvendelsens vej. Det er en betalingsvej, ikke en gratis strækning, og når vi gør brug af Kristi forsoning, kommer vi hurtigere frem.

Vi har måske brug for ligefremme Jetro'er, der kan sætte os på plads (2 Mos 18:14-24). Eller øjeblikke med pludselig indsigt, som det skete for de oprindelige Tolv, som med rette konkluderede: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord« (Joh 6:68).

Og medmindre vi er fulde af beslutsomhed, hvad vil vi da sige til heltene og heltinderne fra Martin´s Cove og Sweetwater? At »vi beundrer jer, men vi tøver med at vade gennem vores egen modgangs iskolde flod«?

Brødre og søstre, efter guddommelig planlægning er »disse [vore] dage« (Helaman 7:9), eftersom »alt må ske til sin tid« (L&P 64:32). Endvidere, skønt vi lever i en verden i fordærv, er vi ikke sendt herned for at fejle.

Kan I huske stjernen, som bekendtgjorde fødslen i Betlehem? Den befandt sig i sit præcise kredsløb, længe før den lyste sådan op. På samme måde er vi anbragt i vore menneskelige kredsløb for at lyse op. Guds samordning fungerer ikke kun i kosmos, men også på denne planet. Guldpladerne med Mormons Bog blev jo trods alt ikke begravet i Belgien, mens Joseph Smith så senere blev født i det fjerne Bombay.

Og fremkomsten af den konstellation af kloge forfatningsfædre, som skrev Amerikas enestående forfatning, hvis rettigheder og beskyttelse tilhører »ethvert menneske«, var heller ikke en tilfældighed (se L&P 101:77-78, 80). En historiker, Barbara Tuchman, har kaldt vore forfatningsfædre for »den mest forbløffende generation af embedsmænd i USA's historie, ja, måske også i enhver anden nations historie« (Arthur M. Schlesinger, *The Birth of the Nation*, 1968, s. 245). En anden historiker tilføjede: »Det ville være af uvurderlig

betydning at få at vide, hvad der skabte denne opblomstren af talenter fra en grundbestand af blot to og en halv million indbyggere« (Barbara Tuchman, *The March of Folly: From Troy to Vietnam*, 1984, s. 18).

Dog er der stadig nogle, som nøjes med en inkonsekvent eller magtesløs gud. Laman og Lemuel kendte fx til det fordums Israels mirakuløse redning fra faraos mægtige hære, men de mukkede og var skræmt af en ussel, lokal Laban. Vi kan være så provinsielle og selvoptagede. Gud, som overvåger samspillet mellem galakser, stjerner og verdener, har bedt os om også at anerkende hans hånd i vores eget liv (se L&P 59:21). Har vi ikke fået vished om, at en spurv ikke falder ubemærket, eller at selv alle vore hovedhår er talt? (se Matt 10:29-30; L&P 84:80). Gud er i detaljerne! Ligesom Gud kender alle sine utallige skaberværker, kender og elsker han også ethvert menneske i den store skare – ja, faktisk hver eneste i hele menneskeheden! (se 1 Nephi 11:17).

Tænk blot på hans kærlige hilsener til Moses: »Jeg kender dig ved navn, du har fundet nåde for mine øjne« (2 Mos 33:12), og til Joseph: »Dette er min elskede Søn. Hør ham!« (JS – H 1:17).

Det kan ikke undre, at kong Benjamin bønfalder os om at tro, at vi ikke fatter alt, hvad Gud fatter (se Mosiah 4:9). At ignorere åbenbaringer om Guds forbløffende evner er som at lege formålsløst og veltilfreds med træklodser med alfabetet på, uden at være klar over, at Shakespeares sonetter blev skabt ved hjælp af det samme alfabet.

Fader Abraham »vaklede ikke« ved det guddommelige løfte om efterkommere, fordi han var »fuldt overbevist om, at det, som Gud har lovet, har han også magt til at gøre« (Rom 4:20-21). Må vi blive »fuldt overbevist«.

Disse ord fra Anselm af Canterbury rummer et klogt råd: »Tro for at kunne forstå«, i stedet for at »forstå for at kunne tro« (*St. Anselm*, oversat

af Sidney Norton Deane, 1903, s. 7).

Brødre og søstre, skønt vi lever i en tid »i bevægelse«, kan vi dog stå på hellige steder og ikke lade os rokke (se L&P 45:32; 87:8). Skønt vi lever i en tid med vold, kan vi dog have den indre fred, som overgår al forstand (se Fil 4:7). Uforståelige ting vil ske, men ligesom Nephi kan vi dog stadig vide, at Gud elsker os – en lykkelig og grundlæggende kendsgerning, som kan og vil hjælpe os gennem så meget! (se 1 Nephi 11:17).

Hvordan kan vi vide, at Gud er opmærksom på os og elsker os? Det fortæller han os i skrifterne, og vi ved det, når vi oprigtigt tæller de velsignelser og den nåde, han skænker os. Men først og fremmest så fortæller han os det ved Åndens stille, sagte røst! (Se Alma 34:38; 78:17-19).

Den »store forandring«, som discipelværdigheden kræver, kan virke rutsjebaneagtig, når opløftende åbenbaringer giver os en ærefrygtindgydende indsigt. Sådan var det også med Moses, som »faldt ... til jorden« og udbrød: »Mennesket er intet, noget, som jeg aldrig før havde troet« (Moses 1:9-10). Men så fulgte den guddommelige, fortrøstningsfulde afsløring: »Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Men »store« forandringer kræver stort slid, og det vanskeliggøres af at følge det naturlige menneskes lidet flatterende opfordringer. Alt for ofte hæmmes vore muligheder af det hverdagsagtige. Vi er næppe parate til åbenbaringer, som sprænger vore rammer. Forestil jer, at den åndelige del af os hver især faktisk er evig, og at vi var i begyndelsen hos Gud (se L&P 93:29, 33).

Selvfølgelig kan vi ikke fuldt ud fatte alt dette *lige nu*! Selvfølgelig kan vi ikke forstå alle tings betydning *lige nu*! Men hvad vi kan vide *lige nu* er, at Gud kender og elsker enhver af os personligt!

Men søskende, hvad afholder os da fra at kende og elske ham mere? Vores forbeholdenhed over for at give slip på alle vore synder – vi mener, at en mindre udbetaling er tilstrækkelig. Det gør vores forbeholdenhed mod at lade vores vilje opsluge i hans vilje også – i stedet mener vi, at blot det at anerkende hans vilje er tilstrækkeligt! (se Mosiah 15:7).

Profeten Joseph Smith har sagt, at Gud, »før den (jorden) blev til ... overvejede alle de begivenheder, som stod i forbindelse med jorden ... [Gud] kendte ... til ugudelighedens dybde, som ville stå i forbindelse med den menneskelige familie, deres svaghed og styrke ... alle nationers forhold og ... deres skæbne ... og har i høj grad sørget for [menneskehedens] forløsning« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 264).

En del af Guds mange forberedelser består af ufuldkomne mennesker som du og jeg, der opsat på at stråle og tjene i vore respektive kredsløb i visheden om, at vi er omsluttet af »hans kærligheds arme« (L&P 6:20).

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Hvad får jeg ud af det?

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

At tage sit kors op og følge Frelseren vil sige, at man overvinder sin selviskhed – at man forpligter sig til at tjene andre.

Jeg beder ydmygt om, at den samme ånd, som har hvilet over de andre talere denne formiddag, vil fortsætte dermed, mens jeg nu taler til jer.

For mange år siden arbejdede jeg sammen med to ældre og mere erfarne mænd. Vi havde været venner i mange år og fandt gensidig glæde ved at hjælpe hinanden. En dag bad en af dem om vores hjælp i forbindelse med en indviklet sag. Så snart han havde forklaret problemet, var det første, den anden sagde: »Hvad får jeg ud af det?« Da hans gamle ven svarede så selvisk, lagde jeg mærke til det sårede og skuffede udtryk i ansigtet på ham, som havde bedt os om hjælp. Forholdet mellem de to blev aldrig helt det samme efter det. Vores selvoptagede ven havde ingen medgang, for hans selviskhed formørkede hans store evner, talenter og egenskaber. Desværre kommer en af vor tids forbandelser til udtryk i dette selviske spørgsmål: »Hvad får jeg ud af det?«

I min tidligere profession hjalp jeg engang arvingerne efter et retskaffent ægtepar med at dele boet. Boet var ikke stort, men det var frugten af mange års hårdt arbejde og ofre. Børnene var alle ærlige, gudfrygtige mennesker, som var blevet opdraget til at efterleve Frelserens frelsende principper. Men da boet skulle deles, udviklede der sig et skænderi om, hvem der skulle have hvad. Skønt der ikke var noget værdifuldt at slås om, skabte selviskheden og begærligheden en splid mellem nogle af familiens medlemmer, som aldrig blev bilagt, og som fortsatte i det næste slægtled. Hvor er det tragisk, at arven efter disse vidunderlige forældre viste sig at blive så ødelæggende for familiesammenholdet og kærligheden mellem deres børn. Af dette lærte jeg, at selviskhed og begærlighed fører til bitterhed og splid. Omvendt bringer offervilje og gavmildhed fred og ro i sjælen.

I det store råd i himlen, da den store plan for frelse for Guds børn blev forelagt, svarede Jesus: »Her er jeg, send mig,«[1] og, »Fader, ske din vilje, og din være herligheden evindelig.«[2] Og således blev han vores Frelser. I modsætning hertil svarede Satan, som var blevet højt agtet som »en morgenrødens søn«[3], at han ville komme ned og »forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes.«[4] Satan stillede to betingelser: Den første var, at mennesket blev nægtet handlefriheden. Den anden var, at han skulle have æren. Med andre ord skulle han have noget ud af det. Og således blev han fader til alle løgne og al selviskhed.

At tage sit kors op og følge Frelseren vil sige, at man overvinder sin selviskhed – at man forpligter sig til at tjene andre. Selviskhed er et af menneskets lavere karakteregenskaber, som vi må undertrykke og overvinde. Vi torturerer sjælen, når vi fokuserer på at få snarere end på at give. Ofte er det første ord, som mange små børn lærer at sige, *min.* Vi er nødt til at lære dem glæden ved at dele med andre. Ja, en af de store lærermestre med hensyn til, hvordan man overvinder selviskhed, er forældrerollen. Nogle mødre går ind i dødsskyggens dal for at føde børn. Mange forældre arbejder hårdt og ofrer så meget for at kunne give deres børn husly, mad, tøj, beskyttelse og uddannelse.

Jeg har lært, at selviskhed i højere grad drejer sig om, hvilke følelser vi har for vore ejendele, end om hvor meget vi har. Digteren Wordsworth har sagt: »Verden er for meget en del af os, både tidligt og sent/Ved at købe og spendere spilder vi vore kræfter.«[5] En fattig kan være selvisk,[6] og en rig kan være gavmild, men den, der alene er besat af begærlighed, har det svært ved at finde fred i livet.

Ældste William R. Bradford har engang sagt: »Af alle de påvirkninger, som får mennesker til at træffe de forkerte valg, er selviskhed utvivlsomt den stærkeste. Hvor der findes selviskhed, mangler Herrens Ånd.

Talenter kommer ingen til nytte, de fattiges behov bliver ikke tilgodeset, de svage bliver ikke styrket, de uvidende bliver ikke undervist og de fortabte bliver ikke hentet tilbage.«[7]

Jeg talte for nylig med et af de mest gavmilde mennesker, jeg nogen sinde har kendt. Jeg bad ham om at beskrive den tilfredsstillelse, som han har følte ved at være gavmild. Han talte om den glæde og lykke, han havde følt ved at dele med andre, som var mindre heldigt stillet. Han sagde, at intet af det i virkeligheden var hans – alt kommer fra Herren – vi forvalter blot det, han giver os. Som Herren sagde til profeten Joseph Smith: »Alt dette [er] mit, og I er mine forvaltere.«[8]

Til tider er det let for os at glemme, at »jorden med alt, hvad den rummer ... tilhører Herren.«[9] Frelseren har givet os denne advarsel, som står i Lukasevangeliet: »»Se jer for og vær på vagt over for al griskhed, for et menneskes liv afhænger ikke af, hvad det ejer, selv om det har overflod.‹

Og han fortalte dem en lignelse: ›Der var en rig mand, hvis mark havde givet godt.

Han tænkte ved sig selv: Hvad skal jeg gøre? For jeg har ikke plads til min høst.

Så sagde han: Sådan vil jeg gøre: Jeg river mine lader ned og bygger nogle, som er større, og dér vil jeg samle alt mit korn og alt mit gods.

Og jeg vil sige til mig selv: Så, min ven, du har meget gods liggende, nok til mange år. Slå dig til ro, spis, drik og vær glad!

Men Gud sagde til ham: Din tåbe, i nat kræves dit liv af dig. Hvem skal så have alt det, du har samlet?

Sådan går det den, der samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud.‹«[10]

For nogle år siden fortalte ældste ElRay L. Christiansen om en af sine fjerne skandinaviske slægtninge, som sluttede sig til Kirken. Han var ret velstående og solgte sin jord og sine køer i Danmark for at kunne rejse til Utah med sin familie. I nogen tid gik det ham godt, hvad Kirken og dens aktiviteter angår, og han havde økonomisk fremgang. Men han blev så optaget af sit gods, at han glemte formålet med, at han var rejst til Amerika. Biskoppen besøgte ham og bad ham indtrængende om at blive aktiv igen. Årene gik, og nogle af hans brødre besøgte ham og sagde: »Lars, Herren var god mod dig, da du boede i Danmark. Han var været god mod dig, lige siden du kom hertil ... Nu da du er ved at blive lidt ældre, så mener vi, at det ville være godt for dig, at du brugte noget af din tid i Kirkens interesse. Når alt kommer til alt, kan du jo ikke tage alt dette med dig, når du skal herfra.«

Oprørt over denne bemærkning sagde manden: »Jamen, så vil jeg slet ikke herfra.«[11] Men han kom herfra! Og det gør vi jo alle!

Det er så let for nogle at blive besat af det, de har, og at miste det evige perspektiv af syne. Da Abraham forlod Egypten, tog hans nevø Lot med ham til Betel. Både Abraham og Lot havde flokke og hjorde og telte, og »landet kunne ikke brødføde dem begge, så de kunne bo der sammen, for de ejede så meget, at de ikke kunne bo der sammen.«[12] Efter lidt gnidninger mellem Abrahams og Lots hyrder, stillede Abraham Lot følgende forslag: »Der må ikke være splid mellem dig og mig, mellem dine og mine hyrder, for vi er jo i slægt med hinanden ...

... Vil du til venstre, går jeg til højre, og vil du til højre, går jeg til venstre.«[13]

Lot så, »hvad han kunne få ud af det«, da han så ud over den frodige Jordandal, og valgte at tage det område, som lå i nærheden af det verdslige Sodoma.[14] Abraham var tilfreds med at bosætte sig med sine flokke i det mere golde land Kana'an, og alligevel samlede han sig endnu mere rigdom der.

Imidlertid huskes Abraham mere som den store patriark for Herrens pagtsfolk. En af de første gange tiendebetaling nævnes er, hvor Abraham betalte tiende til Melkisedek af alt, hvad han ejede.[15] Abraham havde tillid til Herren, som viste ham den førjordiske verdens intelligenser, hvordan Frelseren blev udvalgt og skabelsen.[16] Abraham er også kendt for sin villighed til at ofre sin søn Isak. Denne kolossale troshandling er symbolsk for verdenshistoriens ypperligste, uselviske gerning, da Frelseren ofrede sit liv for alle os for at sone for vore synder.

For nogle år siden var der en »koreanerdreng, som købte aviser for sine lommepenge. Derpå gik han og nogle af hans venner ud på Seouls gader i Korea og solgte dem for at tjene penge til at hjælpe en skolekammerat, der ikke havde penge nok til at læse videre. Denne unge mand delte også sin madpakke med skolekammeraten hver dag, for at denne ikke skulle sulte. Hvorfor gjorde han det? Fordi han havde studeret lignelsen om den barmhjertige samaritaner[17] og ikke kun ønskede at lære om den barmhjertige samaritaner, men også at vide, hvordan det føltes at virke som en barmhjertig samaritaner ... Først da faderen indgående havde spurgt ham, hvad han bestilte,«[18] indrømmede han det: »Men far, hver gang jeg hjælper min ven, føler jeg, at jeg bliver mere som den barmhjertige samaritaner. Desuden vil jeg gerne hjælpe de af mine klassekammerater, som er mindre heldigt stillet end jeg. Jeg gør i virkeligheden ikke noget særligt. Jeg læste om det i mit seminarhæfte og følte, at det var noget, jeg måtte gøre.«[19] Drengen spurgte ikke: »Hvad får jeg ud af det«, før han udførte denne velgerning. Faktisk gjorde han det uden at skænke belønning eller anerkendelse en tanke.

Den 11. september 2001 blev de to tårne i World Trade Center i New York City ramt af to kaprede fly, og begge tårne styrtede sammen. Tusindvis af mennesker blev dræbt. Af denne tragedie er der kommet hundredvis af

De Halvfjerds' Præsidium (foran) og nogle af deres kvorumsmedlemmer.

beretninger om modige, uselviske handlinger. En af disse meget gribende og heltedådige beretninger er artiklen i *Washington Post* om den pensionerede oberst Cyril »Rick« Rescorla, som arbejdede som vicepræsident i den interne sikkerhedsafdeling i Morgan Stanley Dean Witter.

Rick var en tidligere meget erfaren leder i hæren. Han opholdt sig på sit kontor, da »det første fly ramte det nordlige tårn kl. 8.48 ... Han modtog en opringning fra 71. etage om eksplosionen i World Trade Center 1 og beordrede straks, at alle 2.700 ansatte i bygning 2 såvel som yderligere 1.000 i bygning 5 blev evakueret.« Med sin megafon rykkede han op fra etage til etage, arbejdede sig gennem en flaskehals på 44. etage og nåede helt op til 72. etage, hvor han hjalp til med at evakuere mennesker fra hver etage. En af Ricks venner, som så ham i færd med at undsætte nogle mennesker på trappeopgangen ud for 10. etage, sagde: »Rick, du må også selv se at komme ud.«

»Først når jeg er sikker på, at alle andre er kommet ud,« svarede han.

»Han tog det fuldstændig roligt. For ham var det vigtigere at redde sine kollegers liv end sit eget.« Han ringede til hovedkvarteret for at sige, at han var på vej op for at lede efter folk, der var faret vild.

Hans hustru havde siddet og set, hvordan flyet fra United Airlines var fløjet ind i det tårn, hvor han befandt sig. »Efter nogen tid ringede telefonen. Det var Rick.

›Nu skal du ikke græde,‹ sagde han. ›Jeg er nødt til at evakuere mine folk nu.‹«

»Hun blev ved med at hulke.

›Hvis der sker mig noget, skal du vide, at du betyder alt for mig.‹

Så blev forbindelsen afbrudt.« Rick nåede ikke ud i tide.

»Af de 2.700 ansatte i Morgan Stanley, som var på arbejde i det sydligere tårn den 11. september, døde kun seks personer – et enkeltstående mirakel midt i katastrofen. Og selskabets chefer siger, at Rescorla fortjener det meste af æren. Han udarbejdede evakueringsplanen. Han fik i hast sine kolleger i sikkerhed. Og derefter gik han tilsyneladende tilbage ind i infernoet for at søge efter mennesker, som var faret vild. Han var den sidste, som kom ud af det sydligere tårn, efter at der var sprunget en bombe i World Trade Center i 1993, og ingen tvivler på, at det ville han have været igen sidste måned, hvis skyskraberen ikke var styrtet sammen over ham inden da.«

Midt i den store ondskab og ødelæggelserne den 11. september 2001 var Rick ikke optaget af, hvad han kunne få ud af det. I stedet tænkte han uselvisk på andre og på den fare, de var i. Rick Rescorla var »den rette mand på det rette sted på det rette tidspunkt.« Rick, »et 62-årigt mandfolk ofrede fattet sit liv for andre.«[20] Som Frelseren selv sagde: »Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner.«[21]

De fleste af os viser ikke vores uselviskhed på en så dramatisk måde, men for hver enkelt af os kan uselviskhed medføre, at vi er den rette person på det rette tidspunkt på det rette sted for at tjene andre. Næsten hver dag byder på muligheder for at gøre uselviske gerninger for andre. Sådanne gerninger er ubegrænsede og kan være så

enkle som et venligt ord, en håndsrækning eller et hjerteligt smil.

Frelseren har givet os denne påmindelse: »Den, der har reddet sit liv, skal miste det, og den, der har mistet sit liv på grund af mig, skal redde det.«[22] Et af livets paradokser er, at den, der spørger: »Hvad får jeg ud af det,« erhverver måske penge, ejendomme og jord, men mister til syvende og sidst den tilfredshed og lykke, som nydes af den, der deler sine talenter og evner gavmildt med andre.

Jeg vil gerne vidne om, at den mest berigende tjeneste, som nogen af os kan yde, er i Mesterens tjeneste. I mit livs forskellige gøremål er der ingen bestræbelse, der har været så givende og velgørende som at tage imod kald til at tjene i denne kirke. Hvert eneste kald har været anderledes. Hvert eneste har medført sin egen velsignelse. Den største tilfredshed i livet får man ved at tjene andre og ikke være optaget af, hvad man selv får ud af det. Om dette aflægger jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Abraham 3:27.
2. Moses 4:2.
3. L&P 76:26.
4. Moses 4:1.
5. William Wordsworth, »The World Is Too Much with Us; Late and Soon«, *The Complete Poetical Works of William Wordsworth*, 1924, s. 353.
6. Se L&P 56:17.
7. »Selfishness vs. Selflessness«, *Ensign*, apr. 1983, s. 51.
8. L&P 104:86.
9. Sl 24:1.
10. Luk 12:15-21.
11. Se William Bangerter, *Stjernen*, jan. 1989, s. 69-70.
12. 1 Mos 13:6.
13. 1 Mos 13:8-9.
14. Se 1 Mos 13:10-11.
15. Se Alma 13:15.
16. Se Abraham 3-4.
17. Se Luk 10:25-37.
18. Victor L. Brown, »Herrens banner«, *Stjernen*, oktoberkonferencen 1984, s. 32.
19. »Profiting for Others«, *New Era*, juni 1980, s. 29.
20. Michael Grunwald, »A Tower of Courage«, *Washington Post*, 28. okt. 2001.
21. Joh 15:13.
22. Matt 10:39.

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG
5. oktober 2002

Opretholdelse af Kirkens ledere

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt om, at jeg nu præsenterer Kirkens generalautoriteter, halvfjerdser-områdeautoriteter og ledere for hjælpeorganisationerne for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for de Tolv Apostles Kvorum; Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af dette kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi afløser ældste Ben B. Banks som medlem af De Halvfjerds' Præsidium og som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum og udpeger ham til emeritus-generalautoritet. Alle, som sammen med os ønsker at gøre dette, bedes vise det. Tak.

Med tak for deres virke som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum afløser vi hermed værdigt ældsterne Richard D. Allred, Athos M. Amorim, L. Edward Brown, Earl M. Monson, and Jerald L. Taylor og følgende som halvfjerdser-områdeautoriteter: Paulo C. Amorim, Carl W. Bacon, Bruce B. Bingham, O. Brent Black, Antonio Cappi, Victor D. Cave, Craig C. Christensen, James M. Dunn, David W. Ferrel, Daryl H. Garn, D. Rex Gerratt, Mario E. Guzmán, Spencer V. Jones, Hitoshi Kashikura, Chong-Youl Kim,

Richard K. Klein, John Maxwell, Wolfgang H. Paul, Keith L. Smith, Juan Uceda, Claudio D. Zivic. De, der ønsker at tilslutte sig tilkendegivelsen af påskønnelse, bedes vise det ved at løfte hånden. De har tjent godt.

Det foreslås, at vi med tak afløser ældste Richard J. Maynes som andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Dieter F. Uchtdorf som medlem af De Halvfjerds' Præsidium. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Craig C. Christensen, James M. Dunn, Daryl H. Garn, D. Rex Gerratt og Spencer V. Jones som nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Val R. Christensen som andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi med tak og oprigtig påskønnelse afløser søstrene Margaret D. Nadauld, Carol B. Thomas, and Sharon G. Larsen som Unge Pigers hovedpræsidentskab. Vi afløser også alle medlemmer af Unge Pigers hovedbestyrelse. De, der kan godkende det, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder søster Susan Winder Tanner som den nye hovedpræsidentinde for Unge Piger med søster Julie Bangerter Beck som førsterådgiver og søster Elaine Schwartz Dalton som andenrådgiver. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, halvfjerdserområdeautoriteter og præsidentskaber for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Præsident Hinckley, det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig og godkendende.

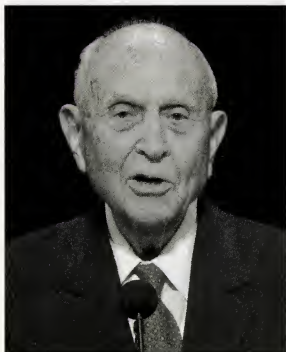
Tak brødre og søstre, for jeres tro og bønner. Tak til alle, som er blevet afløst, for deres uforbeholdne tjeneste og hengivenhed over for deres himmelske Fader og velkommen til dem, som netop er kaldet. Vi beder nu de nykaldede medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum og Unge Pigers hovedpræsidentskab om at indtage deres plads på forhøjningen. Tak. ■

Var der ikke ti, der blev rene?

ÆLDSTE DAVID B. HAIGHT
De Tolv Apostles Kvorum

Hvis vi nogensinde på passende vis skal vise vor himmelske Fader taknemmelighed, skal vi gøre det med hele vores hjerte, sjæl, sind og styrke.

Da præsident Thomas S. Monson bad de nye medlemmer af De Halvfjerds og Unge Pigers hovedpræsidentskab om at komme op og indtage deres pladser på forhøjningen, mindedes jeg tydeligt april 1970, hvor jeg blev kaldet som assistent til De Tolvs Kvorum – hvilket var en overraskelse for mig. Jeg havde kun vidst det i nogle få timer. Da jeg blev bedt om at sidde i en af de røde stole i det gamle Tabernakel, begyndte koret at synge »O Divine Redeemer«. Mens jeg lyttede til denne inderlige bøn i sang til denne vidunderlige melodi, bad jeg stille Frelseren acceptere mig, som jeg var, og ikke huske mine fejl, mine mangler og mine synder (se Sl 25:7). Hvor var det en vidunderlig dag! Det for gennem mit hoved, da præsident Monson kom med denne invitation i dag.

Det er en ære for mig at være her denne eftermiddag og tilbringe nogle få øjeblikke med alle jer og vidne for jer, bære mit vidnesbyrd og fortælle om mine følelser for dette vidunderlige værk.

Jeg fortalte ældste Neal A. Maxwell, at jeg ville gå herop uden min stok. Han havde den parat til mig, men jeg sagde: »Nej, jeg klarer mig uden den. Jeg skal vise dig, at jeg har den tro, der vil få det til at ske.« Nu, hvor jeg bliver ældre, og årene flyver forbi, så er jeg beæret over at have denne mulighed og evne og ønske om at stå frem og vidne for jer om evangeliets velsignelser, som jeg har fået i mit liv i disse mange, forgangne år. Jeg ved ikke, om jeg er den ældste i denne store sal i dag, men jeg er nu i mit 97. år. Da det i formiddags blev bekendtgjort, at dette var den 172. halvårlige konference for Kirken, så tænkte jeg, at nogle af de lidt yngre måske betragter 172 som meget lang tid. Jeg vil gerne minde jer om Kirkens 100 år jubilæum. Dengang blev Ruby og jeg gift. Det var i 1930. Kirken er nu 172 år, og vi har været gift i 72 år. Jeg nævner det kun, så nogle af jer matematikere kan huske 172; det er ret let.

Jeg ønsker nu at anerkende og udtrykke taknemmelighed til min himmelske Fader for de velsignelser, som jeg har modtaget hele mit liv – for at være blevet født af retskafne forældre og vokset op i et godt hjem. Og mens vi har flyttet omkring i dette land som følge af alle de aktiviteter, som vi har været involveret i, så er jeg taknemmelig for at have kendt gode mennesker. Gode mennesker påvirker din tilværelse og er med til at forme din personlighed og karakter og hjælper dig med at være en del af samfundet og samtidig leve således, som man bør leve. De hjælper dig med at udføre værdifulde opgaver, og de hæver dig op på et højere niveau. Og derfor er jeg min himmelske Fader taknemmelig for de velsignelser, som jeg har fået. Jeg vidner om ham, at jeg ved, at han er vor Fader, og at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, hele menneskehedens Skaber og Frelser. Jeg er taknemmelig for den majestætiske rolle, som han spillede i skabelsen og tilvejebringelsen af evangeliet på jorden og for den mulighed, det giver menneskeheden, hvis de vil lytte, til at høre og forstå og modtage himlens velsignelser, hvis de fortjener dem, og leve således, at evangeliet bliver en stor del af deres tilværelse.

Jeg er taknemmelig for mine forfædre, som tilsluttede sig Kirken helt tilbage i Kirkens første tid, som flyttede fra staten New York for at være sammen med de hellige i Nauvoo, hvor de blev involveret i opførelsen af templet i Nauvoo og derefter i rejsen vestpå. For alle disse velsignelser er jeg på denne dag taknemmelig, nu hvor jeg fortæller jer om dem.

Jeg må nævne præsident Gordon B. Hinckley. Han holdt en fremragende tale i formiddag – hvor han gav os et overblik over de seneste år, men især et overblik over begivenhederne

i Nauvoo og genopførelsen af det majestætiske tempel. Alt, hvad der er sket der, har været en velsignelse for verden og for menneskeheden.

Jeg vil gerne fortælle præsident Hinckley, at jeg har betragtet ham omhyggeligt, siden han blev kaldet som en ekstra rådgiver til præsident Spencer W. Kimball, hvor han påtog sig sin rolle i Det Første Præsidentskab. Han er vokset og modnet, blevet inspireret og vejledt i udførelsen af de aktiviteter, som vi har været vidne til! Mange af os har spillet en beskeden rolle i den vision, som han havde om den vækst, der i den sidste tid er sket i Kirken, herunder bygningen af templerne, som vi nu har 114 af. Alt dette har været resultatet af præsident Hinckleys inspirerede ledelse. Må Gud velsigne ham for det, han har gjort for at hjælpe Kirken med at vokse og for at skabe og forbedre vores image over hele verden. Vi er så taknemmelige for det, han har gjort, for den vækst vi har i Kirken i dag og for hans ledelse.

I Lukasevangeliet står skrevet, at Frelseren en dag kom ind i en landsby, hvor der var 10 spedalske. Nuvel, de, der er vokset op i den senere tid, kender meget lidt til spedalske. Spedalskhed var en forfærdelig og frygtet sygdom i gamle dage. Disse 10 spedalske kom til Frelseren og sagde: »Jesus, Mester, forbarm dig over os!« Og han sagde til de ti spedalske: »Gå hen til jeres præst, så vil han tage sig af jer« – og det gjorde de. De gik hen for at besøge deres præster, og de blev rene, alle ti. Kort efter vendte en af dem tilbage til Frelseren, kastede sig ned foran ham og takkede Frelseren for at velsigne ham og gøre ham rask for den forfærdelige sygdom. Og Frelseren sagde til den ene mand: »Var der ikke 10? Hvad er der sket med de andre ni? Hvor er de?« (se Luk 17:11-19).

Når jeg igen og igen har læst den historie, har den gjort stort indtryk på mig. Kunne I tænke jer at tilhøre

Medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum venter respektfuldt, da medlemmerne af Det Første Præsidentskab går ud efter et møde.

»foreningen af de ni«? Kunne I tænke jer det – at blive regnet blandt dem, som glemte at vende tilbage og takke Frelseren for de velsignelser, som han havde givet dem? Kun en kom tilbage.

Det er så let for os at modtage velsignelser, mange af dem næsten ubemærket, og opleve noget ske i vores tilværelse, som kan ændre os, forbedre os og give os Ånden i vores tilværelse. Men sommetider tager vi dem for givet. Hvor bør vi være taknemmelige for de velsignelser, som Jesu Kristi evangelium bringer os i vores hjerte og sjæl. Jeg vil gerne minde jer alle om, at hvis vi nogensinde på passende vis skal vise vor himmelske Fader taknemmelighed, skal vi gøre det med hele vores hjerte, sjæl, sind og styrke – for det var ham, som gav os liv og åndedræt. Han

gav os mulighed for at leve, som vi er, have evangeliet i vores tilværelse, have gode mennesker som forbilleder som præsident Hinckley, der leder Kirken over hele verden i dag, og mulighed for, at unge kan se til ham med stolthed og taknemmelighed for en leder, som lever op til sin rolle i både ord og handling, og som viser, hvad Kristi Ånd kan bringe til vores hjerte og sjæl. Når den taknemmelighed bliver større, udvikler sig og vokser, kan den velsigne vores hjerte, sind og sjæl dertil, hvor vi vedbliver med at arbejde og gøre det, som vi bliver bedt om.

En stor del af vores familie er spredt og bor mindst 20 steder i USA og England. Jeg har foreslået dem, at når de får mulighed for at opretholde generalautoriteterne – især præsident Hinckley og hans rådgivere – at de rejser sig op ved radioen, eller hvor de nu er, og med begejstring løfter deres hånd og siger til sig selv: »Jeg tager del i opretholdelsen af Kirkens ledere.« For mit indre så jeg i dag, da vi løftede vores hånd, nogle små rollinger – børn, som vi elsker og forguder – løfte deres hånd i forskellige dele af verden. Vi håber, at vi sammen med Herrens Ånd kan indpode dem et ønske om at lære, at vide, at efterleve og være en del af Jesu Kristi evangelium. Vi håber, at de fuldt ud benytter deres muligheder for at udvikle deres karakter og være i stand til at række ud og være med til at ændre og opløfte andre menneskers hjerte.

Gud lever. Han er vor Fader. Jeg vidner for jer, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, og at profeten Joseph Smith var genoprettelsens profet. Præsident Hinckley er vores inspirerede leder for denne kirke over hele verden i dag. Må Gud velsigne ham for alt det, han gør, og for den inspiration, åbenbaring og vision, som han modtager, mens han leder dette værk fremad. Jeg efterlader jer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Tiende: En prøve på tro, som medfører evige velsignelser

ÆLDSTE ROBERT D. HALES
De Tolv Apostles Kvorum

Betal din tiende. Lås himlens vinduer op. Du vil blive rigt velsignet for din lydighed og trofasthed mod Herrens love og befalinger.

Tiende er en prøve på vores tro, som medfører evige velsignelser.[1] På Det Gamle Testamentes tid viste Abraham sin tro ved at betale tiende til den store højpræst Melkisedek,[2] Abrahams sønnesøn, Jakob, lovede Herren: »... alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig tiende af.«[3]

Tiende er blevet gengivet i disse sidste dage som en vigtig lov for medlemmer af Herrens genoprettede kirke. Det er en af de grundlæggende måder, hvorpå vi kan vise vores tro på ham og vores lydighed mod hans love og befalinger. Tiende er en af de befalinger, der, gennem vores tro, kvalificerer os til at komme i templet – Herrens hus.

Lidt over tre måneder efter profeten Joseph Smiths martyrium, mens de hellige endnu byggede templet i Nauvoo, skrev Brigham Young på De Tolv Apostles vegne: »Begynd fast og regelmæssigt at overholde tiendeloven ... og kom så til Herrens hus for at blive belært om hans veje og vandre på hans stier.«[4]

Streng efterlevelse af tiendeloven kvalificerer os ikke alene til at modtage templets højere frelsende ordinancer, men tillader os også at modtage dem på vegne af vore forfædre. Da præsident John Taylor, som på det tidspunkt var medlem af De Tolvs Kvorum, blev spurgt, om medlemmer af Kirken kunne blive døbt for de døde, hvis de ikke betalte deres tiende, svarede han: »En mand, som ikke betaler sin tiende, er uegnet til at blive døbt for sine døde ... Hvis en mand ikke har tro nok til at gøre disse små ting, har han ikke tro nok til at frelse sig selv og sine venner.«[5]

Tiende udvikler og prøver vores tro. Når vi giver Herren det, som vi

mener, at vi har brug for eller selv gerne ville have, lærer vi at stole på ham. Vores tro på ham gør det muligt at holde tempelpagter og modtage templets evige velsignelser. Pionerkvinden Sarah Rich, som var gift med Charles C. Rich, skrev følgende i sin dagbog efter at have forladt Nauvoo: »Utallige er de velsignelser, som vi har modtaget i Herrens hus. De har givet os glæde og trøst midt i alle vore sorger og har gjort det muligt for os at udvise tro på Gud i visheden om, at han vil lede og styrke os på den ukendte rejse, som ligger foran os.«[6]

Som det var tilfældet med pionererne vil en lydig tiendebetaling styrke vores tro, og den tro holder os oppe under prøvelserne, trængslerne og sorgerne på vores livs rejse.

Tiende lærer os også at styre vores begær efter og lidenskab for det, der hører verden til. Tiendebetaling tilskynder os til at være ærlig i vores omgang med vore medmennesker. Vi lærer at stole på, at det, som vi har fået ved Herrens velsignelser og vores egen flittige indsats, er tilstrækkeligt til at opfylde vore behov.

Tiende har et særligt formål som en forberedende lov. Tidligere i denne uddeling befalede Herren visse medlemmer af Kirken at efterleve den højere indvielseslov – en lov, som blev modtaget ved pagt. Da denne pagt ikke blev overholdt, ramte store trængsler de hellige.[7] Indvielsesloven blev så trukket tilbage. I stedet åbenbarede Herren tiendeloven, som omfattede hele Kirken.[8] Den 8. juli 1838 sagde han:

»Og dette er begyndelsen til mit folks tiende.

... de, som således har betalt tiende, [skal] betale en tiendedel af deres årlige indkomst, og denne lov skal gælde for dem evindelig.«[9]

Tiendeloven bereder os på at efterleve den højere indvielseslov – som er at indvie og give al vores tid, vore talenter og vore ressourcer til Herren. Indtil den dag, hvor vi får befaling om at efterleve denne højere lov, er vi blevet befalet at betale tiende, hvilket vil sige, at vi villigt[10] giver en tiendedel af vores årlige indtægt.

Herren lover dem, der trofast og ærligt efterlever tiendeloven, rige velsignelser. Nogle af disse velsignelser er timelige, ligesom tienden er timelig. Men ligesom de ydre, fysiske ordinancer dåb og nadver kræver befalingen om at betale tiende timelige ofre, som i den sidste ende medfører store åndelige velsignelser.

Jeg kender et ægtepar, som boede flere tusinde kilometer fra det nærmeste tempel. Skønt de kun tjente meget lidt, betalte de trofast deres tiende og sparede så meget, som de kunne, for at rejse til Herrens hus. Et år senere kom mandens bror – som ikke er medlem af Kirken – uventet og tilbød dem to flybilletter. Denne timelige velsignelse muliggjorde tempelbegavelsens og beseglingens åndelige velsignelser. Og de modtog en yderligere åndelig velsignelse senere, da broderen, som var rørt af ægteparrets ydmyge trofasthed, blev medlem af Kirken.

Tiendelovens timelige og åndelige velsignelser er specielt tilpasset os og vore familier i overensstemmelse med Herrens vilje. Men for at modtage dem skal vi adlyde den lov ifølge hvilken de er forjættet.[11] I tilfældet med tiende har Herren sagt: »Bring hele jeres tiende til forrådskammeret, så

der kan være føde i mit hus. Sæt mig på en prøve, om jeg ikke åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelser uden mål over jer.«[12]

Ville nogen af os bevidst afvise Herrens udøste velsignelser? Det er desværre, hvad vi gør, når vi ikke betaler vores tiende. Vi siger nej til netop de velsignelser, som vi søger og beder om. Hvis du hører til dem, der har tvivlet på velsignelsen ved at betale tiende, vil jeg opfordre dig til at tage imod Herrens tilbud om at »sætte ham på en prøve«. Betal din tiende. Lås himlens vinduer op. Du vil blive rigt velsignet for din lydighed og trofasthed mod Herrens love og befalinger.

Vær forvisset om, at disse velsignelser udøses i lige mål over både rige og fattige. Som salmen siger, så er det »offer og lydighed, som palmen os bringer,« ikke størrelsen af vores bidrag.[13] Medlemmer, som villigt betaler de fulde ti procent af deres årlige indkomst, modtager alle tiendelovens lovede velsignelser, hvad enten beløbet er som enkens skærv eller en formue.

For nogle år siden besøgte jeg et andet trossamfunds kirkebygning. Skrevet på de smukke blyindfattede ruder, som var importeret fra Europa, stod giverens navn. Skåret ind i den majestætiske prædikestol, som var bygget af cedertræ fra Libanon, stod en rig velgørers initialer. De mest attraktive bænke var tilegnet de fremtrædende familier, som havde skænket mest til kirkens byggefond.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige derimod bliver alle, som betaler en ærlig tiende anerkendt og velsignet af Herren, uden særlige æresbevisninger og belønninger. Hos ham er der ikke »personsanseelse«.[14] Hans skattelov er ens for alle.

Det er også bemærkelsesværdigt at se, hvordan tienden fordeles i dag. Når vi ser eksempler på griskhed og pengebegærlighed blandt visse uansvarlige virksomhedsledere, kan vi

være taknemlige for, at Herren har sikret, at tiende administreres under hans ledelse.

I overensstemmelse med åbenbaringerne er biskopperne ordineret til at »føre tilsyn med Herrens forrådshus, at forvalte kirkens midler«.[15] Både biskopper og sekretærer forventes at være ærlige tiendebetalere, som har lært at leve fornuftigt og sætte tæring efter næring. I løbet af få timer efter at disse lokale ledere har modtaget tiendemidler fra medlemmerne i deres ward eller grene, overfører de pengene direkte til Kirkens hovedsæde.

Og som åbenbaret af Herren besluttes anvendelsen af tiendemidlerne af et råd, som består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd. Herren har specifikt sagt, at rådets arbejde skal ledes »gennem min egen røst til dem.«[16] Dette råd kaldes Rådet, der forvalter tiende.

Det er fantastisk at se, hvordan dette råd lytter til Herrens røst. Hvert medlem er bekendt med og deltager i rådets beslutninger. Der træffes ingen beslutning, før alle i rådet er enige. Alle tiendemidler anvendes til Kirkens formål, deriblandt velfærd – omsorg for de fattige og nødlidende, templer, bygninger og vedligeholdelse af kirker, uddannelse, undervisningsmaterialer – kort sagt, Herrens værk.

Da en ven af præsident George Albert Smith spurgte ham, hvad han syntes om dennes personlige plan om at benytte det, der skulle have været tiende, og skænke hans tiendedel til velgørende formål efter eget valg, lød præsident Smiths råd:

»Jeg synes, at du er meget gavmild med andres penge …

… Du har fortalt mig, hvad du har gjort med Herrens penge, men du har ikke sagt noget om, at du har givet nogen en øre af dine egne penge. Han er den bedste kompagnon, du kan have i denne verden. Han giver dig alt, hvad du har, ja, selv den luft, du ånder. Han har sagt, at du skal tage en tiendedel af det, du modtager, og give det til Kirken, sådan som Herren har vist. Det har du ikke gjort. Du har taget din bedste kompagnons penge og har givet dem bort.«[17]

Den tiende, som Kirkens medlemmer betaler, tilhører Herren. Han beslutter ved hjælp af et råd af sine tjenere, hvordan den skal anvendes.

Til Kirkens medlemmer og andre i hele verden vil jeg gerne aflægge vidnesbyrd om Rådet, der forvalter tiende. Jeg har siddet i det råd i 17 år, som Kirkens Præsiderende Biskop og nu som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Uden undtagelse er denne kirkes tiendemidler blevet anvendt til hans formål.

Herren har besluttet, at alle hans børn skal nyde velsignelserne ved tiende. Alt for ofte undlader vi som forældre at undervise vore børn og opmuntre dem til at efterleve denne lov, fordi deres bidrag kun beløber sig til nogle få ører. Men uden et vidnesbyrd om tiende er de sårbare. I teenagealderen bliver de tiltrukket af

tøj, underholdning og dyre ejendele, og de risikerer at miste den særlige beskyttelse, som tiende giver.

Og kan en ung mand, som årene går, blive ordineret til ældste, udføre en mission og effektivt undervise andre i en lov, som han ikke selv har efterlevet? Når han vender hjem og står over for det pres, som det er at uddanne sig, stifte familie og begynde på en karriere, bliver tiendeloven så lettere at efterleve? Og kan en ung kvinde være værdig til at tjene Herren og indgå celestiale ægteskabspagter uden selv at have opnået et vidnesbyrd om tiendeloven? Vil hun være beredt til at undervise sine børn i en lov, som hun ikke selv kender af personlig erfaring? O, hvilken trofasthed kræves der ikke af fædre og mødre, som sammen nedkalder tiendens beskyttende velsignelser over deres familie og de velsignelser, som med rette er deres! Præsident Lorenzo Snow har sagt: »Lær børnene at betale tiende, så loven altid må blive efterlevet. Hvis vi efterlever denne lov, så betyder det intet, hvad vore fjender gør, for Herren vil bevare os.«[18]

Om nogle få uger får vi alle mulighed for igen at sidde sammen med vores biskop og gøre rede for vores tiendebetaling til Herren. Biskoppen er mild og venlig. Han forstår de udfordringer, som I står overfor. Hvis I ikke kan betale det, som I har forsømt, så se fremad. Begynd i dag. Drøft sammen jeres beslutning om at betale en ærlig tiende i fremtiden med jeres biskop og læg planer for at komme i templet så snart som muligt. Så snart I har vist jeres tro ved at betale tiende i en periode og har holdt de andre nødvendige bud, bliver I i stand til at modtage templets evige velsignelser. Jeg bønfalder jer, lad ikke denne mulighed gå tabt. Vent ikke for længe.

Fædre og mødre, jeg opfordrer jer til, når I gør jer klar til jeres tiendeopgørelse, at samle jeres små omkring jer og hjælpe dem med at tælle deres småmønter. Hjælp jeres unge mænd og unge piger med at gå deres regnskaber igennem og gøre deres indkomst op. Hvor er det dog en storslået mulighed for at så troens sæd i børnenes hjerter. Derved fører I dem ind på den vej, som fører til templet. Jeres forfædre og jeres efterkommere vil rejse sig og kalde jer velsignede, for I har beredt jeres børn på at udføre frelsende ordinancer for dem. Det er ikke et tilfælde, søskende, at under ledelse af Guds profet på jorden i dag, præsident Gordon B. Hinckley, bygges der templer over hele verden. Når vi holder budene, som omfatter tiendebetaling, kvalificeres vi til at træde ind i de templer, blive beseglet til hinanden som familie og modtage evige velsignelser.

Jeg beder til, at vi ikke udsætter det, og at vi følger vor Herres befaling om at efterleve tiendeloven. Jeg kender to missionærer, som besøgte en fattig familie. Familiens hjem var bygget af papkasser og kæppe med lerklinet gulv, ingen elektricitet og ingen senge. Hver aften brugte faderen, som var daglejer, hele dagens løn på madvarer til familien. Da missionærerne forlod det ydmyge hjem, tænkte seniorkammeraten ved sig selv: »Tiendeloven bliver helt sikkert en anstødssten for denne familie. Måske skulle vi vente med at nævne den.« Kort efter gav juniorkammeraten, som var vokset op under lignende forhold i sit hjemland, udtryk for sine tanker: »Jeg ved godt, at tiendeloven først hører hjemme efter endnu fire lektioner, men kan vi ikke nok undervise dem i den næste gang, vi besøger dem? De har brug for at høre om tiende nu, for de har virkelig brug for Herrens hjælp og velsignelse.«

Denne missionær forstod, at »der er en lov uigenkaldelig fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede. Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilken den er forjættet.«[19] Herren ønsker at velsigne denne familie og afventer ivrigt deres lydighed, så han kan gøre det.

Mine elskede brødre og søstre, tiendelovens evige velsignelser er virkelige nok. Jeg har selv oplevet dem, og det samme har min familie. Prøven på vores tro er, om vi vil efterleve tiendeloven ved vores lydighed og offervillighed. For som profeten Joseph Smith har sagt: »En religion, som ikke fordrer, at man er villig til at ofre alt, vil aldrig have den nødvendige kraft til at fremme den tro, som er nødvendig for liv og frelse.«[20]

Jeg aflægger vidnesbyrd om, at Herren Jesus Kristus ofrede sit liv for at bringe denne frelse til enhver af os. Som hans særlige vidner bekræfter jeg, at han lever. På hans vegne udtrykker jeg taknemlighed til jer, børnene, enkerne, de unge og familierne – de trofaste – for jeres hellige tiende. »Hvad du har gjort, er gjort mod mig, og derfor jeg velsigner dig.«[21] I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

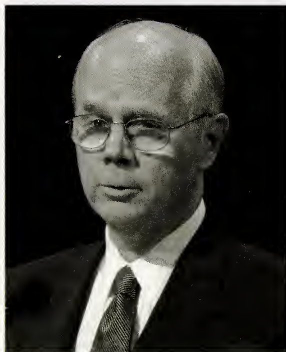
NOTER

1. Se Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 190.
2. Se 1 Mos 14:20.
3. 1 Mos 28:22.
4. *History of the Church,* 7:282.
5. *History of the Church,* 7:292-293.
6. Sarah De Armon Pea Richs dagbog, Arkivet på Harold B. Lee Library, Brigham Young University (maskinskrevet), s. 42.
7. Se Joseph Fielding Smith, *Church History and Modern Revelation* (studiekursus for Det Melkisedekske Præstedømme, første serie, 1946), s. 196.
8. Se overskrift til L&P 119.
9. L&P 119:3-4.
10. Se *Church History and Modern Revelation,* (tredje serie, 1946), s. 120.
11. Se L&P 130:20-21.
12. Mal 3:10.
13. »Priser profeten«, *Salmer og sange*, nr. 17.
14. L&P 1:35; 38:16.
15. L&P 72:10.
16. L&P 120:1.
17. *Sharing the Gospel With Others*, udv. Preston Nibley, 1948, s. 46; se også s. 44-47.
18. Citeret i *Church History and Modern Revelation*, (tredje serie), s. 122.
19. L&P 130:20-21.
20. Joseph Smith, *Lectures on Faith*, 1985, s. 69.
21. »En stakkels, sorgbetynget mand«, *Salmer og sange*, nr. 15.

Og selv om han ikke gør det

ÆLDSTE LANCE B. WICKMAN
De Halvfjerds

Jordelivets største prøve er at stå over for »hvorfor?« og så lade det være, idet man stoler ydmygt på Herrens løfte om, at »alt må ske til sin tid«.

Nogle af mine bedste minder er forbundet med weekend-opgaver i forbindelse med stavskonferencer, når jeg har ledsaget en stavspræsident ved besøg hos medlemmer af hans stav, medlemmer, som kæmpede med livets udfordringer med hensyn til mod og tro, især dem, som har mistet et barn eller som kæmper tappert med at passe et sygt eller forkrøblet eller handicappet barn. Jeg ved af bitter personlig erfaring, at der ikke findes nogen nat helt så mørk som ved tabet af et barn. Ej heller er der nogen dag, der er helt så lang og udmattende, som den svære omsorg for et barn, der er forkrøblet i form eller evner. Alle sådanne forældre kan i høj grad føle med faderen til det barn, der var ramt af en »ånd, som gør ham stum« – Faderen reagerede der på Frelserens formaning om at tro, med sjælssmerte: »Jeg tror, hjælp min vantro!« (se Mark 9:17, 23-24).

I dag vil jeg gerne tale til alle, som kæmper i dette troens anvendelseslaboratorium, som kaldes jordelivet, og især til dem, som har mistet en af deres kære, er bebyrdede og sørgende forældre, som tryglende spørger: »Hvorfor?«

For det første skal I vide, at sorg er et naturligt biprodukt af kærlighed. Man kan ikke elske en anden person uselvisk og så ikke sørge over vedkommendes lidelse eller eventuelle død. Den eneste måde, man kan undgå sorgen på, er ved ikke at opleve kærligheden, og det er kærlighed, der giver livet rigdom og betydning. Derfor er det, som en sørgende forælder kan forvente at modtage fra Herren som svar på oprigtig bøn, ikke nødvendigvis fjernelsen af sorgen, men i stedet en smuk forvisning om, at uanset hvad hans eller hendes situation er, så er barnet i vor kærlige himmelske Faders blide omsorg.

Tvivl dernæst aldrig på Guds godhed, selv om I ikke ved »hvorfor«. Det overvældende spørgsmål, som stilles af de efterladte og de bebyrdede er ganske enkelt dette: *Hvorfor? Hvorfor* døde vores datter, når vi bad så inderligt om, at hun måtte leve, og når hun modtog en præstedømmevelsignelse? Hvorfor skal vi kæmpe med denne ulykke, når andre fortæller om oplevelser med mirakuløs helbredelse for deres kære? Disse er naturlige spørgsmål, forståelige spørgsmål. Men de er også spørgsmål, som sædvanligvis forbliver ubesvarede i jordelivet. Herren har ganske enkelt sagt: »Mine veje [er] højt over jeres veje, og mine planer over jeres planer« (Es 55:9). Ligesom Sønnens vilje var »opslugt i Faderens vilje« (Mosiah 15:7), skal det være med vores.

Dog ønsker vi jordiske mennesker naturligvis at vide hvorfor. Når vi alligevel presser for ihærdigt for at få et svar, kan vi glemme, at jordelivet på en måde var konstrueret som en tid med ubesvarede spørgsmål. Jordelivet har et anderledes, mere snævert defineret formål: Det er et sted, hvor vi beviser os selv, en prøvetilstand, en tid, hvor vi skal vandre ved tro, en tid, hvor vi forbereder os til at møde Gud (se fx Abraham 3:24-25; 2 Nephi 31:15-16, 20; Alma 12:24; 42:4-13). Det er i opbyggende ydmyghed (se Alma 32:6-21) og underkastelse (se Mosiah 3:19) vi kan forstå en fylde af den tilsigtede jordiske erfaring og sætte os selv i en sindstilstand og en tilstand i hjertet, hvor vi kan modtage Åndens tilskyndelser. I den egentlige betydning er ydmyghed og underkastelse et udtryk for fuldstændig villighed til at lade »hvorfor«-spørgsmålet være ubesvaret lige nu, eller måske endog spørge: »Hvorfor ikke?« Det er ved at »udholde godt« til enden (se 2 Nephi 31:15-16; Alma 32:15; L&P 121:8), at vi kan nå dette livs hensigter. Jeg tror, at jordelivets største prøve er at stå over for »hvorfor?« og så lade det være, idet man stoler ydmygt på Herrens løfte om, at »alt må ske til sin tid« (L&P 64:32).

Men Herren har ikke ladt os uden trøst eller uden svar. Med hensyn til

Det Første Præsidentskab (til højre) og medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum.

helbredelse af de syge har han tydelig sagt: »Og den, der har tro til at blive helbredt og *ikke er bestemt til at dø*, skal blive helbredt« (L&P 42:48, fremhævelse tilføjet). Alt for ofte overser vi den afgørende vending: »... og ikke er bestemt til at dø« (»eller«, kunne vi tilføje, »til sygdom eller handicap«). Fortvivl ikke, når inderlige bønner er blevet bedt og præstedømmevelsignelser givet, og jeres kære ikke har nogen fremgang eller måske går bort fra jordelivet. Find trøst i kundskaben om, at I gjorde alt det, I kunne. Sådan en tro, faste og velsignelse kan ikke være forgæves! At jeres barn ikke kom sig på trods af alt det, der blev gjort på dets vegne, kan og bør være grundlag for fred og forvisning til alle, som elsker det! *Herren – som inspirerer velsignelserne, og som hører alle oprigtige bønner – kaldte det hjem alligevel.* Alle erfaringerne med bøn, faste og tro kan have været mere til *vores* gavn end barnets.

Hvordan skal vi da nærme os nådens trone, mens vi beder oprigtigt for en af vore kære og lægger hænderne på hans eller hendes hoved for at give en velsignelse med præstedømmets myndighed? Hvordan udøver vi på rette vis vores tro? Profeten Joseph Smith definerede evangeliets første princip som »tro *på Herren Jesus Kristus*« (4. trosartikel, fremhævelse tilføjet). Det er denne definition – »på Herren Jesus Kristus« – vi af og til glemmer. Alt for ofte beder vi vore bønner eller giver vore velsignelser og venter derpå nervøst for at se, om vi får det, vi beder om, som om godkendelsen skulle give det nødvendige bevis på hans eksistens. Det er ikke tro! Tro er, ganske enkelt, *tillid* til Herren. Med Mormons ord, er det »et *standhaftigt sind* i hver form for gudsfrygt« (Moroni 7:30; fremhævelse tilføjet). De tre hebraiske øvrighedspersoner udtrykte tillid til, at Herren ville udfri dem fra ovnen med flammende ild, men *»og selv om han ikke gør det,«* sagde de til kongen, »[vil vi stadig ikke] dyrke din gud« (Dan 3:18; fremhævelse tilføjet). Bemærkelsesværdig nok sås ikke tre, men fire mænd midt i flammerne, og »den fjerde [så] ud som en gudssøn« (Dan 3:25).

Sådan er det med os. Det er almindeligt i vores timelige verden at sige, »at se er at tro«. Uanset hvilken værdi denne lille leveregel har i livets jordiske anliggender, gælder den ikke, når vi vender os til Herren i vores ulykkes mørke time. Herrens måde defineres bedst ved en anderledes leveregel, nemlig »at tro er at se«. Tro på Herren er forudsætningen, ikke resultatet. Vi *ved*, at han lever, *derfor* stoler vi på ham, at han vil velsigne os i henhold til sin guddommelige vilje og visdom. Denne barnlige tillid til Herren kendes i skrifterne ganske enkelt som »et offer« af »et sønderknust hjerte og en angergiven ånd« (L&P 59:8).

Jeg siger dette af dyb overbevisning, som blev skabt i livets erfaringers brændende smeltedigel. Vores anden søn, Adam, kom ind i vores liv, da jeg var langt borte i Vietnams jungler og rismarker. Jeg har stadig det glædelige telegram, der fortæller om hans fødsel. Adam var en lille fyr med blå øjne og blond hår og med en gavtyveagtig personlighed. Da Adam blev fem år gammel glædede han sig meget til at begynde skolen. Så kom en epidemi med en almindelig børnesygdom til vores samfund i det sydlige Californien, og Adam fik sygdommen. Bortset fra bekymring om hans velbefindende, var vi ikke urolige. Det så endda ud til, at han kun var let angrebet. Pludselig en morgen stod han ikke op af sengen, han var i dyb koma. Vi skyndte os på hospitalet, hvor han kom i intensiv behandling. En konstant gruppe af hengivne læger og sygeplejersker tog sig af ham. Hans mor og jeg sad uophørligt og vågede i venteværelset i nærheden.

Jeg ringede til vores kære stavspræsident, en barndomsven og nu en elsket kollega i De Halvfjerds, ældste Douglas L. Callister, og bad ham om at komme til hospitalet og hjælpe mig med at give Adam en præstedømmevelsignelse. Han var der i løbet af få minutter. Da vi gik ind i det lille, trange rum, hvor Adams livløse lille krop lå, og hans seng var omringet af en forvirrende mængde af overvågningsudstyr og andet medicinsk udstyr, trådte de venlige læger og sygeplejersker ærbødigt tilbage og foldede deres hænder. Da de kendte og trøstende ord i en præstedømmevelsignelse blev udtalt i tro og oprigtig bøn, blev jeg overvældet af en dyb følelse af, at der var nogen til stede. Jeg var overvældet af den tanke, at hvis jeg åbnede mine øjne, ville jeg se Frelseren stå der! Jeg var ikke den eneste i det rum, som følte Ånden. Ved et tilfælde fandt vi nogle måneder senere ud af, at en af sygeplejerskerne, som var til stede den dag, var så rørt, at hun opsøgte missionærerne og blev døbt.

Men alligevel fik Adam det ikke bedre. Han svævede mellem dette liv og det næste i flere dage, mens vi bad til Herren om at få ham tilbage. Til sidst, en morgen efter en urolig nat, gik jeg alene ned ad en øde hospitalsgang. Jeg talte til Herren og sagde til ham, at vi så meget ønskede vores lille dreng tilbage, men uanset hvad, det vi ønskede mest, var at hans vilje skulle ske, og at vi – Pat og jeg – ville acceptere det. Kort efter gik Adam over tærsklen ind i evighederne.

Helt ærlig sørger vi stadig over vores lille dreng, selv om Åndens blide påvirkning og årenes gang har mildnet vores bedrøvelse. Hans lille billede pryder vores kaminhylde i dagligstuen ved siden af et nyere familieportræt af børn og børnebørn. Men Pat og jeg ved, at hans vej i jordelivet af en kærlig himmelske Fader var tiltænkt at være kortere og lettere end vores, og at han nu er hastet i forvejen for at byde os velkommen, når vi på samme måde engang går over den samme vigtige tærskel.

Frygt ej, jeg er med dig, vær kun ved godt mod!
Thi jeg er din Gud og vil være dig god;
ja, styrke dig, hjælpe dig, give dig ånd,
opholde dig ved min almægtige hånd.

Om end gennem prøven jeg lader dig gå,
min nåde tilstrækkelig skal du vist få;
du skal ikke skades af prøvelsens ild,
at lutre dit hjerte er alt, hvad jeg vil.

Den sjæl, som til Jesus sin lid kun har sat,
jeg vil ej forlade i mørkeste nat.
Den sjæl, om al helved imod den mon stå
skal gennem min nåde sin salighed få.

(»Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38).

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Offer og lydighed palmen ham bringer

ÆLDSTE ROBERT K. DELLENBACH
De Halvfjerds

Hvis vi er viser omsorg, hvis vi er barmhjertige, hvis vi er lydige mod Gud og følger hans profeter, så vil vore ofre bringe himlens velsignelser.

Ordene »offer og lydighed palmen ham bringer« fra salmen »Priser profeten«[1] har altid rørt min sjæl. Offer defineres som: »Det at opgive noget af værdi for noget, som har større værdighed eller betydning«.[2] Ofre forekommer i mange afskygninger. De sidste dages hellige indgår en pagt med Herren om at ofre. Ved at gøre det vælger vi at følge hans vilje og vier vores liv til at opbygge hans rige og tjene hans børn.

Til dem, som trofast bringer ofre ved at betale en ærlig tiende, har Herren lovet, at han vil åbne himlens vinduer.[3] Et sådant offer velsigner ikke alene den enkelte og familien, men de frivillige bidrag til Kirken udgør de livgivende ressourcer, som hjælper Herrens rige med at udføre mirakler hver dag. Kong Benjamin sagde: »Tænk på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud. Thi se, de blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige«[4] Den trofaste betaling af tiende er et ydre udtryk for en indre forpligtelse til at bringe ofre.

At adlyde fasteloven er en anden form for offer. Herren beder os om én søndag om måneden at faste ved to måltider. Vi indbydes til at bidrage med et beløb svarende til værdien af disse to måltider til Kirken, så den kan hjælpe de nødlidende. Faste og det at give et rigeligt fasteoffer har en rensende virkning på sjælen. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Ved at overholde fasteloven finder man et personligt kildevæld af kraft til at overvinde selvglæde og egoisme.«[5]

Tempeltjeneste og slægtsforskning er et kærlighedsoffer. Trofaste hellige bidrager med millioner af timer til at samle deres slægts historie. De læser mikrofilm og optegnelser, og med pen og computere nedskriver de datoer og begivenheder. I templet udfører de hellige ordinancer for deres dyrebare forfædre. Ligesom med Frelseren, så er dette et udtryk for et offer – at gøre noget for andre, som de ikke selv kan gøre.

For nogle år siden, mens jeg i medfør af min kaldelse var i Skt. Petersborg i Rusland, havde min hustru Mary Jayne og jeg en enestående mulighed for at føle velsignelserne ved den slægtshistoriske indsats. Vi besøgte landsarkivet for med egne øjne at se Kirken indsats med at mikrofilme nogle af optegnelserne fra det vestlige Rusland. Mens jeg så arkivaren fotografere side efter side af mugne gamle bøger fra byen Pskov, blev disse navne til virkelige mennesker. Det var som sprang de frem fra siden og sagde: »I har fundet mig, og jeg er ikke længere fortabt. Jeg ved, at en eller anden et eller andet sted i min familie vil bringe mit navn til templet, og at jeg der vil blive døbt og modtage begavelsen, og jeg vil få min hustru og mine børn beseglet til mig. Tak!«

Joseph Smiths liv var et forbillede med hensyn til uselvisk at ofre sig for Jesu Kristi evangelium. Selv om profeten Joseph led meget, forblev han optimistisk og overvandt mange forfølgelser. Parley P. Pratt fortæller om en hjerteskærende oplevelse fra dengang, hvor han var i fængsel med profeten i Missouri i vinteren 1838-1839. Disse seks måneder med lidelser og indespærring udviklede denne, forudordinerede, fremragende profet.

I fængslet havde profeten og hans brødre lyttet til praleriet og de frygtelige krænkelser, som vagterne havde begået blandt »mormonerne«. Til sidst kunne profeten ikke længere udholde deres forbandelser. Pludselig rejste han sig og talte med en tordenrøst: *»TI STILLE, I djævle fra helvedes afgrund. I Jesu Kristi navn irettesætter jeg jer, og befaler jer at tie …‹*

Han stod rank og med ophøjet værdighed. I lænker og uden et våben, rolig, fattet og ophøjet som en engel ... [De forfærdede vagter krøb sammen] i et hjørne,« lagde deres våben ned, »tryglede ham om tilgivelse og forblev tavse til vagtskiftet.«

Bror Pratt skriver videre: »Jeg har set dommere klædte i kapper ... jeg har set en kongres under et højtideligt møde ... jeg har forsøgt at forestille mig konger, hoffer, troner og kroner ... men værdighed og majestæt har jeg kun set en gang, stående i lænker en midnat i et fangehul i en fjern landsby i Missouri.«[6]

Nogle uger efter denne begivenhed søgte Joseph i en anden meget mørk stund Herren om vejledning. Herren sagde: »Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik.«[7] Herren udtalte derpå disse inspirerende ord til profeten: »Jordens ender skal spørge efter dit navn.«[8]

Fem år senere, da Joseph så tilbage på det ufuldstændige byggeri af templet i Nauvoo, vidste han, at hans rejse var ved at være forbi, og at han skulle gå »som et lam til slagtebænken,« men alligevel var han »rolig som en sommermorgen.«[9] Med forsikringer om beskyttelse lod han sig endnu en gang arrestere. Men hans tillid blev svigtet. Den 27. juni 1844 blev han sammen med sin bror Hyrum brutalt myrdet i fængslet i Carthage.

Jordens ender har spurgt efter Joseph Smiths navn, og i dag går solen aldrig ned over Jesu Kristi genoprettede kirkes medlemmer over hele verden. Disse ord om martyren Abraham Lincoln beskriver også profeten Joseph Smiths storhed:

Her var en mand som kan sammenlignes med alle verdens store.
En mand, der er lige så stor som bjergene og havet....
Og da han faldt i hvirvelvinden, faldt han
som et fornemt cedertræ med grønne grene
falder om med at stort brag, der lyder udover bakkerne
og efterlader et tomrum i trærækken.[10]

Der kan ikke være noget større offer end Jesu Kristi sonoffer. Hans forsoning, selv om den er ufattelig og uden sidestykke, var den største begivenhed i denne verden. Lykkeligvis har døden på grund af hans største og barmhjertige offer ikke nogen brod og graven ingen sejr.

Vores udfordring er uselvisk at ofre alt, hvad vi har fået, herunder også vore egne ønsker. Ældste Neal A. Maxwell har ganske rigtigt sagt: »Det eneste helt personlige, som vi kan lægge på Guds alter, er at indordne vores vilje under hans. De mange andre ting, som vi ›giver‹ ... er ting, som han allerede har givet eller lånt til os.«[11]

Offer er i sidste ende en hjertesag. »Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag.«[12] Hvis vi viser omsorg, hvis vi er barmhjertige, hvis vi er lydige mod Gud og følger hans profeter, så vil vore ofre bringe himlens velsignelser. »Som offer skal I bringe mig et sønderknust hjerte og en angergiven ånd.«[13]

Jeg oplevede på en usædvanlig måde et glimt af vor Frelsers kærlighedsoffer for mig. Min hustru og jeg var i Jerusalem juleaften og besøgte flere af de steder, hvor Frelseren gik rundt og underviste. De pinsler, som Frelseren led, voldte os dyb sorg, da vi stod i fangekælderen under Kajfas' palads. Det var her, at vor Herre blev pisket og plaget. Vi så hullerne til kæderne i stenmuren. I tårer sang vi »En stakkels sorgbetynget mand.«[14] Han var så alene blandt nederdrægtige forfølgere. Med tungt hjerte bad vi om mod til at være hans værdige tjenere.

Kort derefter besøgte vi den tomme gravhave. Ordene fra skriften: »Han er ikke her; han er opstået«[15] rungede i vore hjerter. Eliza R. Snow skrev:

Selv om på korset han led død,
ej klage fra hans læber lød;
Hans store værk det blev fuldbragt ...
vor Fader der ham gav sin magt.

Han ofret blev for synd begået ...
vi ved hans død har frelse fået.[16]

Frelserens forsoning var den største kærlighedsgerning, som menneskeheden kender.

Vi synger disse ord af præsident Gordon B. Hinckley:

Han lever, er vor klippe fast,
han er vort håb og jordens salt.
Han lyset er for dig og mig,
det lys, der overvinder alt.[17]

Jeg sørger over, at blot en enkelt af hans blodsdråber blev udgydt for mig. Jeg beder til, at jeg en dag vil møde Frelseren. Jeg vil knæle ned og kysse sårene i hans hænder og fødder, og han vil borttørre mine tårer. Jeg vil også bede til, at han vil sige: »Godt, du gode og tro tjener.«[18] På grund af hans barmhjertighed har vi håb, søskende. Han er kilden til alle velsignelser. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn, han, som er det største eksempel på offervilje, ja, vor Frelser. Amen. ■

NOTER

1. *Salmer og sange*, nr. 17.
2. *The Oxford Encyclopedic English Dictionary*, 1991, »sacrifice«, s. 1272-1273.
3. Se Mal 3:10.
4. Mosiah 2:41.
5. Conference Report, april 1978, s. 121.
6. *Autobiography of Parley P. Pratt*, 1985, s. 180.
7. L&P 121:7.
8. L&P 122:1.
9. L&P 135:4.
10. Edwin Markham, »Lincoln, the Man of the People«, i Louis Untermeyer, saml., *A Treasury of Great Poems*, 1955, s. 994-995.
11. »Opslugt i Faderens vilje«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 23.
12. L&P 64:34.
13. 3 Nephi 9:20.
14. *Salmer og sange*, nr. 15.
15. Matt 28:6.
16. »Vor Frelser sig til korset gav«, *Salmer og sange*, nr. 112.
17. »Jeg ved, at min Forløser er Guds søn«, *Salmer og sange*, nr. 81.
18. Matt 25:21.
19. »Come, Thou Fount of Every Blessing«, *Hymns* (1948), nr. 70.

Kaldet til at tjene

ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND
De Tolv Apostles Kvorum

At opdrage vore børn og tjene trofast i Kirken, alt sammen uden at løbe hurtigere end vi har kræfter til, kræver visdom, dømmekraft, guddommelig hjælp – og uundgåeligt nogle ofre.

Buenas tardes, hermanos y hermanas. Jeg bringer hilsener fra de vidunderlige medlemmer og missionærer i Latinamerika. Som mange af jer ved, er ældste og søster Dallin Oaks og ældste og søster Holland blevet kaldet til at tjene i henholdsvis Filippinerne og Chile. Hvis man skal tro den snak, der går, så har det vakt mere opmærksomhed i Kirken, end man skulle have ventet. Uanset hvad I måtte gå og tro, så tror jeg nok, jeg er bemyndiget til at sige, at vi ikke er blevet sendt ud til disse fjerne forposter for at fungere som to af de fire ryttere fra Johannes' Åbenbaring. Hvis nogen ønsker at se et »tegn« i alt det her, så tag det som et tegn på en vidunderlig, voksende, international kirke med medlemmer og missionærer, som konstant når ud til flere og flere sprog og lande. Det er en fornøjelse at møde og tjene sammen med de sidste dages hellige overalt, både nær og fjern, hjemme eller ude, og vi takker jer for jeres bønner og jeres interesse for værket.

Der er ikke noget nyt i, at De Tolv tjener på denne måde, og jeg må nok sige, at vores generation har en mindre udfordring med hensyn til at rejse end vore forgængere. Og det bedste af det hele er, at jeg har søster Holland ved min side i stedet for at skulle efterlade hende til at klare sig selv alene derhjemme med børnene. Desuden behøvede jeg ikke at arbejde fysisk undervejs for at tjene til rejsen til Santiago. Vi fløj til vores destination på nogle få timer i et moderne fly i stedet for at skulle sejle i uger, ja, måske endda måneder, på dækket af et skib. Jeg måtte ikke tage af sted, mens jeg led af feberrystelser, kolera eller sot, skønt jeg var en smule forkølet, og et af vore fly var forsinket i en time. Jeg har håbet, at disse strabadser kvalificerer mig til en dag at se Peter og Paulus, Brigham og Wilford i øjnene.

Ligesom så mange andre af jer er jeg opflasket med historier om, hvordan de første brødre rejste til Canada, England, Skandinavien, Europa, Stillehavsøerne, Mexico, Asien og så videre. For nylig har jeg læst om Parley P. Pratts korte mission til Chile, hvor familien Pratt mistede og begravede deres nyfødte søn i Valparaiso. Jeg har også læst om ældste Melvin J. Ballard, som blev kaldet til at indvie Sydamerika, da det fantastiske kontinent stadig var en ny og ganske overvældende missionsmark. Den tjenestegerning, som er med til at opbygge en ung og voksende kirke er ikke noget, man lemfældigt kaldes til eller skødesløst yder. Til tider har hindringerne været store, og prisen har ofte været meget høj.

Og her taler vi ikke kun om de første brødre, som drog ud for at tjene, men også om de kvinder, som støttede dem – samtidig med at de forsørgede sig selv og deres børn ved at blive hjemme og opdrage og værne om familien, som jo er den anden del af den vingård, som Herren så ivrigt røgter.

Den dag Vilate Kimballs mand rejste til England for anden gang, var hun svækket og rystede af feber, så hun kun svagt kunne trykke sin mand i hånden, da han grædende kom for at tage afsked med hende. Deres lille David var mindre end fire uger gammel på det tidspunkt, og kun et af deres børn, nemlig den fireårige Heber Parley, var rask nok til at hente vand til den syge familie. I timerne efter sin mands afrejse blev Vilate så svag, at hun måtte hjælpes tilbage til sin seng.

Mary Ann Young og hendes børn var lige så syge, da Brigham drog af sted på den samme mission, og deres økonomiske situation var lige så elendig. En gribende historie beskriver, hvordan hun vandrede over den frosne Mississippiflod midt om vinteren, kun iført tyndt tøj, skælvende af kulde og med sin spæde datter i favnen, for at nå hen til tiendekontoret i Nauvoo og bede om et par kartofler. Stadig syg af feber vandrede hun så tilbage med barnet over den lumske flod, uden nogensinde at skrive et ord til sin mand om sine trængsler.[1]

Vi står sjældent over for sådanne situationer i dag, skønt mange missionærer og medlemmer stadig må ofre meget for at udføre Herrens værk. Efterhånden som vi får velsignelserne, og Kirken modnes, håber vi alle, at vores tjenestegerning ikke må blive så vanskelig, som den var for disse første medlemmer, men som missionærerne synger fra Oslo til Osorno og fra Seattle til Cebu, så *er* vi »tjenere for Himlens Konge«.[2] At opdrage vore børn og tjene trofast i Kirken, alt sammen uden at løbe hurtigere end vi har kræfter til,[3] kræver visdom, dømmekraft, guddommelig hjælp – og uundgåeligt nogle ofre. Lige fra Adams dage og op til vor tid har sand tro på Jesus Kristus altid været forbundet med at bringe ofre, som er vores lille gave, der skal være et symbolsk ekko af hans storslåede offer.[4] Med blikket fast rettet mod forsoningen udtalte profeten Joseph Smith, at en religion, som ikke omfatter pagter om at ofre, ikke har magt til at love evigt liv.[5]

Tillad mig at berette om et nutidigt eksempel på både de udfordringer og velsignelser, som vores kald til at tjene kan byde på. En dejlig søster fortalte for nylig en kær veninde: »Lad mig fortælle dig om dengang, hvor jeg holdt op med at ærgre mig over den tid og de ofre, som min mand bragte i sit virke som biskop. Det virkede sært, at der altid opstod en nødsituation hos et eller andet medlem af wardet, hver gang han og jeg skulle ud sammen.

En dag lod jeg mine frustrationer få frit løb, og min mand lovede, at vi ud over mandag aften skulle reservere en aften om ugen, som bare var vores. Nå, den første af disse aftener oprandt, og da vi var på vej ud i bilen, ringede telefonen.

›Det er en prøve,‹ sagde jeg smilende. Telefonen blev ved med at ringe. ›Husk vores aftale. Husk vores hyggeaften. Husk mig. Lad telefonen ringe.‹ Til sidst smilede jeg ikke mere.

Min stakkels mand var fanget mellem mig og telefonen. Jeg vidste jo godt, at det er mig, han sætter højest, og jeg vidste også, at han havde glædet sig lige så meget til den aften som jeg. Men han syntes lammet af den ringende telefon.

›Jeg må hellere lige se, hvad det er,‹ sagde han med et trist blik. ›Det er sikkert ikke noget vigtigt.‹

›Hvis du gør det, er vores aften ødelagt,‹ råbte jeg. ›Jeg ved det.‹

Han gav min hånd et klem og sagde: ›Jeg er straks tilbage.‹ Og så løb han ind for at tage telefonen.

Da min mand ikke straks vendte tilbage til bilen, vidste jeg, hvad der var sket. Jeg steg ud af bilen, gik ind i huset og gik i seng. Den næste dag sagde han stille undskyld, og jeg tog stille imod undskyldningen, og det var så det.

Eller det troede jeg i hvert fald. Men episoden pinte mig stadig flere uger senere. Jeg bebrejdede ikke min mand noget, men jeg var alligevel skuffet. Hændelsen stod stadig frisk i erindringen, da jeg traf en kvinde fra wardet, som jeg knap kendte. Tøvende spurgte hun, om hun lige måtte tale med mig. Hun fortalte mig, at hun var blevet betaget af en anden mand, som syntes at bringe spænding ind i hendes triste liv med en mand, som arbejdede på fuld tid og samtidig læste på universitetet. Deres lejlighed føltes lille og trang. Hun havde små børn, som ofte var krævende, støjende og udmattende. Hun sagde: ›Jeg var meget fristet til at forlade det, som jeg betragtede som mit elendige liv og bare følge med denne anden mand. Jeg var så presset, at jeg mente, at jeg fortjente bedre. Jeg overbeviste mig selv om, at jeg bare kunne forlade min mand, vore børn, mine tempelpagter

og min kirke og finde lykken sammen med en fremmed.‹

Hun sagde: ›Planen var lagt, tidspunktet for min flugt var aftalt. Men som en sidste krampetrækning af fornuft sagde min samvittighed til mig, at jeg skulle ringe til din mand, min biskop. Jeg siger ›samvittighed‹, men jeg ved, at det var en åndelig tilskyndelse direkte fra himlen. Næsten imod min egen vilje ringede jeg op. Telefonen ringede og ringede og ringede. I den tilstand, som jeg var i, tænkte jeg: ›Hvis biskoppen ikke tager den, er det et tegn på, at jeg skal føre min plan ud i livet.‹ Telefonen blev ved med at ringe, og jeg skulle lige til at lægge røret på og gå undergangen i møde, da jeg pludselig hørte din mands stemme. Den trængte gennem min sjæl som et lyn. Pludselig hørte jeg mig selv hulke og sige: ›Biskop, er det dig? Jeg er i knibe. Jeg har brug for hjælp.‹ Din mand bragte mig hjælpen, og jeg er i sikkerhed i dag, fordi han tog den telefon.

Når jeg ser tilbage, forstår jeg, at jeg var træt og tåbelig og sårbar. Jeg elsker min mand og mine børn af hele mit hjerte. Jeg kan slet ikke forestille mig, hvilken tragedie mit liv ville have været uden dem. Det er stadig en svær tid for min familie. Jeg ved, at alle oplever dette. Men vi har løst nogle af problemerne, og det ser bedre ud nu. Det gør det jo altid til sidst.‹ Så sagde hun: ›Jeg kender dig ikke særlig godt, men jeg vil gerne takke dig, fordi du støtter din mand i hans kaldelse. Jeg ved ikke, hvad prisen ved hans virke har været for dig eller for jeres børn, men hvis du visse dage må yde særlige personlige ofre, så skal du vide, at jeg vil være evigt taknemlig for de ofre, som mennesker som du yder, for at sikre hjælp til mennesker som mig.‹«

Brødre og søstre, I må forstå, at jeg er en af dem, der eftertrykkeligt opfordrer til en mere realistisk forventning til, hvad vore biskopper og ledere formår. Jeg mener især, at de

mange krav fra samfundet, arbejdet og andre steder, som gør at forældre, deriblandt og i særdeleshed mødre, må forlade hjemmet og opdragelsen af deres børn, er et af vor tids største problemer. Og fordi jeg holder stærkt på, at ægtefæller og børn har krav på hellig, hengiven tid sammen med en ægtemand og far, ville jeg ni gange ud af ti have stået ved den kvindes side og sagt til hendes mand, at han *ikke* skulle tage den telefon. Men på min egen måde er jeg lige så taknemlig, som den unge kvinde var på sin, for at denne gode mand i dette tilfælde fulgte Åndens tilskyndelse og reagerede på dette »kald« eller måske snarere »opkald« til at tjene.

Jeg aflægger vidnesbyrd om, at hjemmet og familien og ægteskabet er vore dyrebareste besiddelser. Jeg aflægger vidnesbyrd om behovet for at beskytte og bevare dem, mens vi finder tid og måder til at tjene trofast i Kirken. I de forhåbentlig sjældne tilfælde, hvor der opstår konflikt, hvor vi står en skønne dag eller nat og pligten og åndelige tilskyndelser kræver, at vi gør noget, det er i de situationer, at jeg gerne vil hylde enhver hustru, som har siddet alene, mens middagen blev kold, enhver ægtemand, som har måttet lave sin egen mad, der jo nok ender med at være kold mad alligevel, og ethvert barn, der er blevet skuffet, fordi en campingtur måtte udskydes, eller fordi en forælder uventet måtte gå glip af barnets fodboldkamp (og jeg håber ikke, at det sker ret tit)! Jeg hylder enhver missionspræsident og hans hustru og deres børn og ethvert modent ægtepar, som er kaldet til at tjene sammen med dem, og alle andre som for en tid må gå glip af fødsler og dåb, bryllupper og begravelser, familiesamvær og hygge for at tage imod et kald til at tjene. Jeg takker alle, som i krævende situationer rundt om i Kirken »gør deres bedste« for at opbygge Guds rige på jorden.

Jeg aflægger vidnesbyrd om vor Herre Jesu Kristi offer og tjenestegerning, han, som gav alt for os og i den ånd sagde: »Følg du mig!«[6] »Den, der tjener mig, skal følge mig,« sagde han, »og hvor jeg er, dér skal også min tjener være. Den, der tjener mig, ham skal Faderen ære.«[7] En sådan tjeneste medfører uundgåeligt vanskelige beslutninger om, hvordan vi skal afveje vores prioriteter, og hvordan vi bedst kan være de disciple, som han ønsker, at vi skal være. Jeg takker ham for hans guddommelige hjælp til at træffe de beslutninger, og fordi han hjælper os med at finde den bedste løsning for alle. Jeg takker ham for, at »det var vore lidelser, han bar,«[8] og at han har kaldet os til at gøre noget af det samme for hinanden. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

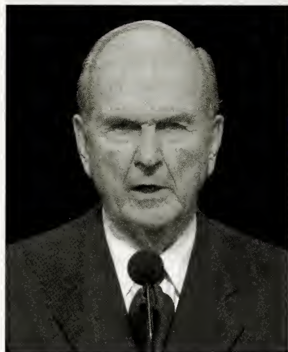
NOTER

1. Standardværket, som beskriver disse begivenheder, er James B. Allen m.fl., *Men with a Mission: The Quorum of the Twelve Apostles in the British Isles, 1837-1841*, 1992. Vilate Kimballs og Mary Ann Youngs lidelser omtales på side 267-276.
2. Se *Salmer og sange*, nr. 164.
3. Se Mosiah 4:27.
4. Det er en væsentlig lærdom, som er for omfattende til at drøfte her. Se Moses 5:4-8; 3 Nephi 9:17-21; L&P 59:8-12; 97:8-9.
5. Se *Lectures on Faith*, 1985, s. 68-69.
6. Joh 21:22.
7. Joh 12:26.
8. Mosiah 14:4; se også Es 53:4.

»Salige er de, som stifter fred«

ÆLDSTE RUSSELL M. NELSON
De Tolv Apostles Kvorum

Fred er en vigtig prioritet, som kræver vores indsats.

Blandt de mest mindeværdige af alle vore familieaktiviteter er vore ture til det hellige land. For os har besøgene til denne del af verden været livsændrende. Men nu er det hellige land en kedel af virvar og forbudte områder for dem, som gerne vil dertil for at få åndelig berigelse. Alle dele af verden er praktisk talt plaget af terrorhandlinger i hidtil ukendt grad. Forvirringen kommer til mange, som beder for fred, men frygtsomt står over for denne fjende bestående af terror.

Fred versus splid

Der er i skrifterne blevet profeteret om de farefulde tider, vi lever i. Vor tid er blevet forudset som en tid med »ild og uvejr og røgdampe i fjerne lande,« »krige og rygter om krige og jordskælv på forskellige steder,« »megen urenhed på jorden ... og vederstyggeligheder af enhver art.«[1]

Denne profeti genlyder af en tidligere beretning fra skriften om anden generation af menneskeliv[2] på jorden: »Og i de dage havde Satan stort herredømme blandt menneskene og rasede i deres hjerter; og fra den tid af blev der krige og blodsudgydelse; og en mands hånd løftede sig mod sin egen broder ... i stræben efter magt.«[3] Fra Kains og Abels tid[4], Esaus og Jakobs[5], og Josefs, som blev solgt til Egypten[6], er fjendskabets flammer blevet næret af familiefejder.

Had blandt brødre og naboer har nu reduceret hellige byer til sorgens og smertens ruiner. Når jeg tænker over sådanne steders uheldige situation, mindes jeg et gammelt ordsprog: »Spottere ophidser byen, de vise afvender vrede.«[7]

Lærdomsmæssig vejledning

Skrifterne kaster lys over både årsagen til og helbredelsen for sygdommen menneskelig had: »Det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed, medmindre det underkaster sig den Helligånds ledelse, aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus.«[8]

Freden kan kun få overhånd, når denne naturlige tendens til at slås bliver fortrængt af vores egen beslutning om at leve på et højere niveau. At komme til Kristus som »Freds Fyrsten«[9] er vejen til fred på jord og Guds velbehag.[10] Han gav os et løfte: »Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn.«[11]

Jesus lærte folk, hvordan de skulle leve med hinanden. Han udtalte de to største befalinger: For det første, at »elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind«[12] og for det andet, at »elske din næste som dig selv«.[13]

Derpå tilføjede han: »Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer.«[14]

Han lærte os den gyldne regel: »Hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem.«[15] Dette princip findes i næsten alle de store religioner. Andre, som fx Kong fuzi og Aristoteles har også undervist i det.[16] Når alt kommer til alt begyndte evangeliet ikke med fødslen af barnet i Betlehem. Det er evigt. Det blev forkyndt i begyndelsen for Adam og Eva. Dele af evangeliet er blevet bevaret i mange kulturer. Selv hedensk mytologi er blevet beriget af dele af sandheden fra tidligere uddelinger.

Uanset, hvor den findes, og hvordan den udtrykkes, omfatter den gyldne regel Guds riges moralkodeks. Den forbyder indblanding i andres rettigheder. Den er på samme måde bindende for nationer, foreninger og personer. Med barmhjertighed og overbærenhed erstatter den hævnakter som fx »øje for øje og tand for tand«.[17] Hvis vi forblev på denne gamle og uproduktive sti, ville vi blot være blinde og tandløse.[18]

Begrebet med at behandle andre, som man gerne vil behandles selv, er let at forstå. Og det erkender den dyrebare natur, som hver af Guds sønner og døtre har.[19] Skrifterne beder

forældre om at undervise deres børn i ikke at »strides og kives indbyrdes og tjene djævelen, som er syndens Herre«. I stedet skal vi lære dem at »elske og tjene hinanden.«[20]

Jesus underviste i vigtigheden af forlig og løsning af stridigheder på et personligt plan. Han sagde:

»Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen ...

Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget mod dig,

så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave.«[21]

Mesterlæreren lærte os at »tilgive, hvis I har noget mod nogen, for at også jeres fader i himlene kan tilgive jeres overtrædelser.

Men hvis I ikke tilgiver, vil jeres fader i himlene heller ikke tilgive jeres overtrædelser.«[22]

Jesus erklærede, at der ville komme en dommedag. Alle personer skal give en beretning over deres jordiske liv, og over hvordan de har behandlet andre mennesker.[23]

Borgerpligter

Befalingen om at elske Gud og vores næste er forbundne. Vi kan ikke helt elske Gud, uden at elske vores næste. Vi kan ikke helt elske vores næste, uden at elske Gud. Menneskene er i virkelighed søskende, fordi Gud i virkeligheden er vor Fader. Uanset hvad, så er skrifterne fyldt med historier om strid og kamp. De fordømmer meget aggressionskrige, men støtter borgernes pligt til at forsvare deres familie og deres frihed.[24] Eftersom »vi tror, at vi må være loyale over for konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner og adlyde, ære og holde lovene,«[25] bliver medlemmer af denne kirke kaldet ind i militærtjenesten i mange nationer. »Vi tror, at regeringer indstiftedes af Gud til menneskets gavn, og at han holder menneskene ansvarlige for deres handlinger med hensyn til disse, både med henblik på lovgivningen og håndhævelsen til samfundets gavn og sikkerhed.«[26]

Under anden verdenskrig, da medlemmerne af Kirken var tvunget til at kæmpe på modsatte sider, erklærede Det Første Præsidentskab, at »staten er ansvarlig for den borgerlige kontrol af dens borgere, for deres politiske velfærd, og for udførelsen af politiske regler, indenlandske og udenlandske. Men selve Kirken har som sådan ikke noget ansvar for disse regler, [bortset fra] at formane medlemmerne til fuldstændigt at være loyale mod deres land.«[27]

Fred er mulig.

På grund af den lange historie med fjendskab på jorden, føler mange, at fred ligger uden for det mulige. Jeg er uenig. Fred er mulig. Vi kan lære at elske vore medmennesker over hele verden. Uanset om de er jøder, muslimer eller medkristne, uanset om de er hinduer, buddhister eller andet, kan vi leve sammen i gensidig beundring og respekt, uden at svigte vores religiøse overbevisning. Der er flere ting, som vi har fælles, end der er forskelle. Fred er en vigtig prioritet, som kræver vores indsats. Profeter i Det Gamle Testamente troede, at fred var mulig, og det må vi også. Salmisten sagde: »Gud er vor tilflugt og styrke, altid at finde som hjælp i trængsler.«[28] »Han gør ende på krige over hele jorden.«[29]

Fader Abraham blev på enestående vis kaldet en »Guds ven.«[30] Fred var en af Abrahams højeste prioriteter. Han søgte efter at være »en fredsfyrste«.[31] Hans påvirkning kunne have stor indflydelse i vores nuværende søgen efter fred. Hans sønner, Ishmael og Isak, overvandt, skønt de var født af forskellige mødre, deres forskelligheder, da de var optaget af en fælles sag. Efter at deres far døde, arbejdede de sammen for at begrave de jordiske rester af deres ophøjede far.[32] Deres efterkommere kunne følge dette mønster.

Abrahams efterkommere har en guddommeligt tildelt mulighed. Herren erklærede, at Ishmael skulle blive en stor nation[33], og at Abrahams, Isaks og Jakobs sæd ville velsigne alle jordens nationer.[34]

Efterkommere af Abraham har derfor – betroet store løfter af uendelig indflydelse – en central mulighed for at opstå som fredsstiftere. Udvalgt af den Almægtige kan de føre deres mægtige muligheder mod fred.

Løsning af nuværende politiske problemer kræver megen tålmodighed og forhandling. Processen vil være betydelig hurtigere, hvis man gik til den med en bøn.

Esajas profeterede om håb i vor tid. Om Israels indsamling og Kirkens genoprettelse ved profeten Joseph Smith har Esajas skrevet:

»På den dag løfter Herren atter sin hånd for at genvinde den rest af sit folk ...

Han rejser et banner for folkene, han samler Israels fordrevne og bringer Judas spredte tilbage fra de fire verdenshjørner.«[35]

Disse profetier om håb ville gå i opfyldelse, hvis landenes ledere og borgere ville anvende Jesu Kristi lærdomme. Vores tid kunne da være en tidsalder med fred og fremgang uden sidestykke. Fortidens barbarisme ville forsvinde. Krig med dens rædsler ville blive forvist til hukommelsens sentimentale sfære. Nationernes mål vil være gensidigt støttende. Fredsstiftere kunne føre an i forhandlingens kunst, give lindring til de nødstedte og bringe håb til dem, der frygter. Sådanne vil patriotiske, fremtidige generationer prise og vor evige Gud vil herliggøre dem.

Verdens håb er Fredsfyrsten – vor skaber, Frelser, Jahve og dommer. Han tilbyder os det gode liv, overflodens liv og evigt liv. Fredeligt – endog fremgangsrigt – liv kan komme til dem, som holder hans forskrifter[36] og følger hans vej til fred. Det erklærer jeg for hele verden.

Kirkens medlemmer

Hvad forventer Herren af medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige? Som kirke skal vi »tal[e] ... imod krig og forkynd[e] fred«.[37] Som individer bør vi »stræbe efter det, der tjener freden.«[38] Vi bør være personlige fredsstiftere. Vi bør leve fredeligt – som ægtepar, familier og naboer. Vi bør efterleve den gyldne regel. Vi har Judas' efterkommeres skrivelser som nu er blandet med Efraims efterkommeres skrivelser.[39] Vi bør anvende dem og udvide vores kærlighedscirkel så den omfatter hele den menneskelige race. Vi bør bringe guddommelig kærlighed og den gengivne religions åbenbarede lærdomme til vores naboer og venner. Vi bør tjene dem i henhold til vores evner og muligheder. Vi bør holde vore principper på et højt stade og stå for det rigtige. Vi skal fortsat samle det spredte Israel fra hele jorden og tilbyde ordinancerne og pagterne, som besegler familier for evigt. Disse velsignelser skal vi bringe til folk i alle nationer.

Ved at leve således, vil vores Mester velsigne os. Han gav dette løfte: »Frygt ikke, for jeg er med dig, fortvivl ikke, for jeg er din Gud. Jeg styrker dig og hjælper dig, min sejrrige hånd holder dig fast.«[40]

Hans himmelske værk er vores. Hele menneskehedens evige herligheds sag er vores. Og som fredsstiftere

skal vi kaldes Guds børn. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mormon 8:29-31; se også 2 Tim 3:1-7, 12-13; L&P 45:26-27.
2. Går tilbage til Sets tid. Set var søn af Adam og Eva.
3. Moses 6:15.
4. Se 1 Mos 4:8-10.
5. Se 1 Mos 27:41.
6. Se 1 Mos 37:28.
7. Ordsp 29:8.
8. Mosiah 3:19.
9. Es 9:5.
10. Se Luk 2:14.
11. Matt 5:9; se også 3 Nephi 12:9; JSO, Matt 5:11.
12. Matt 22:37.
13. Matt 22:39; se også Luk 10:27; L&P 59:5-6.
14. Matt 5:44.
15. Matt 7:12; se også Luk 6:31; 3 Nephi 14:12.
16. Se B. H. Roberts, *New Witnesses for God*, 3 bd., 1909-1911, 3:492-493.
17. Matt 5:38; se også 2 Mos 21:24-27; 3 Mos 24:20.
18. Se Joseph Stein, *Spillemand på tagryg*, 1964, s. 142.
19. Se Matt 25:40; L&P 18:10.
20. Mosiah 4:14-15.
21. Matt 5:22-24; se også 3 Nephi 12:22-24; JSO, Matt 5:24-26.
22. Mark 11:25-26; se også JSO, Mark 11:27-28.
23. Se Matt 12:36; Rom 14:10-12; 1 Joh 4:16-21; Alma 41:3; 3 Nephi 27:16-22.
24. Se Alma 43:45-47; 46:11-12, 19-20; 48:11-16.
25. 12. trosartikel.
26. L&P 134:1.
27. James R. Clark, saml. *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bd., 1965-1975, 6:155-156.
28. Sl 46:2.
29. Sl 46:10.
30. Jak 2:23; se også 2 Krøn 20:7; Es 41:8. For længe siden indgik vores skaber en pagt med Abraham, som skulle gælde »tusind slægtled« (5 Mos 7:9; se også 1 Krøn 16:15; Sl 105:8). Den skal blive opfyldt i de sidste dage (se 1 Nephi 15:13, 18; L&P 124:58; 132:30).
31. Abraham 1:2.
32. Se 1 Mos 25:9. Abrahams oprindelige navn, Abram, betyder »ophøjet fader« (se Bible Dictionary, »Abraham«, s. 601).
33. Se 1 Mos 21:13, 18.
34. Se 1 Mos 17:19; 21:12; 22:18; 28:13-14; 35:9-12; 2 Mos 32:13; 5 Mos 9:5; Abraham 2:11; JSO, 1 Mos 17:25.
35. Es 11:11-12; se også Rom 15:12.
36. Se 2 Krøn 20:20; Matt 6:24-33; Joh 10:10; 1 Nephi 2:20; 4:14; 2 Nephi 1:9, 20; 4:4; Jarom 1:9; Mosiah 1:7; 2:22, 31; Alma 9:13; 36:1, 30; 37:13; 38:1; 48:25; 50:20; Helaman 3:20; L&P 64:34.
37. L&P 98:16.
38. Rom 14:19.
39. Se Ez 37:16-19; 2 Nephi 3:12.
40. Es 41:10.

Stavspatriarken

PRÆSIDENT BOYD K. PACKER
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Herren har en særlig agtelse for patriarken, som indtager en enestående stilling i Kirken.

For 58 år siden bankede jeg på hos J. Roland Sandstrom, som var patriark for Santa Ana Stav i Californien. I lommen havde jeg en anbefaling fra min biskop til at få en patriarkalsk velsignelse. Vi havde aldrig truffet hinanden før og så ikke hinanden de næste 14 år. Vi mødtes igen 15 år senere. Denne gang gav jeg ham i egenskab af én af De Tolv en velsignelse, dagen før han døde.

Velsignelsen blev sendt til min kaserne på et af flyvevåbnets baser, hvor jeg tjente. Dengang vidste jeg ikke, som jeg gør nu, at en patriark har profetisk indsigt, at hans velsignelse ville blive mere end en vejledning for mig. Den har været et skjold og en beskyttelse.

I åbenbaringen står der, at »det er de tolvs pligt i alle større grene af Kirken at ordinere evangelister, som gennem åbenbaring udpeges for dem.«[1]

Profeten Joseph Smith har sagt: »En evangelist er en patriark ... Hvor som helst Jesu Kristi Kirke oprettes på jorden, burde der være en patriark til gavn for de helliges efterkommere, som tilfældet var med Jakob, da han gav sin patriarkalske velsignelse til sine sønner.«[2]

I skrifterne omtales der tre slags patriarker: Familiefaderen[3], de fordums profeter samt stavspatriarken, et embede i Det Melkisedekske Præstedømme.[4]

Faderen er patriark for sin familie og kan og bør give en fars velsignelse til sine børn.

Indtil for nogle få år siden blev hver eneste stavspatriark kaldet og ordineret af et medlem af De Tolvs Kvorum. Da antallet af stave steg, blev dette ansvar uddelegeret til stavspræsidenten.

Ligesom med andre embeder i Det Melkisedekske Præstedømme – ældste, højpræst, halvfjerdser og apostel – bliver stavspatriarken ordineret snarere end indsat.

Stavspræsidenten indsender navnet til De Tolv Apostles Kvorum. Hvert navn bliver omhyggeligt og bønsomt drøftet. Når patriarken er blevet godkendt, bliver han opretholdt ved en stavskonference og ordineret. Derefter kan han med profetisk indsigt udtale velsignelser over dem, som bliver anbefalet af biskoppen for den pågældendes menighed.

Der findes et lille hæfte, som hedder *Informationer og forslag til patriarker.* Det forklarer stavspræsident og patriark om dette hellige embede. Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum drøftede i årevis dette hæfte. Hver gang det blev gennemlæst, blev det forkortet. Et af de ældre medlemmer af kvorummet sagde: »Brødre, vi må ikke stille os imellem Herren og patriarkerne.«

Vi beder nu om, at alle stavspræsidenter og alle patriarker læser dette korte hæfte igennem. Læs det mere end én gang.

Patriarker opfordrer ikke medlemmerne til at få deres velsignelse. Medlemmerne bør søge denne velsignelse, hvis de føler sig inspireret til det. Der er ikke fastsat nogen grænse for, hvor gammel man skal være for at få en patriarkalsk velsignelse. Biskoppen sikrer sig, at medlemmet har en tilstrækkelig alder og modenhed til at forstå betydningen og vigtigheden af velsignelsen.

En patriarkalsk velsignelse bliver optaget på bånd og nedskrevet af den, som stavspræsidenten udpeger til det. Denne velsignelse bliver et meget personlig klenodie.

Vi bør ikke lade andre end medlemmer af den nærmeste familie læse vores velsignelse, og vi bør ikke bede andre om at fortolke den. Hverken patriarken eller biskoppen kan eller bør fortolke den.

Dengang De Tolv kaldte og ordinerede patriarker, delte vi vore oplevelser med hinanden. Vi lærte, at Herren har en særlig agtelse for patriarken, som indtager en enestående stilling i Kirken.

Jeg kan huske en stavskonference, hvor patriarken var meget gammel. Skønt hans ordination stadig var i kraft, var det tid til at fritage ham for at give velsignelser.

Stavspræsidenten anbefalede en mand, som havde megen erfaring som leder. Men jeg følte ikke, at han skulle være patriark.

To stavspatriarker taler sammen uden for Konferencecentret.

Jeg vidste, at Det Første Præsidentskab havde sagt til stavspræsidenterne: »Selv om en mand ærefuldt har beklædt et præsiderende embede og har nået en moden alder, gør det ham ikke nødvendigvis til en god patriark ... [Han bør være en, som har] udviklet patriarkernes ånd; faktisk bør det være hans mest fremtrædende egenskab ... en mand med visdom, som tillige besidder velsignelsens gave og ånd.«[5]

Netop som aftenmødet skulle til at begynde, var en ældre mand på vej ned ad gangen, men da han ikke kunne finde en plads, gik han ned bagest i salen. Han var ikke nær så velklædt som de fleste andre og havde ganske tydeligt tilbragt megen tid udendørs.

Jeg hviskede til stavspræsident: »Hvem er han?«

Stavspræsident fornemmede, hvad jeg havde i tankerne, og sagde: »Jeg tror ikke, at han kunne være vores patriark. Han bor i udkanten af en fjerntliggende menighed og har aldrig haft en lederstilling i biskoprådet eller højrådet.«

Han blev bedt om at bede indledningsbønnen og havde kun sagt et par ord, da jeg følte bekræftelsen, sådan som man føler den ved åbenbaring: »Han skal være patriark.«

Så vidt jeg husker havde han seks sønner og en datter. Den yngste var på daværende tidspunkt på mission, ligesom hans ældre brødre havde været det. De var nu gift og boede rundt omkring i landet og tjente trofast i Kirken.

»Hvad med din datter?« Spurgte jeg.

»Jamen, hende har du skam mødt,« sagde han. »Hun er gift med en af rådgiverne i stavspræsidentskabet.«

Jeg tænkte: Hvilken patriark! Han er virkelig en patriark!

Inden hovedmødet mødte jeg den gamle patriark i foyeren og sagde: »Vi har tænkt os at aflaste dig lidt i dag.«

Han sagde: »Ih, mange tak! Det ville jeg sætte meget, meget stor pris på.«

Jeg sagde: »Jeg vil fortælle dig navnet på den nye patriark, og så er du og jeg og stavspræsidenten de eneste, der ved, hvem det er.«

Da jeg gav han navnet på manden, blev han forbløffet og sagde: »Det er vel nok interessant! Jeg så ham i mængden på vej ind i bygningen og sagde til mig selv: Ville han ikke være en vidunderlig patriark?« Det var en inspirerende bekræftelse fra den gamle patriark.

Der er intet andet embede som dette i hele Kirken eller i hele verden.

Stavspræsidenten må være meget opmærksom og drage særlig omsorg over for patriarken. I bør lade ham sidde på forhøjningen og blive anerkendt.

Lejlighedsvis, måske et par gange om året, bør I interviewe patriarken og læse nogle af hans velsignelser. Mind ham om, at hver velsignelse bør være individuel og noget særligt for medlemmerne. Stavspræsidenten må ikke forsømme denne jævnlige gennemlæsning af velsignelserne.

Jeg ordinerede engang en patriark, som følte sig overvældet af ansvaret. I månedsvis kunne han ikke få sig selv til at give en velsignelse. Til sidst spurgte han stavspræsidenten, om ikke han kunne skrive et afsnit som indledning til alle hans patriarkalske velsignelser. Stavspræsidenten indvilligede.

Senere fortalte han mig følgende: »Da den første unge mand kom for at få sin velsignelse, følte jeg mig tryg, fordi jeg havde lært denne færdigforfattede indledning udenad. Jeg lagde hænderne på hovedet af ham og brugte ikke et eneste ord af den. Den dag lærte jeg, hvis velsignelser de er. De er ikke mine velsignelser, for de gives ved Ånden.«

Nogen har sagt, at en patriarkalsk velsignelse er et »›[uddrag] af ens muligheders bog.‹ Hvis vi læser vores patriarkalske velsignelse, ser vi, hvad profetiens ånd har vist os, at vi kan blive.«[6]

En vigtig del af enhver patriarkalsk velsignelse er, at slægtslinjen bliver angivet. Ved omhyggeligt studium af skrifterne bliver patriarken fortrolig med den patriarkalske orden. Han lærer om, hvad der i den sidste ende skal ske med Israels stammer.

Brødrene har sagt: »Når patriarken giver en velsignelse, kan han angive vores slægtslinje – det vil sige, at vi stammer fra Israel og derfor tilhører Abrahams slægt og en af Jakobs stammer. I de fleste tilfælde tilhører de sidste dages hellige Efraims stamme, som har fået overdraget ansvaret for at lede dette, de sidste dages, værk. Om denne slægtslinje er bogstavelig, eller om man er adopteret, betyder ikke noget (Abraham 2:10). Dette er meget vigtigt, for det er alene gennem Abrahams slægtslinje, at Herrens storslåede velsignelser til sine børn på jorden bliver opfyldt (1 Mos 12:2, 3; Abraham 2:11).

Derpå ser patriarken ind i fremtiden og opregner de velsignelser og løfter – hvoraf nogle er særegne og andre er generelle – som personen af den relevante slægtslinje … har ret til, og besegler dem med sin myndighed på ham, således at de kan være hans for evigt ved trofasthed.«[7]

Eftersom vi hver især tilhører mange forskellige stammer, kan to

medlemmer af den samme familie godt få at vide, at de tilhører hver deres stamme.

En patriark kan give velsignelser til sine egne børn, børnebørn og oldebørn, hvis deres biskop anser dem for værdige.

Når vi modtager anmodninger om undtagelser, når nogen vil have en velsignelse af deres onkel eller en særlig ven i familien, opfordrer vi dem til at følge den almindelige fremgangsmåde og få deres velsignelse af patriarken i deres egen stav.

I de missionsdistrikter eller de stave, hvor der ikke er nogen patriark, kan medlemmerne, fra deres biskop eller grenspræsident, få en anbefaling til en patriark i en tilstødende stav.

Det sker en gang i mellem, at et medlem føler, at deres velsignelse på den ene eller den anden måde ikke er helt, hvad de havde forventet. Men med tiden erkender de åbenbaringens kraft i den.

Til tider bekymrer et medlem sig, fordi et løfte, som blev givet i en patriarkalsk velsignelse, endnu ikke er blevet opfyldt. For eksempel fremgår det måske af en velsignelse, at et medlem bliver gift, men vedkommende finder ikke en ægtefælle. Det betyder ikke, at velsignelsen ikke bliver opfyldt. Man bør holde sig for øje, at alting sker, når Herren mener, at tiden er inde, ikke altid, når vi mener det. Det, som er af evig beskaffenhed, har ingen grænser. Fra vores førjordiske tilværelse til vores tilværelse hinsides dødens slør er vores liv et evigt liv.

Når der opstår visse forhold, såsom at patriarken bliver gammel og svagelig, når han flytter fra staven, eller når han bliver kaldet til at tage på mission, kan stavspræsidenten blive nødt til at anbefale De Tolvs Kvorum, at patriarken med ære bliver fritaget fra aktiv tjeneste.

Præsident Lee har engang fortalt om, hvordan han kaldte en patriark. Han og stavspræsidenten var taget hen til mandens hjem. Han havde været med sine sønner ude på velfærdsgården hele dagen og var træt og udmattet og beskidt.

Præsident Lee sagde: »Jeg gjorde ham endnu mere træt, da jeg fortalte ham, hvorfor jeg var kommet – at han skulle kaldes til patriark for staven.«

Efter konferencens formiddagsmøde, hvor manden havde aflagt et vidunderligt vidnesbyrd, gik vi ned på et kontor i kælderen.

Stavspræsidentens hustru var til stede og skrev til præsident Lee: »Da du gik hen for at lægge hænderne på hovedet af ham, tænke jeg ved mig selv: Det er ham, vi omgås. Vi har været på ture med ham, til fester ... Nu er det en del af hans ansvar at fortælle enhver, der får en velsignelse, hvilken slægtslinje vedkommende tilhører. Han har aldrig studeret oldtidssprog – hvordan skal han kunne det?

... Du gik hen og lagde hænderne på hovedet af ham og bag dig viste der sig et lys, som gik lige igennem dig og ind i ham. Og jeg tænkte ved mig selv: Er det ikke et pudsigt sammentræf, at sollyset bryder frem i netop dette øjeblik. Og så gik det op for mig, at der var [intet vindue], intet sollys. Jeg var vidne til svaret på mit spørgsmål ... Lyset kom fra et eller andet sted bagved broder Lee og gik igennem broder Lee og ind i denne patriark. Da vidste jeg, hvor han ville få denne viden fra – ved Gud den Almægtiges åbenbaring.«[8]

Og sådan må det være. Når som helst en patriark bliver ordineret eller udtaler en velsignelse, er det det selv samme lys, om end vi ikke ser det, der er til stede. Det sætter patriarken i stand til at angive slægtslinjen og give en profetisk velsignelse, selv om han måske ikke selv har nogen særlige evner.

I må ikke forsømme eller ignorere embedet som stavspatriark. Det er afgørende for en stavs åndelige kraft.

Til stavspræsidenterne: Våg over det arbejde, som jeres stavspatriark udfører. Hold ham nær til jer. Interview ham og læs et udvalg af hans velsignelser.

Og til patriarkerne: I er blevet udvalgt som kun meget få andre er blevet det. I må leve på en sådan måde, at I ved åndelig inspiration kan give profetiske og inspirerede velsignelser. Vær en eksemplarisk patriark i jeres egen familie. Lev på en sådan måde, at I er værdige til at have Ånden hos jer. Og nyd glæden ved jeres kald.

Patriarken, som aldrig havde set mig før, gav mig et løfte, som gælder for os alle. Han sagde: »Vend dig mod sandhedens sollys, så skal vildfarelsens, mistroens, tvivlens og mismodets skygge falde bag dig.«[9] Jeg har mange gange fundet styrke ved at læse denne patriarkalske velsignelse, som blev givet af en af Herrens inspirerede tjenere.

Jeg vidner om, at dette er et helligt embede, at det er en velsignelse for denne kirke, ja, at det er et eksempel på de velsignelser, som Herren fastlagt i sin kirke til velsignelse for os alle. Og jeg aflægger vidnesbyrd om ham i Jesu Kristi navn. Amen. ■

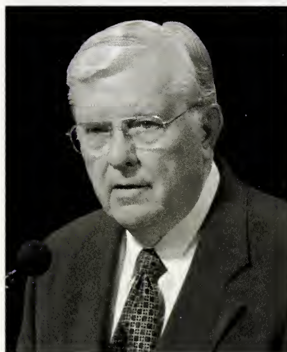
NOTER

1. L&P 107:39.
2. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, udv. Joseph Fielding Smith, 1954, s. 179.
3. Adam rådgav og velsignede sin efterslægt (se L&P 107:42-56); Jakob velsignede sin sønner og deres efterkommere (se 1 Mos 49:1-28); Lehi velsignede sin efterslægt (se 2 Nephi 4:3-11).
4. Frelseren ordinerede apostle, profeter og evangelister (se Ef 4:11); De Tolvs pligt til at ordinere evangelister (se L&P 107:39); Hyrum Smith får overdraget embedet som patriark (se L&P 124:91-92, 124; 135:1).
5. Brev fra Det Første Præsidentskab, 29. juni 1903; se også James R. Clark, saml., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bd., 1965-1975, 4:57-58.
6. Harold B. Lee, *Stand Ye In Holy Places*, 1975, s. 117.
7. John A. Widtsoe, *Evidences and Reconciliations*, 3 bd., 1943-1951, s. 1:73-74.
8. *The Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams, 1996, 488-489.
9. Boyd K. Packers patriarkalske velsignelse, 15. jan. 1944, s. 2.

Den bedste generation af missionærer

ÆLDSTE M. RUSSELL BALLARD
De Tolv Apostles Kvorum

Vi kalder på jer – vore unge brødre i det Aronske Præstedømme, til at rejse jer, lev op til jeres muligheder og vær fuldt forberedt til at tjene Herren.

I en af de mest stærke og belærende beretninger fra Mormons Bog, havde Ammons folk indgået en pagt om aldrig igen at gribe til våben for at udgyde blod. Men »da de så den fare og de mange lidelser og trængsler ... som nephiterne udstod for deres skyld, blev de rørt af medlidenhed og ønskede at gribe til våben til forsvar for deres land« (Alma 53:13). Helaman og hans brødre overtalte dem til at ære deres pagt med Herren.

Skriften fortæller os ikke, hvem der først påpegede, at deres sønner ikke havde indgået den samme pagt, som deres forældre havde. Jeg kan godt lide at forestille mig, at det var en af de unge mænd, som foreslog muligheden for, at han og hans fæller kunne tillades »at gribe til våben ... og de kaldte sig nephiter.

Og de indgik en pagt om at ville kæmpe for nephiternes frihed og forsvare landet ... selv om de måtte bøde for det med livet« (Alma 53:16-17).

Dette var en usædvanlig opgave for en gruppe af 2000 unge mænd, men de var usædvanlige, unge mænd. Ifølge skrifterne »var de overmåde stærke og virksomme, tapre og modige, men det var ikke alt – det var mænd, der til enhver tid var pålidelige i alt, hvad der blev dem betroet.

Ja, det var sandhedskærlige og ordentlige mænd, thi de var blevet belært om at holde Guds bud og vandre retskaffent for ham« (Alma 53:20-21).

Resten af beretningen fortæller, hvordan disse unge mænd stred tappert mod den meget ældre og mere erfarne lamanitiske hær. Ifølge deres leder Helaman »kæmpede de ligesom med Guds kraft ... og de faldt over lamaniterne med sådan en mægtig kraft, at de virkelig indgød dem skræk; og af denne grund overgav lamaniterne sig som krigsfanger« (Alma 56:56).

Forestil jer det! Disse uerfarne, unge mænd var så åndeligt og fysisk forberedte og så stærke, at de skræmte deres fjender til at overgive sig! Selv om alle de 2000 unge mænd på et eller andet tidspunkt blev såret i kampen, blev ikke en eneste dræbt (se Alma 57:25). Igen citerer jeg Helaman: »Og vi tilskriver det med rette Guds vidunderlige magt på grund af deres store tro på det, der var blevet dem lært, nemlig at der var en retfærdig Gud og at den, der ikke tvivlede, ville blive bevaret ved hans vidunderlige magt« (Alma 57:26).

Brødre – i dag kæmper vi en kamp, som på mange måder er mere farefuld, mere fyldt med fare end kampen mellem nephiterne og lamaniterne. Vores fjende er snu og opfindsom. Vi kæmper mod Lucifer, faderen til al løgn, fjenden af alt som er godt, retfærdigt og helligt. Vi lever i sandhed i den tid, som Paulus profeterede om: »For da vil mennesker blive egenkærlige, pengeglade, pralende, overmodige, fulde af hån, ulydige mod deres forældre, utaknemmelige, spottere,

ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, brutale, fjender af det gode,

... de vil elske nydelser højere end Gud;

i det ydre har de gudsfrygt, men de fornægter dens kraft. Hold dig fra dem!« (2 Tim 3:2-5).

Lyder det bekendt, brødre? For mig lyder det som en time af den bedste sendetid på tv.

Dette er en »farefuld tid.« Vi kæmper bogstavelig talt for menneskenes sjæle. Fjenden er utilgivende og uforsonlig. Han tager evige gidsler med en alarmerende hastighed. Og han viser ingen tegn på overgivelse.

Selvom vi er oprigtigt taknemmelige for alle de mange medlemmer af Kirken, som gør et stort stykke arbejde i kampen for sandhed og ret, må jeg ærligt sige jer, at det stadig ikke er nok. Vi har brug for meget mere hjælp. Og ligesom Ammons folks kom til deres sønner for forstærkninger i kampen mod lamaniterne, kommer vi til jer – mine unge brødre i det Aronske Præstedømme. Vi har brug for jer. Ligesom Helamans 2000 unge krigere, er I også de åndelige sønner af Gud, og I kan også blive fyldt med kraft til at opbygge og forsvare hans rige. Vi har brug for, at I værdigt indgår pagter, akkurat som de gjorde. Vi har brug for, at I samvittighedsfuldt er lydige og trofaste, ligesom de var.

Vi har lige nu brug for den største generation af missionærer i Kirkens historie. Vi har behov for værdige, kvalificerede, åndeligt energiske missionærer, der ligesom Helamans unge krigere er »overmåde stærke og virksomme, tapre og modige« og som er »pålidelige i alt, hvad der [bliver] dem betroet« (Alma 53:20).

Lyt til disse ord mine unge brødre: *Tapper. Modig. Stærk. Virksom. Pålidelig.* Vi har ikke brug for åndeligt slappe og halv-engagerede unge mænd. Vi har ikke brug for, at I bare udfylder en rolle; vi har brug for hele jeres hjerte og sjæl. Vi har behov for levende, tænkende og lidenskabelige missionærer, som ved, hvordan man lytter til og reagerer på Helligåndens hvisken. Dette er ikke tiden for åndelige svæklinge. Vi kan ikke sende jer på en mission for at blive genaktiveret, omvendt eller for at modtage et vidnesbyrd. Det har vi simpelthen ikke tid til. Vi har brug for, at I er fulde af »tro, håb, barmhjertighed og kærlighed og [har] øjet alene henvendt på Guds ære« (L&P 4:5).

Som en Herrens Jesu Kristi apostel kalder jeg på jer alle til at begynde lige nu – i aften – til at være fuldt ud og fuldstændigt værdige. Beslut og forpligt jer over for jer selv og over for Gud til, at I fra dette øjeblik med flid vil bestræbe jer på at holde jeres hjerte, hænder og sind rene og upletTede fra enhver form for moralsk overtrædelse. Beslut jer for at undgå pornografi, præcis som I ville undgå den mest snigende sygdom, for det er lige, hvad det er. Beslut jer for totalt at afstå fra tobak, alkohol og narkotika. Beslut jer for at være ærlige. Beslut jer for at være gode borgere og overhold de love, der gælder i det land, I bor i. Beslut jer for, at I fra i aften aldrig vil besudle jeres krop eller bruge sprog, der er vulgært og uværdigt for en bærer af præstedømmet.

Og det er ikke alt, vi forventer af jer, mine unge brødre. Vi forventer, at I har en forståelse og et solidt vidnesbyrd om Jesu Kristi gengivne evangelium. Vi forventer, at I arbejder hårdt. Vi forventer, at I vil indgå og holde pagter. Vi forventer, at I vil være missionærer, som står mål med vores ærefulde budskab.

Disse standarder er høje. Det forstår vi godt – men vi undskylder ikke for dem. De afspejler Herrens standarder for, at I kan modtage det Melkisedekske Præstedømme, komme i templet, tjene som missionærer og for at være retfærdige ægtemænd og fædre. Der er intet nyt i dem, intet I ikke har hørt før. Men i aften kalder vi på jer – vore unge brødre i Det Aronske Præstedømme, til at rejse jer, lev op til jeres muligheder og vær fuldt forberedt til at tjene Herren.

Mange af jer er allerede på dette spor, og vi anerkender jeres værdighed og beslutsomhed. For de af jer, som ikke er – lad så i aften være begyndelsen på jeres forberedelsesproces. Hvis I mener, at I står tilbage i værdighed, så beslut jer for at lave de nødvendige ændringer – og begynd lige nu. Hvis I tror, at I har brug for at tale med jeres far eller jeres biskop om nogle af de synder, I måske har begået – så vent ikke – gør det nu. De

vil hjælpe jer med at omvende og forandre jer, så I kan indtage jeres plads som medlem af den største generation af missionærer.

Forstå dette: Kravene til at tjene på en mission er blevet skærpet. Tiden for »omvend dig og tag afsted« missionærer er forbi. I ved godt, hvad jeg taler om – gør I ikke – mine unge brødre? Nogle unge mænd har den fejlagtige opfattelse, at de kan være involverede i synd og så omvende sig, når de bliver 18 1/2, så de kan tage på mission, når de er 19. Selvom det er sandt, at man kan omvende sig fra synd – så er man måske eller måske ikke kvalificeret til at tjene. Det er langt bedre at holde sig ren og tapper ved at gøre enkle ting som at –

- udvikle et meningsfyldt forhold til vor himmelske Fader baseret på bøn.
- holde sabbatsdagen hellig.
- arbejde og spare noget af sin løn op.
- betale en fuld og ærlig tiende.
- begrænse den tid man bruger på computerspil. Hvor mange I kan slå ihjel på ét minut i et computerspil, har ingen effekt på jeres evne til at blive en god missionær.
- give Herren mere af sin tid ved at studere skriften og opnå en forståelse for det vidunderlige budskab om genoprettelsen, som vi har til verden.
- tjene andre og dele sit vidnesbyrd med dem.

I fædre spiller en vigtig rolle i denne forberedende proces. Vi ved, at den vigtigste indflydelse til at hjælpe vore unge mænd med at forberede sig til at modtage det Melkisedekske Præstedømme, blive gift og være far kommer fra familien. Dersom jeres sønner forstår de basale præmisser for at blive en trofast far, vil de i sandhed være rede til at tjene som fuldtidsmissionærer. Uheldigvis afstår for mange fædre fra dette evige

ansvar. I går måske ud fra, at biskopper og seminar, lærere og ledere i Søndagsskolen og Unge Mænd er bedre til at motivere og inspirere jeres sønner, end I selv er. Det er simpelthen ikke tilfældet. Selvom kirkeledere er vigtige for jeres sønners forberedelse til præstedømmet og mission, er Kirken en hjælp for jer. Den er ikke en erstatning for jeres inspirerende undervisning, vejledning og opdragelse.

Når vi derfor skærper kravene til jeres sønner for at tjene som missionær, betyder det også, at vi skærper kravene til jer. Hvis vi forventer mere af dem, betyder det, at vi også forventer mere af jer og jeres hustru. Husk, at Helamans 2000 unge krigere var trofaste, fordi »de var blevet belært om at holde Guds bud og vandre retskaffent for ham« (Alma 53:21) – og den belæring modtog de i deres hjem.

Nogle fædre synes ikke, at de kan tillade sig at stille spørgsmål om værdighed til deres børn. De synes, at det er biskoppens ansvarsområde alene. Fædre – I har ikke alene retten til at kende til jeres børns værdighed – men også ansvaret derfor. Det er jeres pligt at vide, hvordan jeres børn har det med hensyn til deres åndelige velbefindende og fremgang. I har brug for omhyggeligt at holde øje med de ting og bekymringer, de deler med jer. Stil jeres børn specifikke spørgsmål om deres værdighed og lad jer ikke nøjes med andet end specifikke svar.

Alt for ofte er vore biskopper nødt til at fortælle de unge, at de skal tale med deres forældre om deres problemer. Det burde gå den anden vej. Forældre bør følge så nøje med i deres børns liv, at de kender til deres problemer inden deres biskop gør. De bør rådføre sig med deres børn og gå med dem til biskoppen, dersom det er nødvendigt for en komplet omvendelse. Som guddommeligt udpegede dommere i Israel afgør biskoppen og stavspræsidenten værdigheden og afklarer anliggender på Kirkens vegne, men fædre, I har det evige ansvar for jeres børns åndelige velfærd. Indtag venligst jeres rette plads som rådgiver, vejleder og præstedømmeleder for at forberede jeres sønner til at bære det Melkisedekske Præstedømme og tjene som missionærer.

Lige et par ord til jer biskopper. Jeg ved, at der er mange unge mænd, som ikke har en trofast far i deres hjem. Brug i disse tilfælde Kirkens ressourcer og sørg for at disse aronske præstedømmebærere bliver undervist af brødre i det Melkisedekske Præstedømme, som kan hjælpe dem med at forberede sig til deres fremtidige tjeneste i præstedømmet. På jer biskopper og jer stavspræsidenter hviler ansvaret for kun at anbefale de unge mænd og kvinder, I vurderer som værende åndeligt, fysisk, mentalt og følelsesmæssigt forberedte til at møde vore dages realiteter i missionærarbejdet. Brødre, døm med visdom og husk, at ikke enhver ung mand behøver at blive kaldet til at

tjene væk fra hjemmet; nogle er bedst tjent med at tjene under jeres vejledning som wardsmissionærer.

Vi takker jer, som i øjeblikket tjener som fuldtidsmissionærer, for jeres indsats. I aften er et godt tidspunkt for hver enkelt af jer til at se nærmere på jeres indsats, og hvis I ikke lever op til disse standarder, vil jeres missionspræsident hjælpe jer med at foretage de nødvendige ændringer, så I hver især kan blive en effektiv og hengiven tjener for Herren Jesus Kristus.

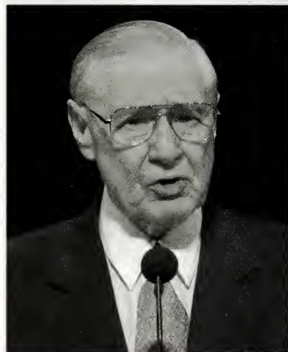
Endeligt til jer, som allerede har tjent på en mission, husk venligst, at I blev afløst fra jeres missioner – men ikke fra Kirken. I brugte to år som repræsentanter for Herren Jesus Kristus. Vi forventer, at I altid ligner og handler som en af hans disciple. Lign det. Handl som det. Følg ikke verdslige trends og modeluner. I er bedre end det. Snublede I – så gør det nødvendige for at genvinde den åndelige balance. Grundlaget for lykke og fremgang efter jeres mission er mere eller mindre det samme, som det var på jeres mission; bed meget, arbejd meget og være lydig. Kridt skoene, og find en evig ledsager at dele livet med. Tjen sammen Herren og opdrag den næste »bedste« generation.

Mine brødre, jeg har talt ligefremt her til aften. Jeg håber, at I kan mærke den kærlighed og omsorg, der udstrømmer fra Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og andre kirkeledere, når vi beder jer om at forberede jer nu til at slutte jer til os i værket med at bringe velsignelsen ved det genoprettede evangelium til alle jordens folk. Hver eneste af jer er kostbar, og vi ønsker at det skal gå jer godt, og at I kan være trygge i dette slag, der står om vor Himmelske Faders børns sjæle. Må Gud velsigne jer med modet til »at være [tro] I alle ting« (Alma 53:20) og med indsigten til at forstå, hvem I er, og hvad Herren ønsker af jer. Det beder jeg om i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

Jeg tror, jeg kan – Jeg kunne godt

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Selv om vi ikke alle er lige med hensyn til erfaring, evner og styrke ... vi vil alle skulle stå til regnskab for brugen af de gaver og muligheder, der gives til os.

Mine kære brødre i det hellige præstedømme, jeg beder for, at I forstår, når jeg taler til denne store tilhørerskare i aften. Gordon B. Hinckley har som præsident for Kirken udført næsten uoverkommelige opgaver. Dog var han engang en ung bærer af Det Aronske Præstedømme ligesom mange af jer. I unge mænd i Det Aronske Præstedømme skal være Kirkens fremtidige ledere. I aften vil jeg gerne rette min tale hovedsagelig til jer. I skal forstå, at succes – både jeres egen og Kirkens – afhænger af jeres beslutning om at udføre Herrens værk. I må hver især have tro og tillid til at gå fremad.

Hver mand og dreng, der lytter her i aften, er blevet betroet den største magt på jorden – Guds hellige præstedømme. Det er kraften til at handle retfærdigt i Herrens navn for at opbygge Guds rige på jorden. Må jeg minde jer om, »at præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger.«[1] Præstedømmet er guddommelig kraft og Herren vil holde os ansvarlige for vores brug af denne storslåede myndighed.

Jeg hørte første gang den vidunderlige historie om *Det lille lokomotiv, som kunne*, da jeg var omkring 10 år. Som barn var jeg interesseret i historien, fordi togets vogne var fyldt med tøjdyr, en tøjklovn, lommeknive, puslespil og bøger, såvel som lækre ting, man kunne spise. Men det lokomotiv, som trak vognene over bjerget, brød sammen. Historien fortæller, at et større passagerlokomotiv kom forbi og blev bedt om at trække vognene over bjerget, men han ville ikke nedlade sig til at trække det lille tog. Et damplokomotiv kom forbi, men han ville heller ikke nedlade sig til at hjælpe det lille tog over bjerget, fordi han var et godslokomotiv. Et gammelt

lokomotiv kom forbi, men han ville ikke hjælpe, fordi, som han sagde: »Jeg er så træt. Jeg kan ikke. Jeg kan ikke. Jeg kan ikke.«

Så kom et lille blåt lokomotiv ned ad sporet, og hun blev bedt om at trække vognene over bjerget til børnene på den anden side. Det lille lokomotiv svarede: »Jeg er jo så lille. Og jeg plejer kun ... at hjælpe til på stationen derhjemme. Jeg har aldrig før prøvet at køre over et bjerg.« Men hun bekymrede sig over, at børnene på den anden side af bjerget ville blive skuffede, hvis de ikke fik alle de gode ting i vognene. Så sagde hun: »Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan.« Og hun koblede sig selv til det lille tog. »›Fut, fut, tøf, tøf,‹ sagde det lille blå lokomotiv. ›Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan.‹« Med denne indstilling nåede det lille lokomotiv bjergets top og kørte ned ad den anden side og sagde: »›Jeg kunne godt. Jeg kunne godt. Jeg kunne godt. Jeg kunne godt. Jeg kunne godt. Jeg kunne godt.‹«[2]

Nogle gange bliver vi alle bedt om at anstrenge os selv og gøre mere, end vi tror, vi kan. Jeg mindes præsident Theodore Roosevelts replik: »Jeg er kun en almindelig mand, men jeg arbejder ved grød hårdere, end den almindelige mand!«[3] Vi udvikler vore talenter ved i begyndelsen at tro, at vi kan. Vi kender alle lignelsen om talenterne. Mesteren gav fem talenter til en, to til en anden og én til den tredje, »enhver efter hans evne ...

Den, der havde fået de fem talenter, gik straks hen og handlede med dem og tjente fem til.

Ligeledes tjente han med de to talenter to til.

Men den, der havde fået én talent, gik hen og gravede et hul i jorden og gemte sin herres penge.«

Lang tid efter kom Mesteren for at gøre regnskab med dem. Den, der havde fået de fem talenter sagde, at

han havde tjent yderligere fem talenter og modtog denne ros: »Du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget.« Den, der havde modtaget to talenter og tjente yderligere to talenter, modtog også løftet om et større rige. Men den, som havde modtaget én talent, kom tilbage med denne ene talent og sagde: »Herre, jeg kender dig som en hård mand, der høster, hvor du ikke har sået, og samler, hvor du ikke har spredt,

og af frygt for dig gik jeg hen og gemte din talent i jorden.«[4]

Ved denne dovne tjeners aflæggelse af regnskab beskyldte han sin mester for hans egne karakterbrist.[5] Han kunne i det mindste have investeret pengene og modtaget renter af dem i stedet for at begrave den i jorden. Hans talent blev taget fra ham og givet til den, som havde ti talenter. Så fortæller Herren os: »For enhver, som har, til ham skal der gives, og han skal have overflod, men den, der ikke har, fra ham skal selv det tages, som han har.«[6]

Vi kunne spekulere på, om det var retfærdigt at tage talenten fra den ene, som havde mindst, og giv den til én, som havde mest. Fra begyndelsen, forklarer Herren, havde hver af mændene dog evner.[7]

Nogle af os er for tilfredse med det, vi allerede gør. Vi holder os til »æd, drik og vær lystig«, mens muligheder for vækst og udvikling findes i overflod. Vi går glip af muligheder for at opbygge Guds rige, fordi vi har den passive indstilling, at en anden tager sig af det. Herren fortæller os, at han vil give mere til dem, som er villige. De vil øge deres indsats, ligesom det lille blå lokomotiv, da den trak toget op ad bjerget. Men til dem, der siger: »Vi har nok, fra dem skal endog tages det, de har.«[8]

Herren betror alle sine tjenere, deriblandt alle præstedømmebærere, åndelige talenter. Herren, som begaver os med disse talenter, fortæller os: »Jeg tror, du kan. Jeg tror, du kan.« Selv om vi ikke alle er lige med hensyn til erfaring, evner og styrke, har vi forskellige muligheder for at anvende disse åndelige gaver, og vi vil alle skulle stå til regnskab for brugen af de gaver og muligheder, der gives til os.

Kirkens historie omfatter episoder med præstedømmebærere med store evner. Nogle få var højt begavede, men også uberegnelige og upålidelige og mistede derfor deres åndelige gaver og talenter, hvormed Herren så rigeligt havde begavet dem. Jeg vil gerne fortælle jer om en sådan.

Samuel Brannan førte nogle hellige rundt om Kap Horn på skibet *Brooklyn*. De holdt en kort pause i Hawaii, før de lagde til i San Francisco-bugten. Han blev overbevist om, at hovedgruppen af de hellige ikke skulle bosætte sig i Rocky Mountains, men skulle fortsætte videre til Californien. Derfor rejste han mod øst og mødte den første gruppe af emigranter under ledelse af Brigham Young ved Green River i Wyoming. Han brugte alle sine overtalelsesevner til at forsøge at overbevise Brigham Young om at udnytte de muligheder, han følte Californien

Et kor bestående af unge mænd synger ved præstedømmemødet.

kunne give dem. Brigham Young svarede: »Hvis vi tager til Californien, kan vi højst blive der i fem år, så lad os blive i bjergene, så kan vi dyrke vore egne kartofler og spise dem, og jeg regner med at blive her.«[9] Brannan blev hos hovedgruppen af de hellige nogle få dage, men så rejste han, fordi han var stædig og selvcentreret, i august 1847 tilbage til Californien.

Ligesom det store lokomotiv, som ikke ville nedværdige sig til at trække toget over bjerget, var Sam Brannan ikke indstillet på at opbygge Guds rige. I stedet var hans opmærksomhed ledt mod forretning og at tjene penge. Han blev den første millionær i Californien med utallige forretningseventyr og store mængder af jord. Eftersom han havde været leder for den gruppe hellige, havde præsident Young bedt ham om at aflægge regnskab for den tiende, han havde indsamlet fra Kirkens medlemmer i Californien, deriblandt dem, der var involveret i guldfeberen, men han gjorde det ikke. Ej heller brugte han midlerne til at etablere Kirken eller hjælpe medlemmerne der.

En tid havde Brannan stor succes i oprettelsen af virksomheder og køb af jord til egen gavn, men til sidst blev det svære tider for ham. Hans familie forblev ikke sammen. Da han døde, var han alene, fysisk, åndeligt og økonomisk nedbrudt. I 16 måneder var der ingen, der gjorde krav på hans lig. Til sidst blev det begravet i San Diegos Mount Hope Cemetery. Sam Brannan opnåede meget i sit liv, men til sidst betalte han en frygtelig pris for ikke at ære sin præstedømmeforvaltning og for ikke at have fulgt Guds profet.[10]

De af os, som i øjeblikket har ansvar i præstedømmet i denne kirke, skal følge og opretholde vores profet, præsident Gordon B. Hinckley.

Ligesom »Det lille lokomotiv, som kunne«, skal vi være på det rette spor og udvikle vore talenter. Vi skal huske, at præstedømmet kun kan bruges med retfærdige hensigter. Når det bruges »i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte.«[11]

For at blive på det rette spor må vi ære og opretholde dem, som har det præsiderende præstedømmes nøgler. Vi bliver mindet om, at »mange er kaldede, men få er udvalgt«.[12] Hvornår er vi udvalgt? Vi er kun udvalgt af Herren, når vi har gjort vores bedste for at få dette hellige værk til at gå fremad ved vores indviede indsats og talenter. Vores indsats skal altid være vejledt af de retfærdige principper, som er fastsat af Herren i afsnit 121 i Lære og Pagter:

»Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed;

gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget.«[13]

Præstedømmet blev givet for at velsigne andre. Præsident David O. McKay sagde: »Præstedømmets grundlæggende natur er evig. Når det finder udtryk i livet, tilkendegiver det magt. Forestil jer præstedømmets magt som værende muligt eksisterende som et opdæmmet vandreservoir. En sådan magt bliver kun dynamisk og produktiv i det godes sag, når den frigivne kraft bliver aktiv i dalene, markerne, haverne og lykkelige hjem, så kraftprincippet bliver kun tilkendegivet, når det bliver aktiv i menneskenes liv, idet det vender deres hjerte og ønsker mod Gud og tilskynder til tjeneste af deres medmennesker.«[14] Hvis vi ikke tjener andre, så gavner præstedømmet os i virkelighed ikke, fordi det ikke er en passiv kraft. Brødre, vær gavmilde med hensyn til kraften i at velsigne, som kommer fra præstedømmet, især til medlemmer i din egen familie. Husk, at Herren har sagt: »Den, du velsigner, vil jeg velsigne.«[15]

I forberedelsen til den tid, hvor vi skal stå til regnskab for Herren for vores personlige præstedømmeforvaltning, hvor vil vi så være? Husk, at »portens vogter er Israels Hellige og han beskæftiger ingen tjenere der.«[16]

Jeg håber, at vi ikke er som det store passagerlokomotiv, for stolt til at acceptere de opgaver, vi får. Jeg beder til, at vi ikke vil være som personen i det velkendte digt, som sagde:

Fader, hvor skal jeg arbejde i dag?
Og min kærlighed flød varm og fri.
Så udpegede han en lille sted,
og sagde: »Pas dette for mig.«
Jeg svarede hurtigt: »Åh nej, ikke det!
Ingen vil nogensinde se det,
uanset hvor godt mit arbejde blev
udført.
Ikke det lille sted til mig.«
Og de ord, han talte, var slet ikke
strenge;
han svarede mig blidt:
»Min lille ven, søg i dit hjerte.
Arbejder du for dem eller for mig?
Nazaret var et lille sted,
Og ligeså var Galilæa.«[17]

Jeg håber også, at vi ikke bliver som det lille godstog, som var uvillig til at køre den »ekstra mil« i tjeneste. Mesteren har lært os, at »dersom nogen tvinger dig til een mil, da gå to med ham!«[18] Nogle af de bedste tidspunkter i vores liv er disse »ekstra mil«-timer, der gives i tjeneste, når legemet siger, at det ønsker at slappe af, men vores bedre jeg kommer frem og siger: »Her er jeg, send mig.«[19]

Eller som det lille gamle lokomotiv – siger vi, at vi er for trætte – eller for gamle? Jeg minder jer om, at præsident Hinckley er 92 og stadig i fuld vigør!

Jeg håber, at vi alle kan være som »Det lille lokomotiv, som kunne«. Det var ikke særlig stort, det havde kun været brugt til at skifte vogne med, og havde aldrig kørt over et bjerg, men det var villigt. Det lille lokomotiv koblede sig til det strandede tog, tøffede op til bjergets top og futtede ned ad bjerget, idet hun sagde: »Jeg kunne godt.« Vi skal hver især bestige bjerge, som vi aldrig har besteget før.

Brødre, vores værk er storslået, og vore præstedømmeansvar er tunge. Jeg håber og beder for, at vi kan gå fremad med dette værk værende ydmyge, bønsomme og forenede under Herrens vejledende Ånd og præsident Gordon B. Hinckleys ledelse. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 121:36.
2. »Det lille lokomotiv, som kunne«, genfortalt af Watty Piper, Carlsen if, København, 1979.
3. Evan Esar red, *Dictionary of Humorous Quotations*, 1964, s. 151.
4. Matt 25:15, 16-18, 21, 24-25.
5. Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 607.
6. Matt 25:29.
7. Se Matt 25:15.
8. 2 Nephi 28:30.
9. *Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1954, s. 475.
10. Se John K. Carmack, »California: What Went Right and What Went Wrong«, *Nauvoo Journal*, foråret 1998; Paul Bailey, »Sam Brannan and the Sad Years«, *Improvement Era*, april 1951, s. 232-234, 282-287.
11. L&P 121:37.
12. L&P 121:34.
13. L&P 121:41-42.
14. *Pathways to Happiness*, 1957, s. 230.
15. L&P 132:47.
16. 2 Nephi 9:41.
17. Meade McGuire, citeret i Thomas S. Monson, »Pligtens kald«, *Stjernen*, okt. 1986, s. 37.
18. 3 Nephi 12:41.
19. 2 Nephi 16:8.

Ti! Vær stil!

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Hans ord fra den hellige skrift er tilstrækkelige: »Stands, og forstå, at jeg er Gud.«

Mandskoret, som har sunget her i aften, har vagt erindringens flamme og mindet mig om de sange, jeg selv sang som dreng. Med begejstring sang vi:

Kom nu alle og vær med, kom nu med,
gør din pligt med frejdigt mod, nu af sted,
kom alle hid, tag fat med flid,
lad os lægge ryggen til.[1]

Vi havde en korleder, som lærte os drenge at synge. Vi skulle synge. Søster Stella Waters viftede med sin dirigentstok lige under næsen på os og slog takten med en tung fod, der fik gulvet til at knirke.

Hvis vi sang rigtigt, lod søster Waters os vælge en yndlingssalme. Næsten altid valgte vi:

Mester, se uvejret truer,
og bølgerne slår mod sky;
for storm og for mørke jeg gruer,
o, hvor kan jeg søge ly?
Herre, i sådanne stunder,
kan du da sove trygt?
Da vort skib hver minut kan gå under
i bølgernes kolde dyb.

Og så fulgte det fortrøstningsfulde omkvæd:

Til havet og vinden han sige vil:
Ti vær stil! Ti vær stil!
Alting i himmel og alt på jord,
ja, engle og djævle må lyde hans ord;
er han med i skibene, stol derpå,
de kan ej i sø eller storm forgå.
Til havet og vinden han sige vil:
Ti vær stil! Ti vær stil!
Til havet og vinden han sige vil:
Ti! Ti! Vær stil![2]

Som dreng kunne jeg nogenlunde forstå farerne på det stormbruste hav. Men jeg kendte ikke meget til de andre djævle, som kan snige sig ind på os, knuse vore drømme, kvæle vores glæde og føre os bort fra vejen til Guds celestiale rige.

Listen over ødelæggende djævle er lang, og enhver mand, både ung og gammel, kender dem, som han må slås med. Jeg nævner blot nogle få: **Griskhedens** djævel, **uhæderlighedens** djævel, **gældens** djævel, **tvivlens** djævel, **narkotikaens** djævel og tvillingedjævlene **ublufærdighed** og **umoral**. Hver af disse djævle kan skabe kaos i vores liv. En kombination af dem kan betyde undergang.

Angående **griskhed** finder vi en advarsel i Prædikerens Bog: »Den, der elsker penge, bliver ikke mæt af penge, den, der elsker rigdom, får intet udbytte af den.«[3]

Jesus sagde: »Se jer for og vær på vagt over for al griskhed, for et menneskes liv afhænger ikke af, hvad det ejer, selv om det har overflod.«[4]

Vi skal lære at skelne mellem behov og griskhed.

Når det gælder **uhæderlighedens** djævel, så finder vi den mange forskellige steder. Blandt andet i skolen. Lad os undgå snyderi, udnyttelse af andre eller lignende. Lad ærligheden være vores standard.

Når du skal træffe en beslutning, så lad være med at spørge: »Hvad vil andre tænke?« Spørg hellere: »Hvad vil jeg tænke om mig selv?«

Fristelser til at kaste os i armene på **gældens** djævel møder os flere gange hver dag. Jeg citerer dette råd fra præsident Gordon B. Hinckley:

»Jeg er bekymret over den enorme afbetalingsgæld, der tynger nationens indbyggere og vore egne medlemmer ...

Vi bedrages af fristende annoncer. Tv-reklamer rummer lokkende opfordringer til at belåne vores hus med 125 procent. Men ingen nævner renterne ...

Jeg er godt klar over, at det kan være nødvendigt at låne for at købe et hus. Men så lad os købe et hus, som vi har råd til, og derved mindske de afdrag som konstant hænger over vores hoved uden nåde i op til 30 år.«[5]

Jeg vil tilføje: Lad os sætte tæring efter næring.

Når vi taler om **narkotikaens** djævel, så medregner jeg selvfølgelig spiritus. Narkotika påvirker vores evne til at tænke, overveje og træffe fornuftige og gode valg. Ofte fører narkotika til vold, overgreb på børn og ægtefæller, og de kan medføre en adfærd, som

volder uskyldige sorg og smerte. »Bare sig nej til stoffer« er et klogt udtryk for beslutsomhed. Det bakkes op af skriftstedet, som siger:

»Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?

Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I.«[6]

Når jeg ser på de djævle, som er tvillinger – nemlig **ublufærdigheden** og **umoralen**, så vil jeg gøre dem til trillinger og tilføje **pornografi**. De tre følges ad.

I fortolkningen af Lehis drøm finder vi en ganske rammende beskrivelse af pornografiens nedbrydende virkning: »Og mørkets tåge er djævelens fristelser, som forblinder menneskenes børns øjne, forhærder deres hjerter og fører dem bort på brede veje, så at de omkommer og fortabes.«[7]

En nutidsapostel, Hugh B. Brown, har sagt: »Enhver ublufærdighed, som skaber urene tanker, er en vanhelligelse af legemet – det tempel, som Helligånden kan bo i.«[8]

Lad mig i aften læse en perle fra *Improvement Era* for jer. Den blev trykt i 1917, men det har lige så stor gyldighed i dag: »Den omsiggribende tendens til vulgaritet i påklædning, den strøm af umoralsk fiktion i bogform, inden for teatret og især inden for filmen ... tolerance over for ublufærdighed i daglig tale og handling skaber en dødelig, sjælsnedbrydende vane.«[9]

I sit inspirerede »Essay on Man« skrev Alexander Pope:

Last er så forfærdelig at skue,
at blot synet får os til at grue.
Men ser og hører vi for tit dens navn,
så tager vi den snart i favn.[10]

En passende sammenfatning, hvad angår denne djævel, er måske det, som står i Paulus' første brev til korintherne: »De fristelser, der har mødt jer, er kun menneskelige. Og Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under.«[11]

For enhver af os gælder det, at det er uendelig langt bedre at lytte til og følge samvittighedens røst, for samvittigheden advarer os altid som ven, før den straffer os som dommer.

Herren selv giver os det sidste ord: »Vær rene, I som bærer Herrens kar.«[12]

Brødre, der er især ét ansvar, som intet menneske kan flygte fra. Og det er virkningen af vores personlige indflydelse.

Vores indflydelse mærkes bestemt i vores familier. Til tider glemmer vi fædre, at vi også har været drenge engang. Og drenge kan volde deres forældre kvaler.

Jeg kan huske, at jeg som dreng elskede hunde. En dag tog jeg min trækvogn frem, lagde en appelsinkasse i den og drog ud for at lede efter hunde. Dengang kunne man finde hunde overalt; både i skolen, ude på fortovet eller på tomme byggepladser, som der var mange af. Når jeg fandt en hund og fangede den, anbragte jeg den i kassen, kørte hjem med den, lukkede den inde i kulskuret og låste døren. Jeg tror, at jeg den dag fangede seks hunde af forskellig størrelse og gjorde dem til mine fanger på førnævnte måde. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle stille op med hundene, så jeg afslørede ikke min handling for nogen.

Far kom hjem fra arbejde, og som det var hans sædvane, gik han ud i skuret for at fylde en kulspand. Kan I forestille jer hans chok og forbløffelse, da han åbnede døren og straks blev mødt af seks hunde, som forsøgte at flygte på én gang? Så vidt jeg husker blev far lidt vred, men så faldt han til ro og sagde stille: »Tommy, kulskure er til kul. Andres hunde tilhører retmæssigt dem.« Ved at iagttage ham lærte jeg tålmodighed og ro.

Og det var godt, at jeg gjorde det, for jeg havde en lignende oplevelse med vores yngste søn Clark.

Clark har altid elsket dyr, fugle og krybdyr – ja, alt levende. Ofte har det resulteret i kaos i vores familie. Engang mens han var dreng, kom han hjem fra Provo Canyon med en vandsnog, som han kaldte Herman.

Herman forsvandt med det samme. Søster Monson fandt ham i sølvtøjsskuffen. Vandsnoge har det med at dukke op, hvor man mindst venter det. Nå, så bar Clark ham ud i badekarret, satte proppen i, hældte lidt vand i karret og satte et skilt op, hvorpå der stod: »Lad være at bruge det her badekar. Det tilhører Herman«. Så vi måtte benytte det andet badeværelse, mens Herman nød sin tilbagetrukkethed.

Men så en dag var Herman til vores forbavselse forsvundet igen. Han skulle have heddet *Houdini*. Han var væk! Så næste dag gjorde søster Monson karret rent og klargjorde det til normalt brug. Der gik så flere dage.

En aften besluttede jeg, at det var tid at tage et afslappende bad, så jeg fyldte karret med masser af varmt vand og lagde mig ned i karret for at nyde nogle minutters fred og ro. Der lå jeg så og funderede over, hvornår sæbevandet mon nåede op til overløbsafløbet og begynde at strømme ud. Kan I forestille jer min

overraskelse, da jeg rettede blikket mod afløbet og så Herman komme svømmende ud med kurs mod mit ansigt? Jeg råbte til min hustru: »Frances, her er Herman!«

Så blev Herman indfanget igen og anbragt i en flugtsikker kasse, hvorefter vi kørte en lille tur op til Vivian Park i Provo Canyon og satte Herman ud i South Fork Creeks smukke vande. Vi så aldrig mere til Herman.

I Lære og Pagter afsnit 107 vers 99 findes en kort, men direkte formaning til hver eneste præstedømmebærer: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.« Jeg har altid taget den formaning alvorligt og har bestræbt mig på at leve op til dens råd.

I tankerne hører jeg igen og igen det råd, som præsident John Taylor gav brødrene i præstedømmet: »Hvis I ikke ærer jeres kaldelser, holder Gud jer ansvarlige for dem, som I kunne havde frelst, hvis I havde gjort jeres pligt.«[13]

Jeg har erfaret, at når vi i udførelsen af vore pligter hører en stille tilskyndelse og straks handler ud fra den, så vil vor himmelske Fader lede vore skridt og velsigne os og andre. Jeg kender ingen dejligere oplevelser eller skønnere følelse end at følge en tilskyndelse, og så opdage, at Herren har besvaret en andens bøn gennem en.

Et enkelt eksempel burde være nok. En dag for et års tid siden, hvor jeg netop var blevet færdig med mine opgaver på kontoret, følte jeg en stærk tilskyndelse til at besøge en ældre enke, som boede på St. Joseph Villa her i Salt Lake City. Jeg kørte direkte derhen.

Da jeg trådte ind i hendes stue, var den tom. Jeg spurgte en plejer, hvor hun var henne, og blev vist hen til en opholdsstue. Der fandt jeg denne dejlige enke i samtale med sin søster og en anden veninde. Vi fik snakket hyggeligt sammen.

Mens vi talte, kom en mand ind ad døren for at hente en sodavand i en automat. Han så på mig og sagde: »Men det er jo Tom Monson.«

»Ja,« svarede jeg. »Og du ligner en Hemingway.« Han svarede, at han var Stephen Hemingway, søn af Alfred Eugene Hemingway, som havde været min rådgiver, mens jeg for mange år siden var biskop, og som jeg altid havde kaldt Gene. Stephen fortalte mig, at hans far lå for døden på dette selv samme plejehjem. Han havde sagt mit navn, og familien ville gerne have fat i mig, men de havde ikke kunnet finde mit telefonnummer.

Jeg undskyldte mig straks og fulgte med Stephen hen til min tidligere rådgivers stue, hvor hans øvrige børn var samlet. Hans hustru var gået bort nogle år tidligere. Familien betragtede mit møde med Stephen i opholdsstuen som vor himmelske Faders svar på deres inderlige ønske om, at jeg skulle hilse på deres far, inden han døde, og imødekomme hans ønske. Jeg mente også, at det var tilfældet, for var Stephen ikke trådt ind i stuen netop i det øjeblik, hvor jeg sad der, så ville jeg aldrig have vidst, at Gene overhovedet var på dette plejehjem.

Vi gav ham en velsignelse. Der herskede en fredfyldt ånd. Vi talte hyggeligt sammen, hvorefter jeg gik.

Den følgende morgen blev jeg ringet op og fik at vide, at Gene Hemingway var gået bort – blot 20 minutter efter at hans søn og jeg havde velsignet ham.

Jeg opsendte en stille tak til min himmelske Fader for hans Ånd, som

havde tilskyndet mig til at besøge St. Joseph Villa, hvilket førte mig til min kære ven, Alfred Eugene Hemingway.

Jeg vil gerne tro, at Gene Hemingways tanker den aften, hvor vi nød Åndens varme glød, bad en ydmyg bøn og udtalte en præstedømme velsignelse, var et ekko af de strofer, som findes i salmen »Mester, se uvejret truer«, som jeg citerede i begyndelsen af min tale:

På livets stormende vover,
Frelser, forlad mig ej!
Se, jeg synker, jeg synker, min
Mester,
o, ræk mig en hjælpsom hånd!

Jeg elsker stadig den salme og aflægger her i aften vidnesbyrd om den trøst, som den rummer:

Alting i himmel og alt på jord,
Ja, engle og djævle må lyde
hans ord;
er han med i skibene, stol derpå,
de kan ej i sø eller storm forgå.
Til havet og vinden han sige vil:
»Ti! Vær stil!«[14]

Hans ord fra den hellige skrift er tilstrækkelige: »Stands, og forstå, at jeg er Gud.«[15] Denne sandhed vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

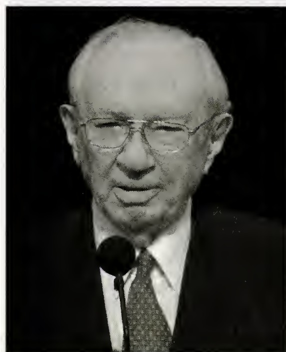
NOTER

1. Will L. Thompson, 1847-1909, »Kom nu alle og vær med«, *Salmer og sange*, nr. 166.
2. Mary Ann Baker, ca. 1874, »Mester, se uvejret truer«, *Salmer og sange*, nr. 54.
3. Præd 5:9.
4. Luk 12:15.
5. »Til drengene og til mændene«, *Liahona*, jan. 1999, s. 65.
6. 1 Kor 3:16-17.
7. 1 Nephi 12:17.
8. *The Abundant Life*, 1965, s. 65.
9. Joseph F. Smith, »Unchastity the Dominant Evil of the Age«, *Improvement Era*, juni 1917, s. 742.
10. John Bartlett, *Familiar Quotations*, 14. udg., 1968, s. 409.
11. 1 Kor 10:13.
12. L&P 133:5.
13. Citeret i Hugh B. Brown, *The Abundant Life*, s. 37.
14. *Salmer og sange*, nr. 54.
15. Sl 46:10.

Til brødrene i præstedømmet

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

I mænd, som bærer dette dyrebare præstedømme, knyt det til selve jeres sjæl. Vær præstedømmet værdigt til enhver tid og under alle forhold.

Mine elskede brødre, jeg taler ud fra et ønske om at hjælpe. Jeg beder om, at Herrens Ånd må vejlede mig.

Jeg behøver ikke fortælle jer, at vi er blevet en stor og omfattende kirke. Vore programmer er så vidtrækkende og vores udbredelse så enorm, at det er vanskeligt at begribe. Vi er en kirke med ledere, som er lægmænd. Og hvor er det dog fantastisk og vidunderligt. Sådan skal det altid forblive. Vi må aldrig bevæge os hen mod et dyrt betalt præsteskab. Men vi ved, at der hviler en tung administrativ byrde på vore biskopper og stavspræsidenter såvel som på andre. Denne kendsgerning har fået Præsidentskabet og De Tolv til at holde en række møder, nogle af dem lange og interessante, hvor vi har splittet Kirken ad og stykket den sammen igen. Vores hensigt har været at se, om der var programmer, som vi kunne undvære. Men trods vores undersøgelser har vi ikke fundet meget, som kunne skrottes. At skrotte et program er som at forære et af sine børn væk. Man nænner ikke at gøre det. Men I skal vide, at vi er opmærksomme på de byrder, som I bærer, og den tid, som I bruger. Ved dette præstedømmemøde vil jeg fortælle om noget af det, som vi har drøftet. Jeg tror, at I vil bemærke, at vi har gjort nogle fremskridt, selv om de måske er små.

Jeg vil tale om en række forskellige emner.

For det første har vi besluttet, at med virkning fra den 1. november er tempelanbefalinger gyldige i to år i stedet for blot et. Det skulle skære lidt ned på den tid, som biskopper og stavspræsidenter og deres rådgivere bruger på tempelinterview. Men hvis et medlem med en gyldig tempelanbefaling bliver uværdig til at gå i templet, er det selvfølgelig biskoppens eller stavspræsidentens opgave at inddrage det medlems anbefaling.

Men erfaringen har vist, at der er meget få sådanne tilfælde. Så derfor er det retningslinjen fremover, brødre.

Fra den 1. november vil alle tempelanbefalinger, uanset hvilken dato der står på anbefalingen, blive forlænget med et års gyldighed. Derefter skal anbefalinger fornys hvert andet år, i stedet for som nu hvert år. Vi håber, at det er en hjælp. Det er vi sikre på, at det er.

Et andet punkt.

Ældste Ballard talte til jer om missionærer. Jeg tilslutter mig det, han sagde. Jeg håber, at vore unge mænd og vore unge kvinder vil leve op til den udfordring, som han har fremsat. Vi må hæve grænsen for værdighed og kvalifikationer for dem, som rejser ud i verden som repræsentanter for Herren Jesus Kristus.

Vi har en interessant skik i Kirken. Afrejsende missionærer får tildelt et afskedsmøde. I nogle ward er det blevet et problem. Når man tæller udgående og hjemvendende missionærer sammen, går de fleste nadvermøder med afskeds- og hjemkomstmøder.

Ingen anden i Kirken har et afskedsmøde, når de påbegynder en bestemt tjeneste. Vi har aldrig haft særlige møder som »afskedsmøder« for nykaldede biskopper, stavspræsidenter, hjælpeforeningspræsidenter, generalautoriteter eller nogen, som jeg kan tænke på. Så hvorfor skal vi have afskedsmøder for missionærer?

Det Første Præsidentskab og De Tolv er efter bønsom og omhyggelig overvejelse nået til beslutningen, at det nuværende system med afskedsmøder for missionærer skal ændres.

Den afrejsende missionær vil få mulighed for at tale ved et nadvermøde i et kvarter til 20 minutter. Men forældre og søskende bliver ikke inviteret til at tale. Der kan være to eller flere afrejsende missionærer, som taler ved samme møde. Mødet er fuldstændig i hænderne på biskoppen og må ikke arrangeres af familien. Der vil ikke være særlige musiknumre eller andet lignende.

Vi ved, at dette bliver en stor skuffelse for mange familier. Mødre og fædre, brødre og søstre samt venner

har deltaget tidligere. Vi beder jer om at acceptere denne afgørelse. Hvor et afskedsmøde allerede er arrangeret, kan det gennemføres. Men for fremtiden bør ingen af disse traditionelle møder planlægges. Vi er overbevist om, at når man betragter alle sider af situationen, så er det en klog afgørelse. Kære brødre, I bedes acceptere det. Jeg udbreder også denne bøn til søstrene, især mødrene.

Vi håber også, at afholdelse af overdådige åbenthusarrangementer efter nadvermødet, hvor missionæren taler, ikke varer ved. Familiens medlemmer ønsker måske at samles. Det har vi intet imod. Men vi beder om, at der ikke afholdes offentlige receptioner, hvortil mange mennesker inviteres.

Missionstiden er en så vidunderlig oplevelse, at den bringer sin egen gavmilde belønning. Og når en missionær vender hjem til sin familie og sit ward, kan han igen få mulighed for at tale ved et nadvermøde.

Næste emne.

Lad mig give jer en kort rapport om Den selvsupplerende uddannelsesfond, som blev oprettet ved aprilkonferencen for halvandet år siden. Dette program går nu fremad godt rodfæstet. Vi har et solidt økonomisk grundlag, takket være trofaste sidste dages hellige. Vi håber, at flere vil bakke op om det, så det bliver muligt at hjælpe et større antal værdigt trængende.

I dag får omkring 5000 mænd og kvinder, hvoraf de fleste er unge, en uddannelse, som de måske ellers ikke havde fået mulighed for at få. Tænk på konsekvenserne af det. Disse trofaste sidste dages hellige tilbydes en stige, som de kan bruge til at hæve sig op over den fattigdom, som de og deres forfædre har levet under. Deres mulighed for at tjene penge vokser voldsomt. Deres lederevner fremmes. De bliver solide mænd og kvinder, medlemmer af Kirken, som kan fremme dens programmer på en måde, som man ikke før havde troet muligt.

Lad mig give jer et eksempel. Den første unge kvinde, som modtog et lån, har nu fuldført det første år af sin uddannelse og har ansøgt om midler til sit sidste studieår. Hun læser til klinikassistent.

Tidligere arbejdede hun i en restaurant, hvor hun tjente 130 dollar om måneden. Det anslås, at hun, når hun om kort tid er færdig med sin uddannelse, kommer til at tjene 650 dollar om måneden – en øjeblikkelig stigning på 500 procent. Og lønnen stiger med årene.

Hvor kan nogle få dollars dog udrette meget, når de anvendes på den rette måde. Gang så hendes eksempel med 5000. Det er helt fantastisk at tænke på. Unge uddannes til mekanikere, systemanalytikere, administrationskonsulenter, sygehjælpere, informationssystemteknikere, sygeplejersker, hospitalsassistenter, computerprogrammører, modedesignere, revisorer, elektrikere, engelsklærere, bagere, hoteladministratorer og grafiske designere, for blot at nævne nogle få.

Mulighederne er uendelige, og det, som vi ser ske, er bestemt vidunderligt og mirakuløst.

Det næste emne, som jeg vil tale om, er familieaften. Vi frygter, at dette program er på retur på mange områder. Brødre, der findes ikke noget vigtigere end jeres familie. Det ved I godt. Dette program blev stiftet i 1915, for 87 år siden, da præsident Joseph. F. Smith opfordrede de hellige til at vie en aften om ugen til familien. Det skulle være en aften med undervisning, studium af skrifterne, udvikling af talenter og drøftelse af familieanliggender. Det var ikke en aften, hvor man skulle gå til sportsarrangementer eller lignende. Men hvis der af og til skulle være familieaktiviteter af den art, så er det i orden. Men med det øgede pres, som lægges på os, er det vigtigt, at fædre og mødre sidder sammen med deres børn, beder med dem, underviser dem i Herrens veje, taler om familieproblemer og lader børnene vise deres talenter. Jeg er overbevist om, at dette program kom som åbenbaring fra Herren som hjælp til et behov, der fandtes blandt familierne i Kirken.

Hvis der var behov for det for 87 år siden, så er der endnu mere behov for det i dag.

Det blev besluttet, at mandag aften blev reserveret til denne familieaktivitet. I de områder, hvor der var et stort antal medlemmer af Kirken, tog skoler og andre hensyn til dette program og undlod at lægge arrangementer på den aften.

Nu synes der at være en stadig større tendens til at planlægge andre aktiviteter mandag aften. Vi anmoder respektfuldt om, at vore offentlige skoler og andre lader os beholde denne ene aften om ugen til dette vigtige og traditionsrige program. Vi beder dem om ikke at planlægge aktiviteter, som kræver børnenes tid mandag aften. Vi er sikre på, at de vil indse, at det er meget vigtigt, at familier får mulighed for mindst en gang om ugen at være sammen uden at svigte andre forpligtelser. Vi vil være taknemlige, hvis de vil være os behjælpelige på dette område. Og vi opfordrer på det kraftigste til, at fædre og mødre alvorligt overvejer denne mulighed og udfordring, nemlig at gøre mandag aften til en hellig stund for familien.

Jeg har modtaget ikke så få indbydelser til at tage del i arrangementer i lokalsamfundet på mandag aftener. Jeg har konsekvent sagt pænt nej tak med henvisning til, at jeg har afsat mandag til familieaften. Jeg håber inderligt på, at I hver især vil gøre det samme.

Næste emne.

Brødre, jeg vil igen påpege betydning af, at hvert enkelt medlem af Kirken og deres familier er uafhængig.

Vi ved aldrig, hvornår katastrofen rammer os. Sygdom, arbejdsskader og arbejdsløshed kan ramme mange af os.

Vi har et velfærdsprogram, som visse steder sørger for at oplagre korn. Det er vigtigt, at vi har det. Men det bedste sted at have et lager af mad er i hjemmet. Og vi bør også sætte penge til side. Det bedste velfærdsprogram er vores eget velfærdsprogram. Fem eller seks bøtter hvede i hjemmet er bedre end en skæppe i velfærdstjenestens kornkammer.

Jeg forudsiger ikke her overhængende katastrofer. Jeg håber ikke, at der kommer nogle. Men vi bør leve fornuftigt. Enhver, som har et hus, erkender nødvendigheden af en brandforsikring. Vi håber og beder til, at der aldrig udbryder brand. Men ikke desto mindre betaler vi for en brandforsikring, så vi er dækket ind, hvis katastrofen skulle ramme os.

Vi burde gøre det samme med hensyn til familiens velfærd.

Vi kan begynde i det små. Vi kan begynde med fødevarer til en uge og så udbygge det til en måned og siden til tre måneder. Jeg taler her om fødevarer, som kan dække de grundlæggende behov. Som I alle ved, er dette ikke en ny opfordring. Men jeg er bange for, at mange føler, at det langtrækkende forråd ligger uden for deres formåen, så derfor gør de slet ikke noget.

Begynd i det små, brødre, og arbejd frem mod et rimeligt mål. Læg regelmæssigt lidt penge til side, så vil I blive overrasket over, hvor hurtigt det løber op.

Bliv gældfri og frigør jer for gældens trældom.

Vi hører meget om at belåne friværdien i husene. Nu hører jeg også om belåning ud over husets værdi.

Udvis disciplin, når det gælder udgifter, lån og andre forhold, som kan føre til konkurs og de sorger, som følger deraf.

Til sidst, mine brødre, vil jeg kort tale om en sag, som jeg har talt om før, og som ældste Ballard og præsident Monson har berørt ved dette møde. Jeg håber ikke, at de har noget imod, at jeg prøver igen at understrege, hvad de har sagt. Jeg taler her om Kirkens medlemmers moralske disciplin.

Alt for mange er fanget i et net af umoral og alle de bitre frugter, som følger med. Til de drenge, som er her i aften – de unge mænd – vil jeg kraftigt påpege, at I skal holde jer fra moralsk ugudelighed. I ved, hvad der er rigtigt og forkert. I kan ikke bruge uvidenhed som en undskyldning for uacceptabel adfærd.

Hvordan kan I dog tro, at I kan hengive jer til umoralsk adfærd og derefter drage ud i missionsmarken som repræsentanter for Herren Jesus Kristus? Tror I, at I kan tage værdigt til Herrens hus og blive gift der for tid og al evighed, hvis I har hengivet jer til den slags?

Jeg bønfalder jer, mine kære, unge venner, om at undgå en sådan adfærd. Det bliver ikke let. Det kræver selvdisciplin. De kræfter, som I står over for, er stærke og fristende. Det er en snu fjendes styrker. I har brug for den styrke, som bønnen yder.

Hold jer fra erotiske sider på internettet. Det kan kun trække jer ned. Det kan føre til jeres undergang.

Glem aldrig, at I bærer Guds præstedømme. Da Johannes Døber overdrog Det Aronske Præstedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery, sagde han, at dette præstedømme »ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse« (L&P 13).

Ønsker I englebetjening?

Den betjening medfører ufattelige belønninger. Vælg den højere vej i livet, så vil Gud velsigne jer og nære jer og »lede [jer] ved hånden og besvare [jeres] bønner« (L&P 112:10).

Jeg vil rette den samme bøn og advarsel til jer modne mænd. Små fejltrin kan føre til store tragedier. Vi oplever det konstant. Der er så megen sorg, vrede, skuffelse og skilsmisse iblandt os.

Tillad mig igen at nævne en sag, som jeg har talt meget om tidligere. Jeg taler nu om børnemisbrugets onde og afskyelige synd.

Vi kan ikke tolerere det. Vi vil ikke tolerere det. Enhver, der misbruger et barn, kan vente kirkedisciplinering samt mulig retsforfølgelse.

Børnemisbrug er en krænkelse af Gud. Jesus talte om børnenes skønhed og uskyld. Hvis nogle af jer har tendenser, som kunne føre til misbrug af børn, så opfordrer jeg jer på det allerkraftigste til at udøve selvbeherskelse. Søg hjælp, inden I gør et barn fortræd og bringer ødelæggelse over jer selv.

I mænd, som bærer dette dyrebare præstedømme, knyt det til selve jeres sjæl. Vær præstedømmet værdigt til enhver tid og under alle forhold.

Hvis I gør det, vil I nyde »Guds fred, som overgår al forstand« (Fil 4:7).

Må Gud velsigne jer, mine kære brødre i præstedømmet, både unge og gamle. Fædre, vær et eksempel for jeres børn. Drenge, søg visdom og råd og forståelse hos jeres fædre.

Hvor store er ikke Herrens løfter til dem, der vandrer i tro. Jeg efterlader jer min velsignelse, min kærlighed og mit vidnesbyrd. Hvor er dette præstedømme dog en stor og vidunderlig kraft i det godes sag, hvis vi står sammen og vandrer enigt fremad. Må Herren velsigne os til at gøre det. Det beder jeg om, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Forbilleder

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Alle vi, som lever i verden i vore dage, har brug for standarder – ja, forbilleder.

For mange år siden blev jeg slået af forundring, da jeg så forsiden på et af vore kirketidsskrifter, hvorpå der var trykt et pragtfuldt billede af et af Carl Blocks malerier. Det billede, som kunstneren have dannet sig i tankerne og derpå – med hjælp fra Mesterens hånd – overført til lærredet, viste Elisabeth, Zakarias' hustru, der byder Maria, Jesu mor, velkommen. De skulle begge føde en søn på mirakuløs vis.

Elisabeths søn blev kendt som Johannes Døber. Som det er med Jesus, Marias søn, sådan er det også med Johannes – kun meget lidt findes nedskrevet om deres ungdom. En enkelt sætning fortæller os alt, hvad vi ved om Johannes' liv fra hans fødsel til hans virke blandt folk: »Drengen voksede op og blev stærk i ånden, og han var i ørkenen til den dag, da han skulle træde frem for Israel.«[1]

Johannes' budskab var ganske kort. Han forkyndte tro, omvendelse, dåb ved nedsænkning og Helligåndens overdragelse ved en myndighed, der var større end den, han selv besad. »Jeg er ikke Kristus,« sagde han til sine trofaste disciple, »men jeg er udsendt forud for ham.«[2] »Jeg døber jer med vand; så kommer han, som er stærkere end jeg ... Han skal døbe jer med Helligånden og ild.«[3]

Så blev Kristus døbt af Johannes Døber. Senere aflagde Jesus vidnesbyrd om, at »blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber.«[4]

Alle vi, som lever i verden i vore dage, har brug for standarder – ja, forbilleder. Johannes Døber er for os et lydefrit eksempel på uskrømtet ydmyghed, for han bøjede sig altid for den, som skulle følge efter – menneskehedens Frelser.

Når vi lærer om andre, som satte deres lid til Gud og efterlevede hans lærdomme, lyder det i vores sjæl: »Stands, og forstå, at jeg er Gud.«[5] Når de standhaftigt holdt hans befalinger og stolede på ham, blev de velsignet. Når vi følger deres eksempel, bliver vi på lignende måde velsignet i vore dage. Vi bliver hver især et forbillede.

Vi elsker alle den smukke beretning fra Bibelen om Abraham og Isak. Hvor må det have været umådelig vanskeligt for Abraham i lydighed mod Guds befaling at tage sin elskede Isak med til Morija for at bringe ham som brændoffer. Kan I forestille jer, hvor nedtrykt han må have været, mens han samlede brænde til bålet og rejste til det fastsatte sted? Smerten må uden tvivl have pint hans krop og plaget hans sind, da »han bandt sin søn Isak og lagde ham oven på brændet på alteret ... [og] rakte ... hånden ud og tog kniven for at slagte sin søn.« Hvor herligt og hvor velkomment var ikke følgende ord: »Læg ikke hånd på drengen, og gør ham ikke noget! Nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke vil nægte mig din eneste søn.«[6]

Abraham kan regnes for et eksempel på ubetinget lydighed.

Hvis nogen føler, at deres udfordringer overstiger deres evner, skal de læse om Job. Hvis de gør det, får de denne forståelse: »Hvis Job kunne holde ud og sejre, så kan jeg også.«

Job var en »retsindig og retskaffen og gudfrygtig mand, der holdt sig fra det, der var ondt.«[7] Job, som var from i sin vandel, og som havde medgang, stod over for en prøve, som kunne have knust enhver. Han blev frataget sine ejendele, foragtet af sine venner, plaget af sine lidelser, knust over tabet af sin familie og blev opfordret til at forbande Gud og dø.«[8] Han modstod denne fristelse og sagde fra grunden af sin ædle sjæl: »Også nu har jeg mit vidne i himlen, min forsvarer i det højeste.«[9] »Dog ved jeg, at min løser lever.«[10]

Job blev et eksempel på ubegrænset tålmodighed. Den dag i dag siger vi om dem, som er langmodige, at de har »en tålmodighed som Jobs«. Han er et eksempel, som vi kan følge.

En anden, som »var en retfærdig mand, udadlelig blandt sine samtidige,« og som »vandrede med Gud,«[11] var profeten Noa. Han blev som barn ordineret til præstedømmet og »prædikede retfærdighed og forkyndte Jesu Kristi evangelium ved at undervise i tro, omvendelse, dåb og modtagelse af Helligånden.«[12] Han advarede

om, at de, som hørte hans røst, ville fremkalde en vandflod, hvis de ikke gav agt på hans budskab, og alligevel lyttede de ikke til hans ord.

Noa gav agt på Guds befaling om at bygge en ark, så han og hans familie ikke skulle gå til grunde. Han fulgte Guds pålæg om at samle to af hver levende skabning i arken, så de også blev skånet fra vandfloden.

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Der var endnu ikke noget tegn på regn eller oversvømmelse. Noas advarsler blev betragtet som fornuftstridige ... Hvor tåbeligt var det ikke at bygge en ark på den tørre jord, når solen skinnede og livet gik videre som sædvanligt! Men tiden løb ud ... Vandfloden kom. De ulydige druknede. Miraklet med arken fulgte efter den tro, der kom til udtryk ved at den blev bygget«[13]

Noa havde en urokkelig tro på, at man skal følge Guds befalinger. Måtte vi altid gøre ligeså. Måtte vi huske på, at Guds visdom ofte virker som dårskab for mennesker, men er den vigtigste erfaring, vi kan gøre os i jordelivet, er, at når Gud taler og vi adlyder, er vi altid på rette spor.

Et eksempel på ideel kvindelighed er Ruth. Ruth fornemmede den sorg, der fyldte hendes svigermor No'omi, som havde mistet begge sine to prægtige sønner, og hun følte måske den fortvivlelse og ensomhed, som plagede selve No'omis sjæl. Ruth sagde de ord, som er blevet et klassisk udtryk for loyalitet: »Du må ikke tvinge mig til at forlade dig og vende tilbage. Nej, hvor du går hen, vil jeg gå, hvor du bor, vil jeg bo; dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud.«[14] Ruths gerninger viste, at hendes ord var oprigtige.

På grund af sin ufravigelige loyalitet over for No'omi skulle Ruth blive gift med Boaz, ved hvem hun – den fremmede moabit, som var blevet omvendt – blev oldemor til David og derfor forfader til vor Frelser Jesus Kristus.

Jeg vil nu tale om en af de store profeter i Mormons Bog – nemlig Nephi, Lehis og Sariahs søn. Han var trofast og lydig mod Gud – modig og ligefrem. Da han fik den svære opgave at skulle hente messingpladerne hos Laban, gav han ikke ondt af sig, men sagde: »Jeg vil gå og gøre det, som

Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem.«[15] Måske gav denne heltedåd inspiration til et vers, som indeholder et råd til os i salmen, »Jernstangen«:

Profeten Nephi fik engang
et herligt syn fra Gud ...
Hold fast, ja, grib om denne stang
så stærk og fast og sand.
thi den er ordet sendt fra Gud,
til ham den os føre kan.[16]

Nephi var et eksempel på en aldrig svigtende beslutsomhed.

Ingen gennemgang af forbilleder ville være fuldstændig, uden at jeg medtog Joseph Smith, den første profet i denne uddeling. Da han kun var 14 år gammel, gik denne modige unge mand ud i en lund, som senere blev kaldt hellig, og fik svar på sin oprigtige bøn.

Da Joseph fortalte andre sin beretning om det herlige syn, han havde set i lunden, blev han udsat for ubønhørlig forfølgelse. Skønt han blev latterliggjort og spottet, stod han alligevel urokkelig fast. Han sagde: »Thi jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det.«[17]

Under næsten ustandselig modgang og dog altid vejledt af Herrens hånd, organiserede Joseph skridt for skridt Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han var modig, uanset hvad han foretog sig.

Da han hen imod slutningen af sit liv sammen med sin bror Hyrum blev ført til fængslet i Carthage, trodsede han modigt det, som han utvivlsomt vidste lå forude, og beseglede sit vidnesbyrd med sit blod.

Når vi står over for livets prøver, måtte vi da altid leve op til det uforfærdede mod, som profeten Joseph Smith er indbegrebet af.

Foran os i dag står der endnu en af Guds profeter – nemlig vores elskede præsident Gordon B. Hinckley. Han har præsideret over den største udvidelse af Kirken i vores historie, både hvad angår antal medlemmer og geografi. Han har krydset grænser, som ikke tidligere var blevet krydset, og har talt med regeringsledere og med medlemmer over hele verden. Hans kærlighed til medlemmerne gennembryder sproglige og kulturelle barrierer.

Med profetisk indsigt har han oprettet den selvsupplerende uddannelsesfond, som bryder fattigdomscirklen for vore medlemmer i mange områder af verden og muliggør oplæring og uddannelse, som kvalificerer unge mænd og kvinder til nyttig beskæftigelse. Denne inspirerede plan har tændt håbets lys i øjnene på dem, som følte sig dømt til middelmådighed, men som nu går en lysere fremtid i møde.

Præsident Hinckley har arbejdet uophørligt på at tilvejebringe hellige velsignelser til Kirkens medlemmer verden over ved at sørge for templer, som er inden for alles rækkevidde. Han har evnen til at hæve mennesker fra alle samfundslag op på et højere stade, uanset hvilken tro de bekender sig til. Han er et forbillede på ukuelig optimisme, og vi ærer ham som profet, seer og åbenbarer.

De enestående egenskaber, som besiddes af disse mænd og kvinder, som jeg har nævnt, kan være af uvurderlig hjælp for os, når vi står over for problemer og prøvelser, som ligger forude. Må jeg illustrere dette ved at berette om en oplevelse, som familien Jerome Kenneth Pollard fra Oakland i Californien, havde.

Mens ældste Taavili Joseph Samuel Pollard i maj var på vej til missionskontoret på den sidste dag af sin mission, i Zimbabwe mistede han på en eller anden måde herredømmet over missionsbilen og ramte et træ. Det lykkedes en forbipasserende at redde ældste Pollards kammerat, men ældste Pollard, som var bevidstløs, sad fast i bilen, som brød i brand. Ældste Pollard omkom. Hans mor var afgået ved døden otte år tidligere, og derfor opdragede hans far børnene alene. En af hans brødre var på mission i Vestindien.

Da nyheden om ældste Pollards død nåede hans far, ringede denne ydmyge mand – som allerede havde mistet sin hustru – til den søn, som var i Den Vestindiske Mission, for at fortælle ham om broderens død. Over den lange afstand gennem telefonen sang broder Pollard og hans søn, som utvivlsom var knust af sorg, sammen, »Jeg er Guds kære barn.«[18] Inden de afsluttede samtalen, bad faderen en bøn til vor himmelske Fader, hvori han takkede ham for hans velsignelser og bad om hans guddommelige trøst.

Broder Pollard sagde senere, at han vidste, at hans børn nok skulle klare sig, for de har alle et stærkt vidnesbyrd om evangeliet og frelsesplanen.

Mine søskende, i denne vidunderlige, tidernes fyldes, uddeling, mens vi rejser gennem jordelivet og møder fremtidens prøvelser og udfordringer, måtte vi da huske på disse forbilleder, som jeg har talt om denne formiddag. Måtte vi besidde Johannes Døbers uskrømtede ydmyghed, Abrahams ubetingede lydighed, Jobs ubegrænsede tålmodighed, Noas urokkelige tro, Ruths ufravigelige loyalitet, Nephis aldrig svigtende beslutsomhed, profeten Joseph Smiths uforfærdede mod og præsident Hinckley ukuelige optimisme. Dette bliver som en stærk fæstning for os gennem vores liv.

Måtte vi altid blive vejledt af det ypperligste Eksempel, nemlig Marias søn, Frelseren Jesus Kristus – hvis liv var et fuldkomment forbillede.

Han, der blev født i en stald og lagt i en krybbe og kom ned fra himlen for at leve på jorden som et dødeligt menneske og oprette Guds rige. I løbet af sit jordiske virke underviste han menneskene i en højere lov. Hans herlige evangelium ændrede verdens

Medlemmer samles rundt om spejlbassinet på pladsen lige øst for templet i Salt Lake City med Konferencecentret i baggrunden.

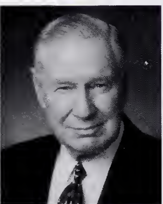
GENERALAUTORITETER I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

November 2002

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

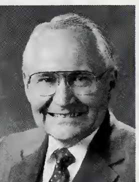

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver

Præsident Gordon B. Hinckley

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

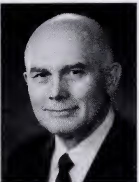

Boyd K. Packer

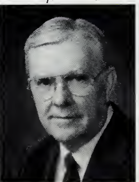

L. Tom Perry

David B. Haight

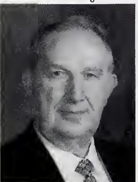

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

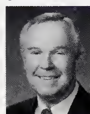

Henry B. Eyring

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

David E. Sorensen

Dennis B.

Charles Didier

Cecil O. Samuelson jun..

Dieter F. Uchtdorf

DE HALVFJERDS' FØRSTE KVORUM

Angel Abrea

Carlos H. Amado

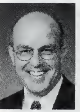

Neil L. Andersen

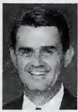

Merrill J. Bateman

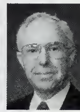

William R. Bradford

Monte J. Brough

Sheldon F. Child

L. Whitney Clayton

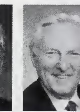

Gary J. Coleman

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Quentin L. Cook

Claudio R. M. Costa

Robert K. Dellenbach

John B. Dickson

Christoffel Golden jun.

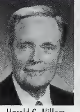

Walter F. González

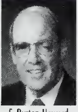

John H. Groberg

Bruce C. Hafen

Donald L. Hallstrom

F. Melvin Hammond

Harold G. Hillam

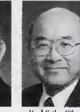

F. Burton Howard

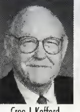

Jay E. Jensen

Marlin K. Jensen

Kenneth Johnson

W. Rolfe Kerr

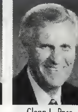

Yoshihiko Kikuchi

Cree-L Kofford

John M. Madsen

Richard J. Maynes

Lynn A. Mickelsen

Glenn L. Pace

Carl B. Pratt

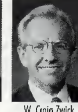

Ronald A. Rasband

Lynn G. Robbins

Steven E. Snow

Francisco J. Viñas

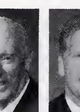

Lance B. Wickman

W. Craig Zwick

DE HALVFJERDS' ANDET KVORUM

E. Roy Bateman

Douglas L. Callister

Craig C. Christensen

Val R. Christensen

Darwin B. Christenson

Keith Crockett

Adhemar Damiani

James M. Dunn

Daryl H. Garn

Duane B. Gerrard

D. Rex Gerratt

H. Aldridge Gillespie

Ronald T. Halverson

Keith K. Hilbig

J. Kent Jolley

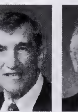

Spencer V. Jones

Gerald N. Lund

Dale E. Miller

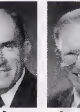

Merrill C. Oaks

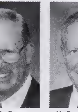

Robert C. Oaks

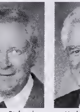

Robert F. Orton

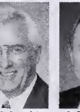

Stephen B. Oveson

Wayne S. Peterson

Bruce D. Porter

H. Bryan Richards

Ned B. Roueché

R. Conrad Schultz

Dennis E. Simmons

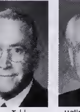

Donald L. Staheli

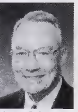

Robert R. Steuer

David R. Stone

H. Bruce Stucki

D. Lee Tobler

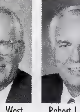

William R. Walker

Gordon T. Watts

Stephen A. West

Robert J. Whetten

Richard H. Winkel

Robert S. Wood

H. Ross Workman

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

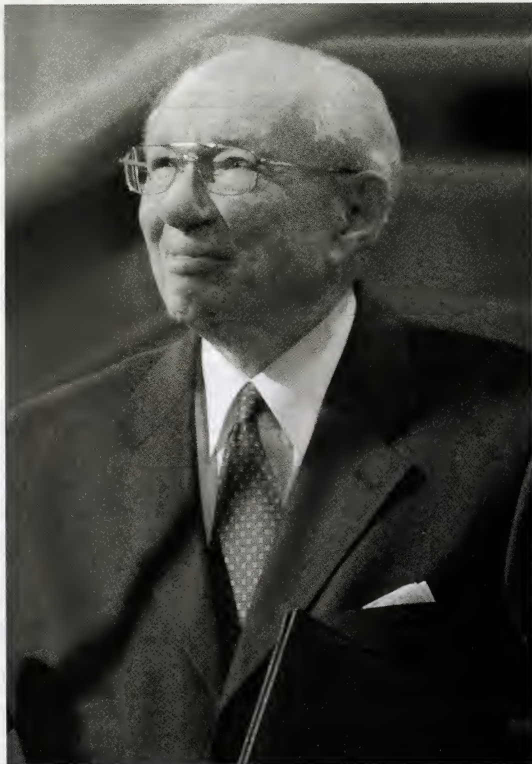

Richard C. Edgley
Førsterådgiver

H. David Burton
Præsiderende biskop

Keith B. McMullin
Andenrådgiver

Præsident Gordon B. Hinckley præsiderede ved alle konferencemøder. Hans hustru Marjorie ledsagede ham.

tankegang. Han velsignede de syge, fik de lamme til at gå, de blinde til at se og de døve til at høre. Han vakte endda de døde til live igen.

Hvad var reaktionen på hans budskab om barmhjertighed, hans visdomsord og hans belæringer om livet? Der var kun nogle dyrebare få, som værdsatte ham. De badede hans fødder. De lærte hans ord. De fulgte hans eksempel.

Så var der dem, som forkastede ham. Da Pilatus spurgte dem: »Hvad skal jeg så gøre med Jesus, som kaldes Kristus?«[19] råbte de: »Korsfæst ham.«[20] De spottede ham. De gav ham eddike at drikke. De hånede ham. De slog ham med en kæp. De spyttede på ham. De korsfæstede ham.

Gennem generationerne har Jesu budskab altid været det samme. Ved bredden af den smukke Galilæa Sø sagde han til Peter og Andreas: »Følg mig.«[21] Til Filip fordum lød kaldet: »Følg mig!«[22] Til levitten, som sad ved toldboden, lød befalingen: »Følg mig!«[23] Og hvis vi blot vil lytte efter, lyder den samme dragende opfordring til jer og til mig: »Følg mig!«

Min bøn i dag er, at vi alle vil gøre det. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

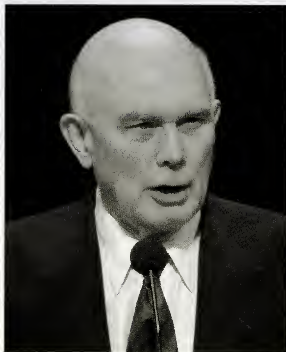
NOTER

1. Luk 1:80.
2. Joh 3:28.
3. Luk 3:16.
4. Matt 11:11.
5. Sl 46:10.
6. 1 Mos 22:9-10, 12.
7. Job 1:1.
8. Job 2:9.
9. Job 16:19.
10. Job 19:25.
11. 1 Mos 6:9.
12. Bible Dictionary, »Noah«, 738-739.
13. Conference Report, okt. 1952, s. 48.
14. Ruth 1:16.
15. 1 Nephi 3:7.
16. Joseph L. Townsend, 1849-1942, *Salmer og Sange*, nr. 182.
17. JS-H 1:25.
18. Naomi W. Randall, 1908-2001, *Salmer og Sange*, nr. 195.
19. Matt 27:22.
20. Mark 15:13.
21. Matt 4:19.
22. Joh 1:43.
23. Luk 5:27.

Jeg går, hvor du sender mig hen

ÆLDSTE DALLIN H. OAKS
De Tolv Apostles Kvorum

Det fuldstændige resultat af [vores] forandring til gudfrygtige mænd og kvinder opnås bedst ved vores arbejde i hans vingård.

Min tekst er taget fra en salme, som har inspireret Herrens trofaste tjenere i mange generationer:

Det er måske ej i kampens gny,
ej ude på alfarvej,
det er måske ej i røg og sky,
at Herren har brug for mig.
Men når han mig kalder ved sin ånd
til noget at gøre her,
da vil jeg lydigt fra denne stund
ham tjene i al min færd.
(»Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og Sange*, nr. 178).

Disse ord, som er skrevet af en digter, som ikke var sidste dages hellig, udtrykker Guds trofaste børns iver til alle tider.

Abraham, som førte Isak på en hjerteskærende rejse til Morijas bjerg, gik trofast derhen, hvor Herren sendte ham (se 1 Mos 22). Det samme gjorde David, da han trådte frem foran israelitternes hære for at tage kæmpen Goliats udfordring op (se 1 Sam 17). Ester, der var inspireret til at frelse sit folk, begav sig ud på en farefuld vandring for at tale med kongen i hans indre gård (se Est 4-5). »Jeg går, hvor du sender mig hen, o, Gud« var Lehis motivation til at forlade Jerusalem (se 1 Nephi 2) og det samme gjaldt hans søn Nephi, som vendte tilbage efter de dyrebare optegnelser (se 1 Nephi 3). Man kunne citere hundreder af andre eksempler fra skriften.

Alle disse trofaste sjæle viste deres lydighed mod Herrens vejledning og deres tro på hans magt og godhed. Som Nephi forklarede: »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Nephi 3:7).

Overalt omkring os og i vores erindring om tidligere tider ser vi inspirerende eksempler på ydmyge, trofaste sidste dages helliges tjeneste. En af de

bedst kendte var præsident J. Reuben Clark. Efter at have virket i mere end 16 år som en utrolig indflydelsesrig *førsterådgiver*, blev Det Første Præsidentskab reorganiseret, og han blev så kaldet som *andenrådgiver*. Som et eksempel på ydmyghed og tjenstvillighed, der har inspireret generationer, sagde han: »I Herrens tjeneste drejer det sig ikke om, hvor man tjener, men hvordan. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige indtager man den plads, som man behørigt er kaldet til, og denne plads er hverken en, man søger eller afslår« (Conference Report, april 1951, s. 154).

Mindst lige så betydningsfulde, men mindre synlige, er de medlemmer, som i dag tjener med lignende tro og hengivenhed i fjerne egne af Herrens vingård. Vore trofaste missionærægtepar er det bedste eksempel, jeg kender.

Jeg gennemgik for nylig missionæransøgninger fra over 50 ældre ægtepar. Alle havde allerede udført mindst tre missioner, da de ansøgte om endnu et kald. De boede overalt fra Australien til Arizona, fra Californien til Missouri. De varierede aldersmæssigt fra 60'erne og de tidlige 70'ere til ... nå, glem det. Et par, som var rede til at tage ud på deres syvende mission, havde allerede tjent på Tempelpladsen i Salt Lake City, i Alaska, i New Zealand, i Kenya og i Ghana. De blev sendt til Filippinerne. Jeg kunne nævne adskillige andre eksempler.

Præstedømmeledernes kommentarer på disse ægtepars papirer er vidnesbyrd om tjenstvillighed og ofre. Jeg citerer en række af dem:

»Villige til at rejse hvor som helst hen og gøre hvad som helst i så lang tid, som det måtte være nødvendigt.«

»[De] er storslåede eksempler på kirkemedlemmer, som har viet deres liv til Herren.«

»Vi vil gå, hvorhen Herren måtte sende [os],« skrev et andet par. »Vi beder til, at vi må blive sendt derhen, hvor der er brug for os.«

Præstedømmeledernes kommentarer om disse ægtepars kvalifikationer giver et godt overblik over det arbejde, som vore ældre missionærer udfører så effektivt.

»Han er god til at få programmer til at køre og en fremragende leder.«

»De er gladest, når de bliver bedt om at opbygge og udvikle, så derfor vil et kald til et af de mindre udviklede områder i Kirken måske være passende. Er villige til at tjene i en hvilken som helst kaldelse, de tildeles.«

»De vil sikkert gøre mest gavn i arbejdet med [mindre aktive] og omvendte, snarere end på et kontor.«

»De elsker de unge og har et godt tag på dem.«

»De føler sig mest effektive i lederskabstræning og indførelse i fællesskabet.«

»Rent fysisk har de måtte geare ned, men bestemt ikke i åndelige anliggende eller i begejstringen for missionering.«

»Han er en ægte missionær. Han hedder Nephi til fornavn, og han følger i sin navnebrors fodspor. Hun er

en fantastisk kvinde og har altid været et storslået eksempel. De vil klare sig fint, hvor de end måtte blive sendt hen. Dette er deres femte mission.« (De havde tidligere tjent i Guam, Nigeria, Vietnam, Pakistan, Singapore og Malaysia. Herrens tjenere gav dem en pause fra disse lange rejser og kaldte dette ægtepar til at tjene i templet i Nauvoo).

Et andet ægtepar talte på vegne af alle disse helte og heltinder, da de skrev: »Er villige til at rejse hvor som helst og gøre, hvad vi bliver bedt om. Det er ikke et offer, men et privilegium.«

Disse ældre missionærægtepar yder et særligt mål af offervillighed og hengivenhed. Det samme gør vore missions- og tempelpræsidenter og deres trofaste livsledsagere. Alle forlader de deres hjem og familier for at tjene på fuld tid i en periode. Det samme gælder også den hær af unge missionærer, som sætter deres liv derhjemme på vågeblus og tager afsked med familie og venner og drager ud (som regel for egen regning) for at tjene, der hvor Herren gennem sine tjenere sender dem hen.

Jeg går, hvor du sender mig hen, o, Gud,
over land og det skumklædte hav.
dit ord vil jeg råbe til verden ud,
jeg altid vil tjene dig.
(*Salmer og Sange,* nr. 178).

Millioner af andre tjener på frivillig basis og bor hjemme. Det gør sig også gældende med de 26.000 biskopråd og grenspræsidentskaber og de trofaste præsidentskaber i kvorummerne, Hjælpeforeningen, Primary og Unge Piger, som tjener sammen med dem og under deres ledelse. Og det samme gælder de millioner af andre trofaste lærere i ward, grene, stave og distrikter. Og tænk på de hundredtusinder af hjemmelærere og besøgslærerinder, som opfylder Herrens befaling om »bestandigt at våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem« (L&P 20:53). Alle disse kan synge med på dette inspirerede vers:

Måske min Herre vil bruge mig
som bærer af frelsens ord
til en, som træder på syndens vej
og ene med byrden står.
O Herre, hjælp mig at sige det,
som du ham vil have sagt;
når du mig styrker, jeg taler let
de ord, du vil have bragt.
(*Salmer og Sange,* nr. 178).

Som profeten og kongen Benjamin sagde: »Når [vi] er i [vore] medmenneskers tjeneste, tjener [vi] blot Gud« (Mosiah 2:17). Han advarede os også om at »se til, at alt dette gøres med visdom og orden; thi det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til« (Mosiah 4:27).

Jesu Kristi evangelium udfordrer os til at omvende os. Det belærer os om, hvad vi bør gøre, og det giver os mulighed for at blive det, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal blive. Det fuldstændige resultat af denne forandring til gudfrygtige mænd og kvinder opnås bedst ved vores arbejde i hans vingård.

Vi har en storslået tradition for uselvisk virke i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Ja, faktisk er et af Kirkens særkender, at vi ikke har noget betalt eller professionelt præsteskab i vore tusinder af lokale forsamlinger og i de regionale stave, distrikter og missioner, som fører tilsyn med dem. Som en afgørende del af Guds plan for sine børn udføres hans Kirkes ledelse og virke af hans børn, som villigt giver af deres tid til at tjene Gud og deres medmennesker. De adlyder Guds befaling om at elske og tjene ham (se Joh 14:15; L&P 20:19; 42:29; 59:5). Det er på den måde, at mænd og kvinder bereder sig på den største velsignelse, nemlig evigt liv.

Men der er hos nogle af os stadig mulighed for at forbedre sig. Når jeg spørger stavspræsidenter om forslag til emner, som jeg skal tage op ved stavskonferencer, hører jeg ofte om medlemmer, som nægter at tage imod kaldelser i Kirken, eller de tager imod kaldelsen, men passer ikke deres opgaver. Nogle er ikke hengivne og trofaste. Sådan har det altid været. Men det er ikke omkostningsfrit.

Frelseren talte om modsætningen mellem den trofaste og den utro i tre storslåede lignelser, som er nedskrevet i det 25. kapitel i Matthæus. Halvdelen af bryllupsgæsterne blev udelukket fra festen, fordi de ikke var beredt, da brudgommen kom (se Matt 25:1-13). De uduelige tjenere, som ikke forøgede de talenter, de havde fået af deres herre, fik ikke lov at træde ind til deres herres glæde (se Matt 25:14-30). Og da Herren kom i sin herlighed, skilte han fårene, som havde tjent ham og deres medmennesker, fra bukkene, som ikke havde gjort det. Kun de, der havde »gjort [det] mod en af disse mine mindste brødre« (Matt 25:40), blev placeret ved hans højre side for at arve det rige, som er bestemt for dem, siden verden blev grundlagt (se Matt 25:31-46).

Brødre og søstre, hvis I ikke er fuldt ud villige til at tjene, så tænk over, hvem det er, som I afviser eller nægter at tjene, når I siger nej til en kaldelse, eller når I siger ja, men ikke gør jeres pligt. Jeg beder til, at enhver af os vil følge denne inspirerede udtalelse:

Der sikkert findes en plet på jord,
hvor gøre jeg kan lidt gavn,
hvor jeg kan holde min Frelsers ord
og ære hans store navn.
(*Salmer og Sange,* nr. 178).

Jesus viste os vejen. Skønt han ønskede, at han ikke skulle følge den bitre vej, som førte over Getsemane og Golgata (se L&P 19:18), så sagde han ydmygt til Faderen: »Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42).

Tidligere havde han sagt:

»Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.

Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det.

For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Eller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?« (Matt 16:24-26).

Vi skal huske på formålet med vores tjeneste for hinanden. Hvis det udelukkende var for at udføre en del af hans værk, kunne Gud sende »legioner af engle«, som Jesus sagde ved en anden lejlighed (se Matt 26:53). Men det ville ikke opfylde formålet med den tjeneste, som han fordrer. Vi tjener Gud og vore medmennesker for at blive sådanne børn, som kan vende tilbage og bo hos vor himmelske Forældre.

Min tro på din kærlighed o, Gud,
med styrke forlener mig;
jeg vil stå fast, thi du for mig led,
jeg altid vil tjene dig.
(*Salmer og Sange,* nr. 178).

For næsten et årti siden læste jeg et brev fra en hjemvendt missionær, som beskrev denne proces i sit eget liv. Han havde skrevet for at takke dem, der leder missioneringen, »for at turde sende mig der, hvor Herren ville have mig hen, snarere end der, hvor jeg selv fandt det passende«. Han sagde, at han stammede fra et »stolt, konkurrencepræget intellektuelt miljø«. Inden sin mission havde han læst ved et højt anset universitet i det østlige USA. Jeg citerer:

»Jeg tror, at det var med en vis pligtfølelser og inerti, at jeg udfyldte mine missionspapirer og indsendte dem, idet jeg omhyggeligt havde noteret, at jeg nærede et brændende ønske om at tjene i udlandet i en fremmedsproget mission. Jeg sørgede for at gøre det klart, at jeg var dygtig til russisk og

fuldt ud i stand til at tilbringe to år blandt russerne. Med visheden om, at ingen komité kunne modstå så åbenlyse kvalifikationer, var jeg overbevist om, at jeg skulle nyde et herligt, lærerigt og kulturelt eventyr.«

Han blev rystet over at modtage et kald til at tjene i USA. Han vidste intet om den stat, som han skulle tjene i, bortset fra, at den lå i hans eget land og var engelsktalende, i stedet for at ligge i udlandet og omfatte det sprog, som han havde lært. Og, som han sagde, »de mennesker, som jeg skulle arbejde med, ville højst sandsynlig være uden uddannelse.« Han fortsatte: »Jeg var lige ved at afvise kaldelsen, fordi jeg mente, at jeg ville få mere glæde af at melde mig som ulandsfrivillig eller sådan noget.«

Heldigvis fattede denne stolte, unge mand mod og tro til at tage imod kaldelsen og følge sin gode missionspræsidents råd og vejledning. Så begyndte den åndelige væksts mirakel. Han beskriver det således:

»Da jeg begyndte at tjene blandt disse uuddannede mennesker i [denne stat], var det en kamp for mig, men langsomt begyndte åndens virke at nedbryde de mure af stolthed og vantro, som havde omsluttet min sjæl. Den mirakuløse omvendelse til Kristus begyndte. Erkendelsen af Guds eksistens og menneskehedens evige broderskab stod stærkere og stærkere i mit urolige sind.«

Det var ikke let, indrømmede han, men med hjælp fra sin fremragende missionspræsident og med sin voksende kærlighed til det folk, som han tjente, lykkedes det.

»Mit ønske om at elske og tjene disse mennesker, som i den yderste konsekvens i hvert fald var mine ligemænd, men næsten helt sikkert mine overmænd, blev stærkere og stærkere. Jeg lærte ydmyghed at kende for første gang i mit liv. Jeg erfarede, hvad det vil sige at vurdere et menneskes værd uden at skele til det, som ikke betyder noget. Jeg begyndte at føle en svulmende kærlighed i mit bryst til de ånder, som sammen med mig kom til denne jord« (brev til generalautoriteterne, februar 1994).

Det er tjenestens mirakel. Og som digteren skrev:

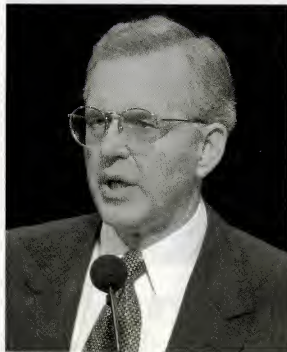
Men når han mig kalder ved sin ånd
til noget at gøre her,
da vil jeg lydigt fra denne stund
ham tjene i al min færd.
(*Salmer og Sange,* nr. 178).

Jeg vidner om Jesus Kristus, som beder os følge hans sti og gå i hans tjeneste, og jeg beder til, at vi alle må have tro og hengivenhed til at følge og få kraft til at blive det, som han ønsker, at vi skal være. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

At de må være ét i os

ÆLDSTE D. TODD CHRISTOFFERSON
De Halvfjerds

Vi kan ganske enkelt ikke være ét med Gud og Kristus, førend vi har gjort deres vilje og interesse til vores største ønske.

Da Jesu jordiske virke var ved at nå sin afslutning, og han vidste, »at hans time var kommet,« (Joh 13:1), samlede han sine apostle i et værelse ovenpå i Jerusalem. Efter aftensmåltidet og efter at han havde tvættet deres fødder og undervist dem, gik Jesus med storladne ord i forbøn for disse apostle og for alle andre, som vil tro på ham. Han bønfaldt Faderen med disse ord:

»Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig,

at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig.

Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét,

jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét« (Joh 17:20-23).

Hvor er det herligt at tænke over, at vi er blevet budt indenfor i den fuldkomne samhørighed, som findes mellem Faderen og Sønnen. Hvordan kan det lade sig gøre?

Når vi grunder over dette spørgsmål, bliver det indlysende, at vi må begynde med at blive ét med os selv. Vi er hver især et todelt menneske af kød og ånd, og til tider føler vi os i ubalance eller måske ligefrem i splid med os selv. Vores ånd er oplyst af vores samvittighed, Kristi lys (se Moroni 7:16; L&P 93:2), og lytter naturligt til Helligåndens hvisken og ønsker at følge sandheden. Men de lyster og fristelser, som kødet er underlagt, kan, hvis vi tillader det, overvælde og styre ånden. Paulus har sagt:

»Jeg finder altså den lov, at jeg, skønt jeg vil gøre det gode, kun evner det onde.

For jeg glæder mig inderst inde over Guds lov.

Men jeg ser en anden lov i mine lemmer, og den ligger i strid med loven i mit sind og holder mig som fange i syndens lov, som er i mine lemmer« (Rom 7:21-23).

Nephi gav udtryk for lignende følelser:

»Men uagtet Herrens store godhed i at vise mig sine store og forunderlige gerninger, udbryder mit hjerte dog: O, jeg elendige menneske! Ja, mit hjerte sørger over mit kød, og min sjæl bedrøves på grund af min synd.

Jeg er omgivet af de fristelser og synder, som så let besnærer mig« (2 Nephi 4:17-18).

Men da Nephi så huskede på Frelseren, udtalte han denne fortrøstningsfulde konklusion: »Alligevel ved jeg, til hvem jeg har sat min lid« (2 Nephi 4:19). Hvad mente han med det?

Jesus var også et menneske af kød og ånd, men han gav ikke efter for fristelse (se Mosiah 15:5). Vi kan henvende os til ham, når vi stræber efter samhørighed og fred i os selv, fordi han forstår os. Han forstår kampen, og han forstår også, hvordan vi vinder den. Som Paulus har sagt: »For vi har ikke en ypperstepræst, der ikke kan have medfølelse med vore skrøbeligheder, men en, der er blevet fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd« (Hebr 4:15).

Vigtigst af alt kan vi bede Jesus om hjælp til at genvinde vores sjæls indre samhørighed, når vi har overgivet os til synd og brudt vores fred. Kort efter sin forbøn om, at vi fuldt ud måtte »blive ét«, led Jesus og ofrede sit liv for at sone for synd. Kraften i hans forsoning kan udviske virkningerne af synd i os. Når vi omvender os, retfærdiggør og renser hans forsonende nåde os (se 3 Nephi 27:16-20). Det bliver, som om vi ikke havde overgivet os, som om vi ikke havde givet efter for fristelse.

Når vi dag for dag og uge for uge bestræber os på at følge Kristi vej, indtager vores ånd sin forrang, den indre kamp tager af og fristelserne ophører med at plage os. Der opstår en større og større harmoni mellem det åndelige og det fysiske, indtil vores fysiske legeme forvandles, som Paulus siger

det, fra »redskaber for uretfærdighed« til »redskaber for retfærdighed« (se Rom 6:13).

Når vi bliver ét med os selv, gør det os rede til den større velsignelse det er at blive ét med Gud og Kristus.

Jesus opnåede en fuldkommen samhørighed med Faderen, fordi han underkastede sig – både hvad kødet og hvad ånden angår – Faderens vilje. Hans virke var altid klart målrettet, fordi der ikke var nogen svækkende eller forstyrrende tvesindethed i ham. Om sin Fader sagde Jesus: »Jeg gør altid det, der er godt i hans øjne« (Joh 8:29).

Fordi det var Faderens vilje, underkastede Jesus sig endog døden, »idet ... Sønnens vilje er opslugt i Faderens vilje« (Mosiah 15:7).

Det var bestemt ikke nogen bagatel. Den lidelse, sagde han, »gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn« (L&P 19:18-19).

Disse udtalelser viser, at Frelserens overordnede mål er at herliggøre Faderen. Faderen er »i« Sønnen i den forstand, at Faderens herlighed og Faderens vilje er Sønnens altopslugende mål.

Under det sidste aftensmåltid med sine apostle sagde Frelseren:

»Jeg er det sande vintræ, og min fader er vingårdsmanden.

Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den fjerner han, og hver gren, som bærer frugt, den renser han, for at den skal bære mere frugt« (Joh 15:1-2).

Hvordan denne renselse bliver, og hvilke ofre den kommer til at medføre, kan vi sandsynligvis ikke vide på forhånd. Men hvis vi sammen med den rige unge mand skulle spørge: »Hvad mangler jeg så?« (Matt 19:20), ville Frelserens svar være det samme: »Kom så og følg mig!« (Matt 19:21), vær min discipel, ligesom jeg er Faderens discipel, og bliv »som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader« (Mosiah 3:19).

Præsident Brigham Young talte med forståelse om vores udfordring, da han sagde:

»Efter alt, hvad der er blevet sagt og gjort, efter at han har ledt dette folk så længe, fornemmer I da ikke, at I mangler tillid til vores Gud? Kan I ikke fornemme det i jer selv? I spørger måske: ›Broder Brigham, føler du det i dig selv?‹ Ja, jeg gør, jeg kan se, at jeg i nogen grad stadig mangler tillid til ham, som jeg stoler på. Hvorfor? Fordi jeg ikke har styrken som følge af det, som faldet har bevirket i mig ...

... Der er noget, som fra tid til anden vælder op i mig, som ... trækker en skillelinje mellem min interesse og min himmelske Faders interesse – noget, som gør, at min interesse og min himmelske Faders interesse ikke er fuldstændig den samme.

... Vi bør, i det omfang det er muligt, i det omfang vores faldne tilstand tillader os det, i det omfang vi kan få tilstrækkelig tro og kundskab til at forstå os selv, føle og forstå, at vi og den Gud, som vi tjener, har en og samme interesse, og at vi ikke har nogen anden, hverken i tid eller i evighed« (*Deseret News*, 10. sep. 1856, s. 212).

Vi kan ganske enkelt ikke være ét med Gud og Kristus, førend vi har gjort deres vilje og interesse til vores største ønske. En sådan underdanighed opnår vi ikke på én dag, men ved Helligåndens hjælp vil Herren undervise os, hvis vi er villige til det, indtil det med tiden med rette må kunne siges, at han er i os, ligesom Faderen er i ham. Til tider skælver jeg ved tanken om, hvad det kan komme til at kræve, men jeg ved, at det kun er i denne fuldkomne samhørighed, at vi kan finde en fylde af glæde. Jeg kan ikke udtrykke, hvor taknemmelig jeg er over at være blevet opfordret til at være ét med disse hellige væsener, som jeg ærer og tilbeder som min himmelske Fader og Forløser.

Måtte Gud høre Frelserens bøn og lede os alle, så vi kan være ét med dem. Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Troens kvinde

MARGARET D. NADAULD
Netop afløst som Unge Pigers hovedpræsidentinde

En troens kvinde stoler på Gud ... Hun kender til hans interesse for hende. Hun ved, at han kender hende. Hun elsker hans ord og drikker inderligt af det levende vand.

Jeg elsker Herren Jesus Kristus og hans kirke, som er blevet gengivet til jorden i vore dage. Jeg værdsætter lærdommene fra hans hellige liv lige fra det nyfødte spædbarn til den opstandne mand, Guds Søn.

Når jeg har læst fra Bibelens sider har jeg for mit indre betragtet ham, mens han »gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«[1] Mens jeg læste, var jeg til stede, da han oprejste den døde. Han helbredte de syge, bespiste 5.000, bragte trøst og håb og en fredsproces til den verden, som han havde skabt. Han tilgav dem, der hånede og torturerede og korsfæstede ham – for de vidste ikke, hvad de gjorde. Jeg så den guddommelige kærlighed og omsorg han viste sin mor, skønt han selv led umenneskelige smerter. Han overvandt døden, for at vi også kan gøre det. Han har beredt et sted til os i Himlen hos vor evige Fader. Han har lært os planen for lykke og givet os en vision om den og håb til at følge den. Hans liv var det største eksempel på offervilje og tjeneste for at opfylde Guds, sin Faders plan.

En sidste dages hellig kvinde, som følger Kristi eksempel i sin hverdag, begynder at opnå vor himmelske Faders plan for hende. Ved at handle således kan hun blive en væsentlig påvirkning til det gode i verden i dag og klare udfordringerne ved livet på jorden. Jeg har kendt sådanne kvinder, og de har været et strålende lys for mig. En sidste dages hellig kvinde, som følger Kristus, er en sand kristen i ordets bedste betydning. Hun er en troens kvinde, som stoler på Gud, har selvtillid og er uden frygt.

En troens kvinde stoler på Gud og møder modgang med håb. Hun kender til hans interesse for hende. Hun ved, at han kender hende. Hun elsker hans ord og drikker inderligt af det levende vand. Hun er taknemmelig for profeten, som han har sendt i disse sidste dage, og hun stoler på hans råd og følger det, for hun ved, at hun derved finder tryghed og fred. I bøn søger hun den venlige og sikre vejledning og hjælp fra en lyttende himmelsk Fader. Når hun beder, lytter hun – og muliggør, at kommunikationen kan være tovejs. Hun stoler på, at han på sin stille og blide måde vil lede

hende ved hånden og besvare hendes bønner.[2]

En troens kvinde har selvtillid, fordi hun forstår vor himmelske Faders guddommelige plan og hendes rolle for at velsigne andre. Hun er overbevist om, at ethvert offer, hun yder, har en eller anden værdi set i et evigt perspektiv. Hun kender til ofre, fordi hun kender Frelserens liv. Hun ved, at hendes ofre måske i sammenligning er små, men hun ved, at vor himmelske Fader forstår og værdsætter det, hun gør for at styrke sit hjem, sin familie og den verden, som hun lever i. Hendes selvtillid vokser, fordi hun er retskaffen og yndig og elskværdig, hvilket er bedre end at være smuk. Hun har rene motiver. Hun er kærlig og blid og venlig. Hendes mand og hendes børn stoler på hende.[3] Og det gør også de børn eller unge eller kvinder, som hun er kaldet til at undervise, lede og tjene og elske – de føler sig alle tiltrukne af hende på grund af den særlige ånd, som hun udstråler. Det er Guds billede, som man ser i hendes ansigt, som er tiltalende og betydningsfuldt.[4] Hun er overbevist om, at hun danner en karakter og udfører gerninger, så hun en dag vil blive inviteret til at stå i sin himmelske Faders nærhed. Hun vil kunne gøre dette med en følelse af, at hun fuldt ud hører til der, for hun er kendt af ham og elsket og værdsat og påskønnet for evigt og altid.

En troens kvinde er uden frygt. Hun frygter intet ondt, for Gud er med hende.[5] Der er intet tvetydigt, ingen forvirring i hendes liv. Hun kan leve et liv bygget på principper, for hun studerer lærdommene hos den fuldkomne lærer, Mesteren. Hun er et ædelt eksempel for alle, som kender hende. Hun er selvfølgeligt ikke fuldkommen, ikke fordi hun ikke følger fuldkomne principper eller Kristi fuldkomne eksempel, men fordi hun er et menneske. Hun holder sig væk fra dårlige påvirkninger og alt urent, og hvis det trænger ind på hendes territorium, så er hun som en løvinde, der beskytter sine unger. En troens kvinde uden frygt har mod til at tale med sine børn om handlinger, som kan ødelægge dem. De hører hende ikke kun drøfte sin overbevisning, men de ser hendes overbevisning i hendes hverdag – hvorledes hun klæder sig, hvad hun læser og ser, hvordan hun tilbringer sin fritid, hvad hun elsker og ler ad, hvem hun tiltrækker, og hvordan hun opfører sig til alle tider, i alle ting og på alle steder. Hun har sin egen bestemte stil, der er tiltalende, glad, oplivende og god. Vore små piger og unge piger kan trygt følge hendes eksempel. Vi beder om, at de også er frygtløse, når de søger og fremhæver det, der er opløftende, lykkeligt og anstændigt, for de er vores fremtid.

Jeg takker himlen for troens kvinder i vores tilværelse. En troens kvinde elsker Herren. Hun ønsker, at han ser det ved den måde, hun lever, ved de ord, hun taler, ved den tjeneste, hun yder for hans børn, ved hver eneste handling. Hun ved, at han elsker hende, selv om hun er ufuldkommen og stadig forsøger at blive bedre. Hun ved, at når hun gør sit bedste, er det tilstrækkeligt, således som præsident Hinckley har fortalt os.[6]

En troens kvinde er velsignet ved de trofaste mænd i sit liv, som bærer Guds præstedømme og ærer dette privilegium: Hendes far, biskop, ægtemand, brødre og sønner. De værdsætter hende og de guddommelige gaver, som Gud har givet sin datter. De støtter og opmuntrer, og de forstår hendes livs store mission som kvinde. De elsker hende, de velsigner hende. De velsignes til gengæld af denne troens kvinde, mens de sammen vandrer ad livets vej. De ved, som skriften lærer os, at »hellere to end én ... For hvis de falder, kan den ene hjælpe den anden op.«[7]

Jeg udtrykker min taknemmelighed for de vidunderlige troens kvinder og store og ædle mænd og for min elskede familie, som har opløftet mig og inspireret mig hele mit liv. De har især været en stor velsignelse nu, hvor jeg har forsøgt at udfylde det hellige hverv fra Herren som Unge Pigers hovedpræsidentinde.

Kære brødre og søstre, vær forvisset om min kærlighed til jer og min store taknemmelighed over for vor Fader i Himlen og hans elskede Søn, Herren Jesus Kristus. Jeg vil ære og tjene dem af hele mit hjerte for evigt og være taknemmelig for privilegiet. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

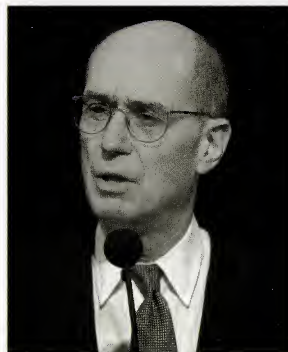
NOTER

1. Luk 2:52.
2. Se L&P 112:10.
3. Se Ordsp 31:11.
4. Se Alma 5:14.
5. Se Sl 23:4.
6. Se »Kirkens kvinder«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 66.
7. Præd 4:9-10.

Lev op til din kaldelse

ÆLDSTE HENRY B. EYRING
De Tolv Apostles Kvorum

Herren vil vejlede jer ved åbenbaring, ligesom han kaldte jer. I skal bede i tro om åbenbaring for at vide, hvad I skal gøre.

For ikke så længe siden henvendte en ung mand, som jeg ikke kendte, sig til mig på et travlt sted. Han sagde stille, men med stor iver: »Ældste Eyring, jeg er netop blevet kaldet som præsident for ældsternes kvorum. Hvilket råd har du til mig?« Jeg var sikker på, at det, han havde brug for at vide og føle, kunne jeg ikke give ham der, hvor folk myldrede omkring os. Så jeg sagde: »Jeg vil give dig mit råd til generalkonferencen.«

Denne unge mand er ikke alene med hensyn til at ønske hjælp. Tusinder af Kirkens medlemmer over hele jorden bliver hver uge kaldet til at tjene, hvoraf mange af dem er nyomvendte. Der er tale om meget forskellige kaldelser, og forskellen på deres tidligere erfaring i Kirken er endnu større. Hvis I er en af dem, som kalder dem eller oplærer dem eller ganske enkelt holder af dem, som vi alle gør, så er der nogle ting, man må vide om, hvordan man hjælper dem til at få succes.

Måske tænker I først på at sørge for, at de får en håndbog, undervisningsmateriale eller de optegnelser, de skal føre. I giver dem måske en liste over tidspunkterne og stederne for de møder, de skal komme til. Så vil I måske til at fortælle dem, hvordan deres arbejde vil blive vurderet, da I bemærker bekymringen i deres øjne.

Ser I, selv det nyeste medlem af Kirken ved, at et kald til at tjene først og fremmest bør være en hjertesag. Det er ved at give hele vores hjerte til Mesteren og holde hans befalinger, at vi kommer til at kende ham. Med tiden og ved forsoningens kraft bliver vores hjerte forandret, og vi kan blive som ham. Der er en bedre måde til at hjælpe dem, som bliver kaldet, end blot at beskrive, hvad der forventes.

Det, de har brug for, endog mere end oplæring i deres pligter, er at se med åndelige øjne på, hvad det betyder at blive kaldet til at tjene i Jesu Kristi genoprettede kirke. Dette er

Guds rige på jorden. På grund af dette har den en kraft langt større end nogen anden sag, hvori mennesker kan engagere sig. Denne kraft afhænger af troen hos dem, som er kaldet til at tjene i den.

Og derfor giver jeg mit råd til alle, mand eller kvinde, pige eller dreng, som er blevet kaldet eller som engang vil blive det. Der er nogle få ting, som I må lære er sande. Jeg vil forsøge at sætte ord på dem. Kun Herren kan ved hjælp af Helligånden lægge dem dybt i jeres hjerte. Her er de:

For det første er I kaldet af Gud. Herren kender jer. Han ved, hvem han ønsker skal tjene i hver enkelt stilling i sin kirke. Han valgte jer. Han har beredt en vej, så han kunne udstede jeres kald. Han gengav præstedømmets nøgler til Joseph Smith. Disse nøgler er blevet givet videre i en ubrudt linie til præsident Hinckley. Ved disse nøgler modtog andre præstedømmetjenere nøgler til at præsidere i stave og ward, i distrikter og grene. Det var ved hjælp af disse nøgler, at Herren kaldte jer. Disse nøgler omfatter en ret til åbenbaring. Og åbenbaring kommer i svar på bønner. De, der blev inspireret til at anbefale jer til denne kaldelse, gjorde det ikke, fordi de kunne lide jer, eller fordi de havde brug for nogen til at udføre en bestemt opgave. De bad og følte et svar i form af, at I var den, der skulle kaldes.

Den, der kaldte jer, udstedte ikke kaldet, blot fordi han ved et interview fandt ud af, at I var værdige og villige til at tjene. Han bad om at lære at kende Herrens plan for jer. Det var bøn og åbenbaring til dem, der er bemyndiget af Herren, som bragte jer her. Jeres kaldelse er et eksempel på en kilde af kraft, der er enestående for Herrens kirke. Mænd og kvinder er kaldet af Gud ved profeti og ved håndspålæggelse af dem, som Gud har bemyndiget.

I er kaldet til at repræsentere Frelseren. Jeres stemme i forbindelse

med vidnesbyrd bliver den som hans stemme, jeres hænder, der opløfter, bliver som hans hænder. Hans værk er at velsigne sin Faders åndelige børn med mulighed for at vælge evigt liv. Altså, jeres kaldelse er at velsigne andre. Det gælder selv i de mest almindelige opgaver, I har fået, og på tidspunkter, hvor I måske gør noget, som tilsyneladende ikke er forbundet med jeres kald. Blot den måde, I smiler på, eller den måde, I hjælper nogen på, kan opbygge deres tro. Og skulle I glemme, hvem I er, så kan blot den måde, I taler på, og den måde, I opfører jer på, ødelægge tro.

Jeres kald har evige konsekvenser for andre og for jer selv. I den kommende verden kan tusinder kalde jer velsignede, endog flere end de mennesker, I tjener her. Det vil være forfædrene og efterkommerne af dem, som vælger evigt liv på grund af noget, I har sagt eller gjort eller endog den, I var. Hvis nogen afviser Frelserens invitation på grund af, at I ikke gjorde alt det, I kunne have gjort, vil deres sorg blive jeres. Ser I, der er ingen små kaldelser til at repræsentere Frelseren. Jeres kald omfatter alvorlige ansvar. Men I behøver ikke at frygte, fordi sammen med jeres kald er der store løfter.

Et af disse løfter er det andet, I skal vide. Det er, at Herren vil vejlede jer ved åbenbaring, ligesom han kaldte jer. I skal bede i tro om åbenbaring for at vide, hvad I skal gøre. Sammen med jeres kald kommer løftet om, at svarene vil komme. Men den vejledning kommer kun, når Herren er sikker på, at I vil adlyde. For at komme til at kende hans vilje skal I være forpligtet til at udføre den. Ordene »din vilje ske«, skrevet i hjertet, er vinduet til åbenbaring.

Svaret kommer ved Helligånden. I vil ofte få brug for denne vejledning. For at have Helligånden som jeres ledsager skal I være værdige, renset ved Jesu Kristi forsoning. Derfor vil jeres lydighed mod befalingerne, jeres ønske om at gøre hans vilje og jeres bøn i tro afgøre, hvor tydeligt Mesteren kan vejlede jer med svar på jeres bønner.

Ofte vil svarene komme, mens I studerer skrifterne. De indeholder beretninger om, hvad Herren gjorde i sin jordiske tjenestegerning og den vejledning, som han har givet sine tjenere. De indeholder lærdomme, som vil gælde altid og i enhver situation. Overvejelse af skrifterne vil få jer til at stille de rigtige spørgsmål i bønnen. Og lige så sikkert, som himlene blev åbnet for Joseph Smith, efter at han havde overvejet skrifterne i tro, vil Gud besvare jeres bønner, og han vil lede jer ved hånden.

Der er noget tredje, som I skal vide: Ligesom Gud har kaldet jer og vil vejlede jer, vil han give jer evner. I har brug for disse evner. Jeres kaldelse vil i sandhed medføre modgang. I er i Mesterens tjeneste. I er hans repræsentant. Evige liv afhænger af jer. Han mødte modgang, og han sagde, at det at møde modgang ville være loddet for dem, han kaldte. De kræfter, der er opstillet mod jer, vil ikke alene forsøge at ødelægge jeres værk, men at slå jer ned. Apostlen Paulus beskrev det på denne måde: »Kampen [står] ikke mod kød og blod, men mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.«[1]

Der vil komme tider, hvor I føler jer overvældet. En af de måder, hvorpå I vil blive angrebet, er med utilstrækkelighedsfølelser. Tja, I er ikke gode nok til at bestride et kald til at repræsentere Frelseren alene ved jeres egen kraft. Men I har adgang til mere, end jeres naturlige evner tillader, og I arbejder ikke alene.

Herren vil højne det, I siger, og det, I gør, i øjnene på de mennesker, I tjener. Han vil sende Helligånden for at tilkendegive for dem, at det, I sagde, var sandt. Det, I siger og gør, vil indeholde håb og vejlede mennesker langt ud over jeres naturlige evner og jeres egen forståelse. Dette mirakel har været et kendetegn på Herrens kirke i alle uddelinger. Det er så meget en del af jeres kaldelse, at I kan begynde at tage det for givet.

Jeres afløsningsdag vil lære jer en storslået lektie. Den dag, hvor jeg blev afløst som biskop, kom et af wardsmedlemmerne hjem til mig bagefter og sagde: »Jeg ved, at du ikke længere er min biskop, men kunne vi tale sammen bare én gang mere? Du har altid sagt det, jeg havde brug for, og givet mig sådan nogle gode råd. Den nye biskop kender mig ikke, som du gør. Kunne vi bare tale én gang mere?«

Tøvende gav jeg efter. Medlemmet satte sig ned i en stol over for min. Det syntes at være præcis som det havde været hundredvis af de gange, jeg havde interviewet medlemmer af wardet som dommer i Israel. Samtalen begyndte. Så kom øjeblikket, hvor der var brug for rådgivning. Jeg ventede på, at ideerne, ordene og følelserne flød ind i mit sind, som de altid havde gjort.

Der kom intet. I mit hjerte og sind var der kun stilhed. Efter nogle øjeblikke, sagde jeg: »Undskyld. Jeg påskønner din venlighed og din tillid. Men jeg er bange for, at jeg ikke kan hjælpe dig.«

Når I bliver afløst fra jeres kaldelse, vil I lære det, jeg lærte dengang. Gud forstørrer evnerne hos dem, han kalder, selv i det, som I måske betragter

som små og uvæsentlige opgaver. I får gaven til at se, hvordan jeres evner forøges. Vær taknemmelig, mens den gave er jeres. I vil påskønne dens værdi mere, end I kan forestille jer, når den er væk.

Herren vil ikke alene forstørre jeres indsats' kraft. Han vil arbejde med jer. Hans røst til fire missionærer, kaldet af profeten Joseph Smith til en svær opgave, giver mod til alle, som han kalder i sit rige: »... og jeg selv vil gå med dem og være midt iblandt dem. Jeg er deres talsmand hos Faderen, og intet skal få overhånd over dem.«[2]

Fordi Frelseren er et opstandent og herliggjort væsen, er han ikke fysisk hos alle sine tjenere hvert øjeblik. Men han er fuldstændig opmærksom på dem og deres omstændigheder og er i stand til at gribe ind med sin magt. Det er derfor, han kan love jer: »Og den, som modtager jer, hos ham vil jeg også være; thi jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«[3]

Der er endnu en måde, hvorpå Herren vil give jer evner i jeres kaldelse til at tjene ham. I vil nogle gange føle, måske mange gange, at I ikke kan gøre alt det, I føler, I skal gøre. Jeres ansvars tunge byrde vil synes for stor. I vil bekymre jer over, at I ikke kan tilbringe mere tid med jeres familie. I vil spekulere på, hvordan I kan finde tid og energi til at imødekomme jeres ansvar, ud over jeres familie og jeres kaldelse. I kan føle modløshed og endog skyld, efter at I har gjort alt det, I kunne, for at imødekomme alle jeres forpligtelser. Jeg har haft sådanne dage og sådanne nætter. Lad mig fortælle jer, hvad jeg har lært.

Det er dette: Hvis jeg kun tænker på min egen præstation, bliver min bedrøvelse større. Men når jeg husker, at Herren lovede, at hans kraft ville følge mig, begynder jeg at se efter beviser på, hvad han har gjort for de mennesker, som jeg skal tjene.

Jeg beder om med åndelige øjne at kunne se virkningen af hans kraft.

Så begynder jeg uvægerligt at huske ansigter på mennesker. Jeg husker lyset i øjnene på mit barn, hvis hjerte blev blødgjort, glædestårerne på kinderne af en pige på den bageste række i søndagsskoleklassen, som jeg underviste, eller et problem, der blev løst, før jeg fik tid til at tage mig af det. Så ved jeg, at jeg har gjort tilstrækkeligt, for at de løfter, Joseph Smith gav, atter kan blive opfyldt: »Lad os derfor, inderligt elskede brødre, gøre alt, hvad der står i vor magt; da kan vi med større vished vente at se Guds frelse og hans arm åbenbaret.«[4]

I kan få den største forvisning om, at jeres styrke vil blive mangedoblet af Herren. Alt, hvad han beder om, er, at I gør jeres bedste og giver hele jeres hjerte. Gør det med glæde og med troens bøn. Faderen og hans elskede Søn vil sende Helligånden som jeres ledsager til at vejlede jer. Jeres indsats bliver gjort større hos de mennesker, I tjener. Og når I ser tilbage på det, som nu synes som tider med tjeneste og ofre, vil ofrene være blevet til velsignelser, og I vil vide, at I har set Guds arm opløfte dem, I har tjent for ham, og opløfte jer.

Jeg ved, at Gud Faderen lever. Han hører og besvarer vore bønner. De, som vi tjener, er hans åndelige børn. Dette er Jesu Kristi sande Kirke. Hans navn er det eneste navn, ved hvilket vor Faders børn kan helliggøres og opnå evigt liv. Præstedømmets nøgler udøves af Herrens levende profet, Gordon B. Hinckley.

Jeg vidner om, at Frelseren lever og leder sin levende kirke. Det ved jeg. Jeg er et vidne for ham og om ham. Han ser og påskønner jeres trofaste tjeneste i det værk, han har kaldet jer til.

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Ef 6:12.
2. L&P 32:3.
3. L&P 84:88.
4. L&P 123:17.

Det vidunderlige grundlag for vores tro

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Takket været Gud for hans vidunderlige overdragelse af vidnesbyrd, myndighed og lærdomme, som er en del af Jesu Kristi genoprettede kirke.

Mine kære brødre og søstre, jeg søger Herrens inspiration, mens jeg taler til jer. Jeg føler et stort ansvar, når jeg taler til de sidste dages hellige. Jeg er taknemlig for jeres venlighed og tålmodighed. Jeg beder hele tiden om, at jeg må være værdig til folkets tillid.

Jeg er for nylig kommet tilbage fra en meget lang rejse. Det har været meget trættende, men det har været vidunderligt at være sammen med de hellige. Hvis det var muligt, ville jeg overdrage alle Kirkens daglige administrative anliggender til andre og bruge min tid sammen med de hellige og besøge dem i de små grene og i de store stave. Jeg ville ønske at være sammen med de hellige, hvor end de måtte være. Jeg føler, at hvert eneste medlem af Kirken fortjener at blive besøgt. Jeg beklager, at jeg på grund af mine fysiske begrænsninger ikke længere kan trykke jer alle i hånden. Men jeg ser jer i øjnene med glæde i mit hjerte og giver udtryk for min kærlighed og efterlader en velsignelse.

Baggrunden for den seneste rejse var genindvielsen af templet i Freiberg i Tyskland og indvielsen af templet i Haag i Holland. Jeg havde mulighed for at indvie templet i Freiberg for 17 år siden. Det var en temmelig beskeden bygning i det, som dengang var Den Tyske Demokratiske Republik, og var østzonen i det delte Tyskland. Byggeriet var bogstavelig taget et mirakel. Præsident Monson, Hans Ringger og andre havde opnået velvillighed hos de østtyske regeringsembedsmænd, som sagde ja hertil.

Det har fungeret strålende i løbet af disse år. Nu er den forfærdelige mur væk. Det er lettere for vore medlemmer at rejse til Freiberg. Bygningen var

blevet slidt efter alle disse år og var ikke længere tilstrækkelig.

Templet er blevet udvidet og gjort endnu smukkere og mere funktionelt. Vi gennemførte kun en enkelt indvielsessession. De hellige var kommet fra fjerne områder. I det store rum, hvor vi sad, kunne vi se lige ind i ansigterne på de mange robuste, pålidelige og vidunderlige sidste dages hellige, som i alle disse år, i solskin og i skygge, under de begrænsninger, som regeringen havde pålagt, og som nu i fuldkommen frihed har bevaret troen, havde tjent Herren og stået som åndelige giganter. Jeg er ked af, at jeg ikke kunne lægge mine arme om disse heroiske brødre og søstre og fortælle dem, hvor meget jeg elsker dem. Hvis de hører mig nu, håber jeg, at de fornemmer min kærlighed, og at de vil undskylde min hastige afrejse fra deres midte.

Derfra fløj vi til Frankrig for at varetage nogle kirkeanliggender. Derefter fløj vil til Rotterdam og kørte videre til Haag. At arbejde i tre nationer på en dag er temmelig krævende tidsplan for en gammel mand.

Den følgende dag indviede vi templet i Haag i Holland. Der blev gennemført fire møder. Det var en rørende og vidunderlig oplevelse.

Dette tempel er en smuk bygning i et godt område. Jeg så taknemlig for, at der nu findes et Herrens hus, som kan betjene de hellige fra Holland, Belgien og dele af Frankrig. Der blev første gang sendt missionærer til denne del af Europa helt tilbage i 1861. Tusindvis sluttede sig til Kirken. De fleste af dem emigrerede til USA. Men nu har vi en vidunderlig forsamling af dyrebare og trofaste sidste dages hellige, som fortjener et Herrens hus i deres midte.

Jeg besluttede mig for, at mens jeg var i denne del af verden, ville jeg besøge andre områder. Vi fløj derfor videre til Kiev i Ukraine. Jeg var der for 21 år siden. Der er en ny fornemmelse af frihed i luften. Hvilken inspiration var det ikke at mødes med 3.000 hellige fra Ukraine. De medlemmer, som kom fra nær og fjern, udholdt stor ubehag og havde store omkostninger ved at komme der.

En familie havde ikke råd til, at alle familiens medlemmer kunne komme med. Forældrene blev hjemme og sendte deres børn af sted, så de kunne få mulighed for at være sammen med os.

Derfra drog vi videre til Moskva i Rusland. Jeg var også der for 21 år siden, og der er sket meget. Det er som elektricitet. Man kan ikke se det. Men man kan føle det. Her havde vi atter et vidunderligt møde med muligheder for at tale med betydningsfulde regeringsembedsmænd, som vi havde gjort det i Ukraine.

Hvilket uvurderligt og dyrebart privilegium at mødes med disse vidunderlige hellige, som var blevet indsamlet »én fra en by, to fra en slægt« og bragt til Zion i opfyldelse af profetien hos Jeremias (se Jer 3:14). Livet er ikke let for dem. Deres byrder er tunge. Men deres tro er fast, og deres vidnesbyrd er levende.

På disse fjerntliggende steder, som er fremmed for det meste af Kirken, brænder evangeliets lys klart og oplyser vejen for tusinder.

Vi fløj derpå til Island. Det er et smukt sted med smukke mennesker. Her havde vi en langt møde med nationens præsident, et meget distingveret og dygtigt menneske, som havde været i Utah og som talt meget venligt om vore medlemmer.

Vi mødtes atter med de hellige. Hvor var det inspirerende at se ind i deres ansigter, mens de trængtes i vores kirkebygning i byen Reykjavik.

På alle disse steder og ved alle disse muligheder for at tale til så mange, var der en ting, som hele tiden optog mit sind – det mirakuløse i dette værk, og hvor vidunderligt det er. Teksten fra en af vore storslåede salmer, som netop blev sunget af koret, blev ved med at komme til mig:

Så sikker en grundvold for alle, som tror
er lagt ved profeter ved Guds eget ord;
(»Så sikker en grundvold«, Salmer og sange, *nr. 38).*

Forstår og værdsætter vi som sidste dages hellige virkelig, hvor stærkt vi står? Blandt alle denne verdens religioner er denne både enestående og vidunderlig.

Er denne kirke en uddannelsesinstitution? Ja. Vi underviser hele tiden og uophørligt under mange forskellige forhold. Er det en social organisation? Ja, sandelig. Det er en stor familie af venner, som blander sig med hinanden og nyder hinandens selskab. Er det en gensidig hjælpeorganisation? Ja. Ja, der findes et enestående program til opbygning af uafhængighed og til at yde hjælp til de, som er i nød. Det er alt dette og langt mere. Men udover alt dette er det Guds kirke og rige, oprettet og ledet af vore evige Fader og hans elskede Søn, den opstandne Herre, Jesus Kristus, til velsignelse af alle, som kommer ind i dens fold.

Vi erklærer meget ligefremt, at Gud, vor Fader, og hans Søn, Herren Jesus Kristus, viste sig personligt for drengen Joseph Smith.

Da jeg blev interviewet af Mike Wallace på tv-programmet *60 Minutes*, spurgte han mig, om jeg virkelig troede på det. Jeg svarede: »Ja. Det er det mirakuløse ved det.«

Det er den måde, jeg har det på. Hele vores styrke hviler på troværdigheden af denne åbenbaring. Enten skete det, eller også skete det ikke. Hvis det ikke skete, så er dette værk et bedrag. Hvis det skete, er det det vigtigste og mest vidunderlige under himlene.

Tænk på det, mine brødre og søstre. I flere århundreder forblev himlene forseglet. Gode mænd og kvinder, og ikke et fåtal – virkelig storslåede og vidunderlige mennesker – forsøgte at korrigere, styrke og forbedre deres måde at tilbede på og deres lærdomme. Jeg ærer og respekterer dem. Hvor meget bedre er verden ikke på grund af deres dristige gerninger. Selv om jeg tror på, at deres værk var inspireret, blev det ikke begunstiget ved, at himlene blev åbnet, og at Guddommen viste sig.

Så i 1820 kom der en glorværdig manifestation som svar på en drengs bøn. Han havde i familiebibelen læst følgende ord i Jakobs Brev: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5).

På denne enestående og vidunderlige oplevelse står og falder denne kirkes troværdighed.

Som i al nedskrevet religionshistorie er der intet, som kan sammenlignes med dette. Det Nye Testamente fortæller om Jesu dåb, da Guds røst blev hørt og Helligånden dalede ned i form af en due. På Forklarelsens bjerg så Peter, Jakob og Johannes Herren blive forvandlet foran dem. De hørte Faderens røst, men de så ham ikke.

Hvorfor viste både Faderen og Sønnen sig for en ung dreng? For det første kom de for at indvarsle den største uddeling af evangeliet til alle tider, hvori alle tidligere uddelinger vil blive samlet, og hvori de alle ville bragt sammen til én uddeling.

Er der nogen i den tidsalder, vi nu lever i, der kan tvivle på, at dette er den mest vidunderlige beretning i verden? Der har været en strålende opblomstring af videnskab, lægevidenskab, kommunikation og transport, som ikke har set sin lige i hele menneskehedens historie. Er det rimeligt at påstå, at der også ville ske en opblomstring af den åndelige viden, som en del af denne uforlignelige renæssance af lys og forståelse.

Instrumentet i dette Guds værk var en dreng, hvis sind ikke var forurenet af menneskenes filosofier. Dette sind var modtageligt og ikke dannet ud fra tidens traditioner.

Det er let at se, hvorfor mennesker ikke accepterer denne beretning. Den er næsten ufattelig. Og alligevel er det fornuftigt. De, som er bekendt med Det Gamle Testamente, erkender, at Jahve viste sig for profeterne, som levede på den til sammenligning enkle tid. Kan de berettiget benægte behovet for, at Himlens Gud og hans opstandne Søn viser sig i denne meget komplekse tidsperiode i verdens historie?

At de begge kom, at Joseph så dem i deres strålende herlighed, at de talte til ham og at han hørte og nedskrev deres ord – er de bemærkelsesværdige ting, som vi vidner om.

Jeg kendte en såkaldt intellektuel, som sagde, at Kirken var fanget af sin historie. Mit svar var, at uden denne historie har vi intet. Sandheden af denne enestående, særegne og bemærkelsesværdige begivenhed er det, som hele vores tro står og falder med.

Men dette enestående syn var kun begyndelsen til en række manifestationer, som udgør dette værks tidlige historie.

Og hvis dette syn ikke var nok til at bekræfte personligheden og virkeligheden af menneskehedens

Forløser, så fulgte derefter fremkomsten af Mormons Bog. Her er noget, som mennesket kan holde i sine hænder og så at sige »løfte«. Mennesket kan læse den. Mennesket kan bede om den, for den indeholder et løfte, om at Helligånden vil forkynde sandheden deraf, hvis dette vidnesbyrd søges i bøn.

Denne bemærkelsesværdige bog står som et vidne om Guds Søns levende realitet. Bibelen erklærer, at: »På to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres« (Matt 18:16). Bibelen, som er den gamle verdens testamente, er det ene vidne. Mormons Bog, som er den nye verdens testamente, er det andet vidne.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor den kristne verden ikke accepterer denne bog. Jeg ville tro, at de ville søge efter alt, eller hvad som helst for uden tvivl at fastlægge virkeligheden og guddommeligheden af verdens Frelser.

Nu fulgte gengivelsen af præstedømmet – først af Det Aronske under Johannes Døbers hænder, som havde døbt Jesus i Jordanfloden.

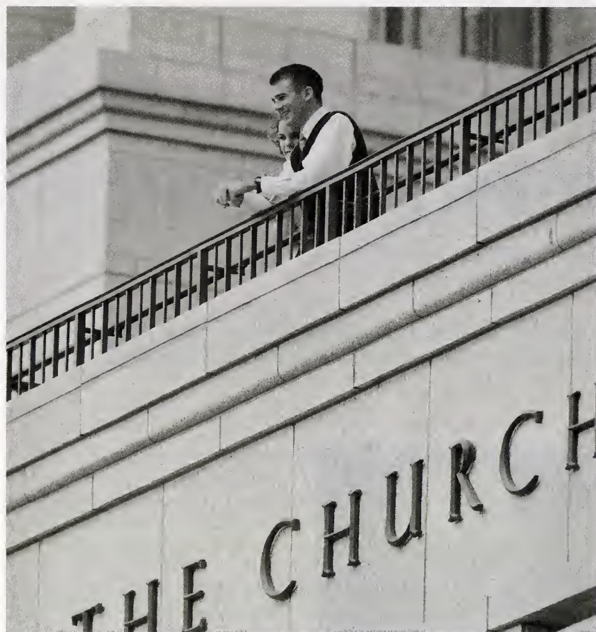
Så kom Peter, Jakob og Johannes, Herrens apostle, som i vor tid overdrog det, som de havde modtaget under Mesterens hænder, som de havde vandret med, ja »nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene« (se Matt 16:19).

Derefter kom der yderligere præstedømmenøgler under Moses, Elias og profeten Elias.

Tænk på det, mine brødre og søstre. Tænk på det vidunderlige i dette.

Dette er den genoprettede Jesu Kristi Kirke. Vi er som folk sidste dages hellige. Vi vidner om, at himlene blev åbnet, og at sløret blev trukket tilbage, at Gud har talt, og at Jesus Kristus har åbenbaret sig, hvorefter fulgte overdragelse af guddommelig myndighed.

Jesus Kristus er hjørnestenen i dette værk, og det er »bygget på apostlenes og profeternes grundvold« (Ef 2:20).

Denne vidunderlige genoprettelse bør gøre os til at tolerant folk, gode mod næsten, og som værdsætter og er venlige mod andre. Vi må ikke være pralende. Vi må ikke være stolte. Vi kan være taknemmelige, og det skal vi være. Vi kan være ydmyge, som vi bør være.

Vi elsker dem, som tilhører andre kirker. Vi arbejder sammen med dem i en god sag. Vi respekterer dem. Men vi må aldrig glemme vore rødder. Disse rødder stikker dybt i den endelige uddelings jord, som er tidernes fyldes uddeling.

Hvilken inspiration har det ikke været at se mænds og kvinders ansigter over hele verden, som i deres hjerte bærer en hellig overbevisning om sandheden af denne grundvold.

Når det kommer til guddommelig myndighed, så er det det væsentlige i hele sagen.

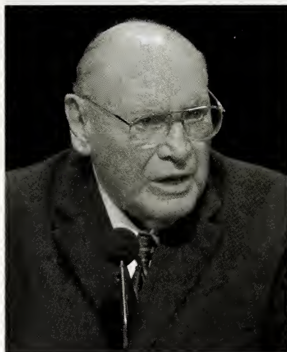
Takket været Gud for hans vidunderlige overdragelse af vidnesbyrd, myndighed og lærdomme, som er en del af Jesu Kristi genoprettede kirke.

Det må være vores store og enestående budskab til verden. Vi siger det ikke pralende. Vi vidner i ydmyghed, men med alvor og absolut oprigtighed. Vi indbyder alle, hele jorden, til at lytte til denne beretning og bedømme dets sandhed. Gud velsigne os, der tror på hans guddommelige åbenbaringer, og hjælpe os med at videregive kundskaben om disse store og strålende begivenheder til alle, som vil lytte. Til jer siger vi med kærlighed: Bring alt det med jer, som I har af godhed og sandhed, uanset hvorfra I har modtaget det, og kom og lad os se, om vi kan føje noget til det. Jeg giver denne invitation til mænd og kvinder overalt, med mit højtidelige vidnesbyrd om, at dette værk er sandt, for jeg kender sandheden af det gennem Helligåndens kraft. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Mon han så vil finde troen på jorden?

ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN
De Tolv Apostles Kvorum

Kun når vores tro er i harmoni med vor himmelske Faders vilje bliver vi i stand til at modtage de velsignelser, vi søger.

Det var en meget smuk gengivelse af den storslåede sang »En stakkels sorgbetynget mand«, som var profeten Josephs og hans bror Hyrums yndlingssang. Sikken smuk præstation af koret og orkestret.

Jeg beder til, at jeg må have Herrens Ånd hos mig, som den har været hos os under konferencen, således at jeg kan sige det, som er gavnligt for Kirkens medlemmer og for dem, der ikke er medlemmer. Jeg føler mig meget ydmyg i denne opgave.

I dag stiller jeg et spørgsmål, som Frelseren stillede for næsten 2000 år siden: »Når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?«[1]

Evangeliets første princip

Hvad er sand tro? Tro defineres som »tro på og tillid til og trofasthed over for Gud ... en fast overbevisning om noget, der ikke kan bevises«[2] Vi tror på, at »tro er håb om det, som ikke ses, men som er sandt ... og må bygge på Jesus Kristus.« Faktisk tror vi på, at »tro på Jesus Kristus er evangeliets første princip.«[3]

En enkes tro

Der findes mennesker, som kan belære os om tro, hvis blot vi vil åbne hjertet og sindet. Et sådant menneske var en kvinde, hvis mand var død. Hun var ladt alene med sin søn og havde forsøgt at skaffe sig et levebrød, men hun levede under en forfærdelig hungersnød. Maden var knap og mange omkom af sult.

Efterhånden som maden slap op, gjorde kvindens udsigt til at overleve det også. Hver dag måtte hun hjælpeløst se på, hvordan hendes sparsomme rationer svandt ind.

Kvinden havde håbet på hjælp, men havde ikke fundet nogen, og hun indså nu, at dagen var kommet, hvor hun kun havde mad nok til et sidste måltid.

Da var det, at en fremmed dukkede op og bad om det utænkelige. »Tag også et brød med til mig!« sagde han til hende.

Kvinden vendte sig mod manden og sagde: »Så sandt Herren din Gud lever: Jeg ejer ikke et brød! Jeg har kun en håndfuld mel i krukken og en smule olie i kanden.« Hun fortalte ham, at hun netop var ved at tilberede det som et sidste måltid til sig selv og sin søn, så »når vi har spist det, kan vi lægge os til at dø.«

Hun vidste ikke, at den mand, der stod foran hende, var profeten Elias, som Herren havde sendt til hende. Det, som profeten dernæst sagde til hende, kan virke overraskende for mennesker i vore dage, som ikke forstår princippet om tro.

»Du skal ikke være bange!« sagde han til hende, »men bag først et lille brød til mig, og kom herud med det; bagefter kan du lave noget til dig selv og din søn.«

Kan I forestille jer, hvad hun må have tænkt? Hvad hun må have følt? Hun nåede ikke engang at svare, før manden fortsatte: »For dette siger Herren, Israels Gud: Krukken skal ikke blive tom for mel og kanden ikke mangle olie, før Herren lader det regne på jorden.«

Da kvinden havde fået dette profetiske løfte, gik hun i tro hen og gjorde det, som Elias havde bedt hende om. »Og både han og hun og hendes familie fik føden i lang tid. Krukken blev ikke tom for mel, og kanden kom ikke til at mangle olie, efter det ord, Herren havde talt ved Elias.«[4]

Efter vore dages opfattelse kan profetens anmodning virke urimelig og selvisk. Efter vore dages opfattelse kan enkens svar virke tåbelig og uklog. Det skyldes hovedsagelig, at vi ofte lærer at træffe beslutninger ud fra det, vi ser. Vi træffer beslutninger ud fra beviserne foran os og ud fra det, som tilsyneladende er i vores øjeblikkelige, bedste interesse.

»Tro er,« på den anden side, »fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses.«[5] Troen har øjne, som gennemtrænger mørket og ser ind i lyset bagved. »Jeres tro [skal]

ikke ... afhænge af menneskers visdom, men af Guds kraft.«[6]

Manglende evne til at udøve tro

Alt for ofte i vore dage forlader vi os ikke så meget på tro som på vores egen evne til at ræsonnere og løse problemer. Hvis vi bliver syge, kan den moderne lægevidenskab på mirakuløs helbrede os. Vi kan rejse over lange afstande på kort tid. Inden for et tastaturs rækkevidde har vi adgang til information, som for 500 år siden ville have gjort fattiglemmet til fyrste.

Sand tro

»Den retfærdige skal leve af tro,«[7] får vi at vide i skrifterne. Jeg spørger da igen: »Hvad er tro?«

Tro er til stede, når fuldstændig tillid til det, som vi ikke kan se, kombineres med gerninger, som fuldstændig er i overensstemmelse med vor himmelske Faders vilje. Uden alle tre – for det første, fuldstændig tillid; for det andet, gerninger; og for det tredje, fuldstændig overensstemmelse – uden disse tre har vi blot en efterligning – en svag og udvandet tro. Lad mig tale om hvert enkelt at disse tre begreber, som er nødvendig for tro.

For det første må vi have tillid til det, som vi ikke kan se. Da Thomas endelig fik lov at føle naglemærkerne og stak hånden i siden på den opstandne Frelser, bekendte han, at han endelig troede.

»Jesus sagde til ham: ›Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror.‹«[8]

Peter sagde disse ord, da han roste de fordums troende for deres tro på Jesus Kristus. Han sagde:

»Ham elsker I uden at have set ham, ham tror I på nu uden at se ham, men I skal juble med en uudsigelig, forklaret glæde,

når I kommer frem til troens mål, jeres sjæles frelse.«[9]

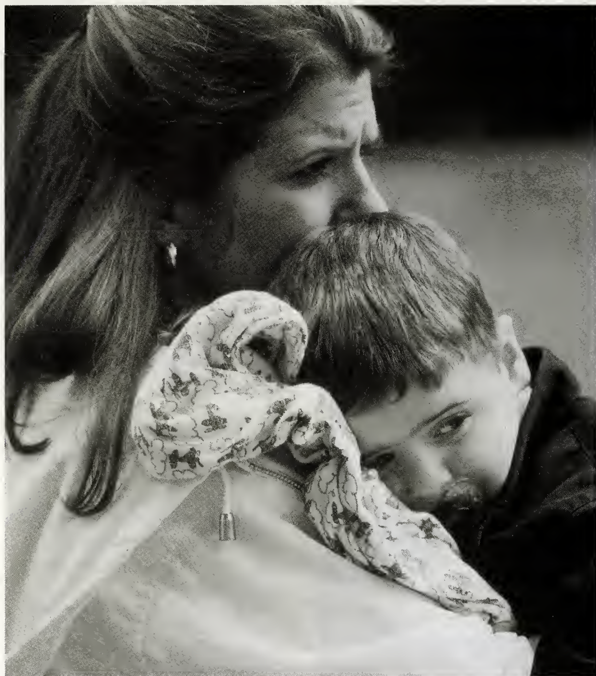
For det andet: Vi må handle, for at vores tro kan gavne noget. Vi må gøre alt, hvad der står i vores magt, for at omsætte passiv tro til aktiv tro, for sandelig, troen er i sig selv, uden gerninger, død.[10]

I 1998 hævede præsident Gordon B. Hinckley en advarende røst for denne kirkes hellige, såvel som for hele verden. Han gentog den samme advarsel i går aftes til præstedømmets møde. Han sagde: »Jeg foreslår, at tiden er inde til at sætte vores hus i orden. Der er så mange af vore medlemmer, hvis økonomi er spændt til det yderste. Faktisk lever nogen på lånte penge ... Jeg er bekymret over den enorme afbetalingsgæld, der tynger nationens indbyggere og vore egne medlemmer.«[11]

Søskende, da disse profetiske ord blev udtalt, udviste nogle af Kirkens trofaste medlemmer al deres tro og gav agt på profetens råd. I dag er de dybt taknemmelige for det, de gjorde. Andre troede måske på det, som profeten sagde, men manglede tro, selv en tro så lille som et sennepsfrø. Derfor er nogle blevet ramt af økonomiske og personlige problemer og familietragedier.

For det tredje bør vores tro være i overensstemmelse med vor himmelske Faders vilje, herunder hans naturlove. Den spurv, som flyver ind i orkanen, tror måske, at den kan navigere gennem uvejret, men den ubarmhjertige naturlov skal nok i den sidste ende bevise noget andet.

Er vi klogere end spurven? Ofte regner verden ikke tro for meget andet end naivitet. Det er trist at se, hvor ivrige nogle mennesker er efter favne fikse ideer og teorier, mens de forkaster eller bekymrer sig mindre om Jesu Kristi evangeliums evige principper. Det er sørgeligt at se, hvordan nogle hovedkulds giver sig af med en

tåbelig eller uetisk adfærd, samtidig med at de tror på, at Gud på en eller anden måde vil skåne dem for de uundgåelige og tragiske konsekvenser af deres handlinger. De går endog så langt, at de beder om himlens velsignelser, skønt de i hjertet ved, at det, de gør, strider mod vor himmelske Faders vilje.

Hvordan ved vi, om vores tro er i overensstemmelse med vor himmelske Faders vilje, og om han billiger det, vi stræber efter? Vi må kende Guds ord. En af årsagerne til, at vi fordyber os i skrifterne, er, at vi kan lære om, hvordan vor himmelske Fader fra begyndelsen har handlet mod menneskene. Hvis vores hjertes ønsker strider mod skrifterne, bør vi ikke stræbe yderligere efter at opfylde dem.

Dernæst må vi give agt på de inspirerede råd, vi får fra vore sidste dages profeter.

Derudover må vi meditere og bede og søge vejledning hos Ånden. Hvis vi gør det, indfrier Herren det løfte, at han »vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.«[12]

Kun når vores tro er i harmoni med vor himmelske Faders vilje bliver vi i stand til at modtage de velsignelser, vi søger.

Et princip med kraft

Når troen på den rette måde bliver forstået og udøvet, er den en af evighedens store og herlige kræfter. Den er en kraft, som overgår vores fatteevne. »I tro ... [blev] verden ... skabt ved Guds ord.«[13] I tro blev vandene skilt, de syge helbredt, de ugudelige bragt til tavshed og frelse gjort mulig.

Vores tro er den grundvold, som hele vores åndelige liv hviler på. Den bør være den vigtigste kilde til styrke i vores tilværelse. Tro er ikke så meget noget, vi tror på. Tro er noget vi lever ved.

Husk Frelserens ord: »Hvis du kan [tro]! Alt er muligt for den, der tror.«[14] »Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, gøre større gerninger end dem.«[15]

Forklar princippet

De, som vandrer ved tro, føler deres tilværelse omgivet af himlens lys og velsignelser. De forstår og ved noget, som andre ikke forstår og ved. De, som ikke vandrer ved tro, regner det, der kommer fra Ånden, for dårskab, for det, der kommer fra Ånden, kan kun bedømmes ved Ånden.[16]

Åbenbaringer fra himlen er forseglede for dem, som ikke tror, så de derfor ikke forstår. »Thi dersom der ikke findes tro blandt menneskenes børn,« siger Moroni, »kan Gud ikke udføre noget mirakel blandt dem; derfor viser han sig ikke for dem, førend de tror.«[17]

Og dog har der gennem verdenshistorien, selv i perioder med mørke, været mennesker, som ved troens øjne har gennemtrængt mørket og set verden, som den virkelig er. Moroni forklarer, at »der fandtes mange, hvis tro var så overordentlig stor ... at [de] ikke kunne afholdes fra at se bagved sløret, men virkelig så med øjnene de ting, som de havde set med troens øjne, og de var glade.«[18]

Vores hjem bør være et tilflugtssted, hvor der hersker tro. Mor og far bør lære deres børn princippet om tro. Og bedsteforældrene kan også hjælpe til. Når familien er samlet, forsøger jeg, når det er belejligt, at føre en personlig samtale med nogle af vore børnebørn. Jeg sætter mig sammen med dem og stiller dem et par spørgsmål: »Hvordan har du det?« »Hvordan går det i skolen?«

Derefter spørger jeg dem, hvordan de har det med den sande kirke, som betyder så meget for mig. Jeg forsøger

at lodde dybden af deres tro og vidnesbyrd. Hvis jeg opdager nogle områder, hvor de er usikre, spørger jeg dem: »Vil du tage imod en udfordring fra din bedstefar?«

Så foreslår jeg dem blandt andet at læse i skrifterne dagligt og anbefaler dem at knæle hver morgen og aften og bede med deres far og mor samt have personlig bøn. Jeg opfordrer dem til at komme til deres nadvermøder. Jeg opfordrer dem til altid at holde sig rene, altid at komme til deres kirkemøder og til sidst sammen med alt det andet, at de altid bestræber sig på at være lydhøre over for Herrens hvisken.

Engang efter en sådan samtale med Joseph, vores otteårige barnebarn, så mig ind i øjnene og stillede dette ligefremt spørgsmål: »Må jeg godt gå nu, bedstefar?« Han løb væk fra min arme, og jeg tænkte: »Gjorde jeg noget godt?« Åbenbart, for næste dag sagde han: »Tak for den lille samtale, vi havde.«

Hvis vi henvender os til dem med kærlighed snarere end med bebrejdelser, opdager vi, at vore børnebørns tro vokser som følge af påvirkningen og vidnesbyrdet fra en, som elsker Frelseren og hans guddommelige kirke.

Prøvelser

Til tider virker verden ganske mørk. Af og til bliver vores tro prøvet. Nu og da føler vi, at himlen lukker sig for os. Men vi må ikke fortvivle. Vi må aldrig svigte vores tro. Vi må ikke miste håbet.

For et par år siden begyndte jeg at lægge mærke til, at mine omgivelser begyndte at blive mørkere. Det bekymrede mig, for noget enkelt som at kunne se bogstaverne i mine skrifter var blevet sværere for mig. Jeg spekulerede på, hvad der mon var sket med kvaliteten af elektriske pærer, og undrede mig over, hvorfor fabrikanterne ikke kunne fremstille tingene, som de havde gjort tidligere.

Jeg skiftede pærerne ud med nogle stærkere. De blev også svage. Jeg skød skylden på lampernes dårlige design og på pærerne. Jeg spekulerede sågar på, om solens glans også var ved at blegne, inden tanken slog mig, at problemet måske ikke var mængden af lys i lokalet – problemet var måske mine egne øjne.

Ikke så længe efter gik jeg til øjenlæge. Han forsikrede mig om, at verden ikke var ved at blive mørk. Jeg havde fået grå stær, og det var grunden til, at lyset syntes at forsvinde. Det afslører vist min alder. Jeg lagde min tro i denne erfarne speciallæges kyndige hænder, han fjernede min grå stær, og se, lyset strømmede igen ind i mit liv! Lyset var slet ikke svundet ind, det var kun min evne til at se lyset, som var blevet svagere.

Dette lærte mig en storslået sandhed. Når verden virker mørk, når himlen synes at være langt borte, forsøger vi ofte at skyde skylden på alt omkring os, når den virkelig årsag til mørket måske er vores egen manglende tro.

Vær ved godt mod. Hav tro og tillid. Herren svigter jer ikke.

Herren har lovet os: »Søg flittigt, bed altid og hav tro, så skal alting tjene jer til gode, dersom I vandrer retskaffent.«[19]

Jeg ved, som Alma fordum, at »den, der sætter sin lid til Gud, vil blive styrket i sine prøver og trængsler og genvordigheder, og vil blive ophøjet på den yderste dag.«[20]

Vor himmelske Fader er stærk, handlekraftig og styrende. Om end vi til tider må bære på byrder af sorg og smerte, om end vi må kæmpe med at forstå de prøver på vores tro, som vi bliver pålagt at gennemgå, om end livet må synes mørkt og trist – så har vi ved tro fuldstændig tillid til, at en kærlig himmelsk Fader står ved vores side.

Som apostlen Paulus lovede: »Da vi nu er blevet gjort retfærdige af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus.«[21]

Og en dag skal vi uhindret kunne se gennem mørket og ind i lyset. Vi skal forstå hans evige plan, hans barmhjertighed og hans kærlighed.

»Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?«

Efterhånden som Kirkens medlemmer nærer fuldstændig tillid i hjertet, omsætter deres håb og tro til gerninger og bestræber sig på at underordne sig Herrens vilje, bliver svaret på dette spørgsmål, som Frelseren stillede for 2.000 år siden, måske et rungende: »Ja, han vil finde troen. Han vil finde troen blandt dem, som påtager sig hans navn. Han vil finde den blandt dem, som efterlever hans guddommelige principper.«

Vidnesbyrd

Jeg vidner om, at vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, gennem vores profet, seer og åbenbarer, præsident Gordon B. Hinckley, taler til os alle i vore dage. Jeg vidner om, at evangeliet blev gengivet i sin fylde gennem profeten Joseph Smith. Tro, en evig kraft, er en gave fra vor himmelske Fader til alle mennesker. Om denne sandhed bærer jeg personligt vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

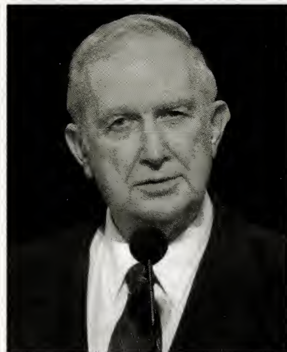
NOTER

1. Luk 18:8.
2. *Webster's Ninth New Collegiate Dictionary*, 1984, »Faith«, s. 446.
3. Bible Dictionary, »Faith«, s. 669-670.
4. Se 1 Kong 17:11-16.
5. Hebr 11:1; se også Hebr 11:2-40; Ether 12:7-22.
6. 1 Kor 2:5.
7. Rom 1:17.
8. Joh 20:29.
9. 1 Peter 1:8-9.
10. Jak 2:17.
11. »Til drengene og til mændene«, *Liahona*, jan. 1999, s. 65.
12. L&P 8:2.
13. Hebr 11:3.
14. Mark 9:23.
15. Joh 14:12.
16. Se 1 Kor 2:14.
17. Ether 12:12.
18. Ether 12:19.
19. L&P 90:24.
20. Alma 36:3.
21. Rom 5:1.

At være fri for tunge byrder

ÆLDSTE RICHARD G. SCOTT
De Tolv Apostles Kvorum

I må stole på, at Frelseren har givet sit liv for, at I kan foretage de nødvendige ændringer i jeres liv; ændringer, der vil bringe fred.

Mange af jer lider unødvendigt ved at bære tunge byrder, fordi I ikke åbner jeres hjerte for Herrens helbredende kraft. Må dette budskab anspore jer til at føle Helligåndens tilskyndelser til at foretage de ændringer, der vil føre til, at I bliver fri for tyngende byrder. Frelseren har lovet: »... jeg vil ... lette byrderne, der er lagt på jeres skuldre, så at I ikke kan mærke dem ... Og det vil jeg gøre, for at I kan ... vide med vished, at jeg Gud Herren kommer til mit folk i nødens stund.«[1] Jeg vil først tale til jer, der lider på grund af jeres egne forkerte valg, og så vil jeg komme med forslag til jer, der er forpinte på grund af, hvad andre har gjort mod jer.

Over for mig sad en fortvivlet mand, han havde ansigtet gemt i hænderne og hulkede på grund af de uundgåelige konsekvenser af gentagen overtrædelse af Guds bud. Han sagde forpint: »Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg er følelsesmæssigt presset. Jeg er træt af at løbe fra mine problemer. Der er ingen fred, ingen glæde. Når jeg beder, er der ingen der lytter. Hvad nytter det?«

Jeg har kendt ham i lang tid. Hans forældre og andre har uden større succes forsøgt at vejlede ham. Han er på grund af sine valg kommet væk fra de sandheder, der kunne hjælpe ham. Han har ikke udviklet tro på Mesteren ej heller på bønnens magt. Hans beslutninger er baseret på, hvad der hurtigt kunne tilfredsstille hans lyster. Han enten ignorerer problemer eller lyver om dem. Han har manipuleret forældrenes og vennernes gavmildhed i forsøg på hurtigt at løse udfordringerne. Han vurderer ikke konsekvenserne af beslutningerne i dag på livet i morgen.

Mens mit hjerte blødte for ham, indså jeg, at han ikke ser verden, som den virkelig er – et sted med fred og glæde, med sande venskaber, hvor tro på Jesus Kristus og lydighed mod hans belæringer indbyder Helligånden til at tilskynde os til rigtige beslutninger. Han lever i omgivelser, der er domineret af Satans indflydelse. Han har ikke fulgt fornuftige råd, for i hans verden kan han ikke se, hvordan det på nogen måde ville kunne fungere for ham. Dette fordrejede syn på verden er virkelighed for ham. Den blev skabt, da han faldt for den underfundige fristelse: »Gør det bare. Prøv det. Der er ingen, der får det at vide. Det er dit liv. Lev det, som du gerne vil. De kan ikke tvinge dig. Du har din handlefrihed.«

Disse tilskyndelser og det forbuddetes tiltrækning førte ham ned af en sti, der syntes betagende tillokkende. Han blev ført på lystens og begærets bølgetop uden at ænse konsekvenserne, indtil det uundgåelige, knusende møde med Guds love. Det medførte smerte, anger og beklagelse. Så kom Satan med en anden vejledning. »Der er ingen vej tilbage. Du kan lige så godt blive ved med at gøre, det du gør. Det er håbløst at prøve at ændre dig.« Han kan på grund af sine synder ikke se en vej ud af sine nederlag. Han vil ikke i sine nuværende omgivelser se de nødvendige værktøjer til et nyt liv. Hans tragiske, begrænsede verden er blevet skabt af overtrædelse af evig lov, tilskyndet af et ønske om et hurtigt svar.

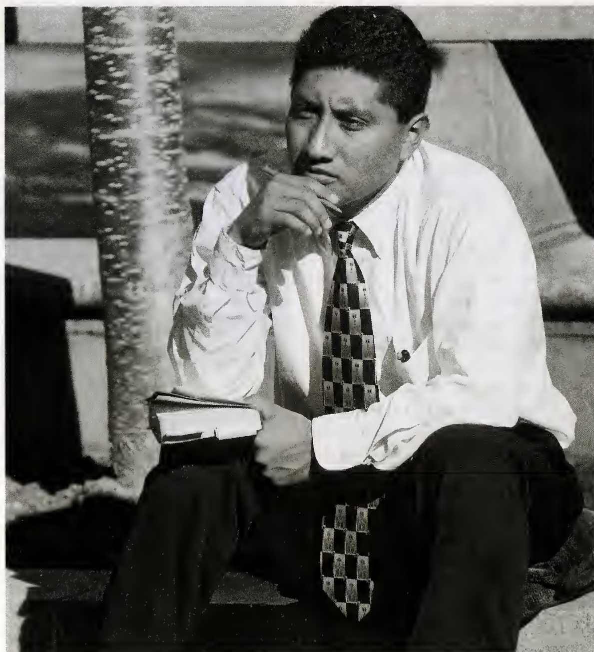
Befinder I jer i en lignende situation? Har I lavet noget, som I ønsker, I ikke havde gjort? Er det svært for jer at se en løsning på jeres problemer? Synes det som om, at der er en tyngende, knusende vægt, der altid er der, lige meget hvor meget I forsøger at ryste den af? Under indflydelse af mægtige følelser eller stimulanser, kan det være I har perioder, hvor der synes at være lindring. Men i de stille, eftertænksomme stunder, der uundgåeligt kommer indser I, at jeres liv ikke er sådan, som I gerne vil have det. I beklager jer måske offentligt over, at jeres venner og endda Herren har forladt jer, men når I ærligt overvejer det,

indser I, at det er jer, der har forladt dem. Beslut jer nu til at finde vejen tilbage til den forfriskende fred og glæde, der kan erstatte syndens flygtige fornøjelser og den efterfølgende kval og tomhed. I har bekræftet, det som skriften siger: »... ugudelighed har aldrig været lykke.«[2] Opnå vedvarende glæde nu fra et rent og meningsfuldt liv.[3]

Jeg ved, at I kan undslippe den ondes kontrollerende indflydelse og de undertrykkende lænker, der binder jeres liv. Den lindring vil kræve, at I accepterer en løsning, der sikkert forekommer jer fremmed i forhold til jeres nuværende, personlige oplevelser. Det vil kræve, at I udøver tro på en Fader i Himlen, der elsker jer. Selvom I måske ikke nu forstår hvorfor, må I stole på, at Frelseren har givet sit liv for, at I kan foretage de nødvendige ændringer i jeres liv; ændringer, der vil bringe fred og den flygtige succes, der altid synes uden for vores rækkevidde. Tro på, at I kan overvinde de trykkende omgivelser, som I lever i ved at have tillid til, at der er en bedre måde. I skal søge hjælp fra andre, som forstår og lever på den bedre måde, selv om I ikke kan se det nu. Det vil kræve, at I lærer og adlyder Herrens belæringer. Når I først har forpligtet jer til den forandring, vil I finde ud af, at det ikke er så svært, som det kan synes nu.

Vor medfølende Fader i Himlen medtog bevidst den smertefulde konsekvens af synd i sin store plan for lykke, for at I ikke ville følge den tragiske vej i livet. En synder lider ikke kun i dette liv, men synder, der ikke er blevet tilgivet ved oprigtig omvendelse, vil føre til kvaler på den anden side af sløret.[4]

Satan stræber efter at overbevise én om, at synder kan skjules fra andre, men det er alligevel ham, der er skyld i, at de bliver afsløret i de mest kompromitterende omstændigheder. Hans mål er at trælbinde Guds børn. Alle hans lokkende,

besnærende fristelser har som deres formål at ødelægge den enkelte. Faktisk har enhver af os behov for konstant at omvende os og adlyde, så at Frelserens gave vil tilfredsstille retfærdighedens krav for selv vore små fejl og undladelser.

Frelseren vil påtage sig konsekvenserne af jeres synd, hvis I omvender jer nu. Hvis det ikke bliver gjort i tide, så vil I selv komme til at lide for dem.

Opsøg jeres biskop. Han vil vise jer, hvordan I skal omvende jer og vil hjælpe jer med at gøre det. Når I beder og handler, vil I blive ledt til andre, der vil støtte jer.[5] Omvendelse er en renselsesproces. Det er svært, men det har en ende, en herlig ende med fred og fornyende tilgivelse og miraklet ved en ny begyndelse. Bekendelse af upassende handlinger er et vigtigt trin, men det er ikke fuldstændig omvendelse. Jeres biskop vil omhyggeligt forklare, hvad I skal gøre. Jeg vil nævne to aspekter ved omvendelse, som bringer stor, helbredende kraft. En af dem findes i Mesterens erklæring:

»Thi jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed.

Dog skal den, der omvender sig og *holder Herrens befalinger*, tilgives.«[6]

Det skriftsted understreger, at Herren ikke kan tillade synd, men han vil tilgive den angrende synder på grund af hans fuldkomne kærlighed. Det belærer også om, at ikke alene er det vigtigt at holde et bud, man har brudt, men ved at adlyde *alle* budene vil man opnå yderligere kraft og støtte i omvendelsesprocessen.

Et andet vigtigt aspekt ved omvendelse er at anerkende Frelserens rolle gennem hans forsoning. Det er i sandhed selve den forsoning, der gør omvendelse mulig. Når I beder og overvejer Jesu Kristi rolle som jeres Frelser og Forløser, vil I opnå stor

motivation og opmuntring som vil hjælpe jer til at omvende jer. Følg Almas eksempel:

»... jeg [var] i den bitreste kval og sjæleangst; og først da jeg råbte til den Herre Jesus Kristus om nåde, fik jeg forladelse for mine synder. Men jeg råbte til ham og fik fred i sjælen.

... Jeg har sagt dig dette, for at du kunne lære visdom, så du kunne lære ... at der ikke er nogen anden vej og heller ikke noget andet middel, hvorved man kan blive salig, uden i og ved Kristus. Han er verdens liv og lys.«[7]

I vil blive hjulpet ved at studere den storslåede forklaring i Mormons Bog, hvor Alma råder sin vildfarne søn Corianton om behovet for omvendelse, og hvordan det kan opnås.[8] Gennem tillid til saliggørelsens store plan og Frelserens evne til at opfylde sine løfter, kan syndens mørke blive fejet bort og glæden ved et værdigt liv komme tilbage sammen med ens kæres tillid, når det bliver opnået på Herrens måde. Giv ikke andre skylden for jeres fejltagelser. Omvend jer ydmygt, for det står skrevet: »Han hengiver sig selv som et sonoffer for synd for at fyldestgøre loven for alle dem, som har et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og for ingen andre kan loven fyldestgøres.«[9] Beslut jer for at omvende jer nu.

I bærer måske på en tung byrde af sårede følelser over for en anden, der alvorligt har fornærmet jer. Jeres reaktion på denne fornærmelse kan have forvrænget jeres forståelse, så at I føler jer retfærdiggjort, når I venter på, at den person skal bede om tilgivelse, så smerten kan forsvinde. Frelseren jog enhver tanke om det bort, da han befalede:

»Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd.

Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker.«[10]

Bær ikke fornærmelsens byrde mere. Bed oprigtigt den, der har fornærmet jer, om tilgivelse, selv når I synes, at I ikke har gjort noget forkert. Den bestræbelse vil helt sikkert give jer fred og vil sandsynligvis begynde helbredelsen af alvorlige misforståelser.

Hvis I selv er fri for alvorlig synd, så lid ikke unødigt konsekvenserne af andres synd. Som hustru, ægtemand, forælder eller en kær, kan I have medfølelse med en, der er i bitterheds galde på grund af synd. Men I skal dog ikke påtage jer en følelse af ansvar for disse handlinger. Når I har gjort, hvad der er rimeligt for at hjælpe en I holder af, så læg byrden for Frelserens fødder. Han har inviteret jer til at gøre det, så at I kan blive fri for formålsløs bekymring og depression.[11] Når I gør det, vil I ikke alene finde fred, men vil vise jeres tro på Frelserens magt til at løfte syndens byrder fra en kær gennem hans omvendelse og lydighed.

Nu til jer, der er blevet skrammet af misbrugets grimme synd. Mentalt, fysisk og seksuelt misbrug kan medføre alvorlige, varige konsekvenser, medmindre det bliver helbredt af Herren. De kan omfatte frygt, depression, skyld, selvhad og en dyb mangel på tillid til andre, som udgør en barriere for helbredelse. Det misbrug, som blev påført jer, er resultat af en andens uretfærdige angreb på jeres moralske handlefrihed mod jeres vilje. I retfærdighed har Herren sørget for en måde at overkomme misbrugets destruktive konsekvenser på. Lindringen kan begynde med råd fra forældre, præstedømmeledere og, når der er behov for det, hjælp fra kvalificerede professionelle. Men I behøver ikke opleve livslang terapi. Fuldstændig helbredelse vil komme gennem jeres tro på Jesus Kristus og hans magt og evne til, gennem forsoningen, at helbrede de uretfærdige og ufortjente ar. I synes måske, at det er svært at tro på med jeres nuværende følelser. Jeg har været vidne til, hvordan Frelseren har helbredt selv svære tilfælde af misbrug på den måde. Overvej forsoningens magt.[12] Bed om at forstå, hvordan den kan helbrede jer.[13] Søg biskoppens hjælp, så Herren kan frigøre jer fra en byrde, I ikke selv har skabt.

Til slut, hvis I har følt tilskyndelser til at blive fri for byrder forårsaget af jer selv eller andre, er disse tilskyndelser en opfordring fra Forløseren. Handl ud fra dem nu. Han elsker jer. Han gav sit liv, så I kan være fri for unødige byrder. Han vil hjælpe jer med at gøre det. Jeg ved, at han har magten til at helbrede jer. Begynd nu. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosiah 24:14.
2. Alma 41:10.
3. Se L&P 82:10.
4. Se L&P 19:4, 15-24.
5. Se Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places*, 1974, s. 220-221; se også Spencer W. Kimball, *Tilgivelsens mirakel*, 1975, s. 159-170; 179-190; 299-316.
6. L&P 1:31-32, fremhævelse tilføjet.
7. Alma 38:8-9.
8. Se Alma 39-42.
9. 2 Nephi 2:7; se også Sl 34:19.
10. L&P 64:9-10; se også Mark 11:25-26; Luk 6:37; Mosiah 26:29-32; 3 Nephi 13:14-15.
11. Se Matt 11:28-30.
12. Se John Taylor: *The Mediation and Atonement*, 1882.
13. Se Richard G. Scott: »Helbredelse af de tragiske ar fra misbrug,« *Stjernen*, juli 1992, s. 32.

Underkast jer den Helligånds ledelse

ÆLDSTE KENNETH JOHNSON
De Halvfjerds

Disse tilskyndelser i os udspringer af en guddommelig kilde og holder os, når vi følger dem, på den rette kurs og beskytter os derved mod skadelige påvirkninger og farlige omveje.

Jeg er blevet opdraget af omsorgsfulde forældre i et hjem, hvor vi lærte og praktiserede de værdinormer, som banede vejen for, at jeg blev præsenteret for Kirken og antog evangeliets principper. Jeg blev døbt i august 1959 kort efter min 19-års fødselsdag. Når jeg grunder over de begivenheder, som ledte op til min omvendelse, tænker jeg tilbage på en oplevelse, jeg havde som barn.

I nærheden af mit barndomshjem lå der et stort hus. Det lå en i smuk park, som var omgærdet af, hvad der forekom mig at være et tårnhøjt træstakit på knap to meter. Jeg kan huske, at jeg kiggede ind gennem hullerne i stakittet, hvor knaster var faldet ud. Det var som at kigge gennem et teleskop og ind i en fremmed verden. De velplejede græsplæner, de velholdte blomsterbede og en lille frugthave dannede en idyllisk ramme om den karakteristiske bolig. Desværre var muligheden for at nyde synet ret kort på grund af den årvågne bulldog, som patruljerede haven og straks lagde mærke til, hvis nogen stod på den anden side af stakittet. Skønt den bidske hund ikke kunne komme ud af haven, fik lyden af dens snusen, når den nærmede sig stakittet, mig til at springe frygtsomt tilbage, mens jeg med min livlige fantasi forestillede mig forskellige skrækscenarier.

Hr. og fru Lyons, som boede der, var skolelærere. De optrådte altid værdigt og syntes at holde af det privatliv, som deres hus og have gav dem. Og for at gøre det endnu mere spændende så manglede hr. Lyons den højre hånd og brugte i stedet en stålklo, som stak ud under hans jakkeærme. I mit drengesind kunne jeg se for mig, hvordan hr. Lyons fulgte efter mig, greb mig i kraven med kloen og tog mig til fange.

Jeg husker en morgen i august, hvor jeg var 10 eller 11 år gammel, da jeg efter en nat med usædvanligt voldsomme vindstød mødte mine venner, da jeg gik hjemmefra. De var tydeligvis oprørte over et eller andet og spurgte: »Hørte du vinden i nat?«

Da jeg fortalte dem, at jeg det havde jeg, gik de videre med at fortælle mig, hvad de havde opdaget – vinden havde blæst flere stykker af stakittet om Lyons' hus ned. Jeg forstod ikke, hvorfor det skabte så megen røre, og bad dem om at forklare, hvilken betydning det havde.

De svarede med endnu større begejstring: »Nu kan vi komme til æbletræerne!«

Jeg var stadig meget tilbageholdende og spurgte: »Men hvad med hr. Lyons?«

»Hr. og fru Lyons er ikke hjemme. De er rejst bort for at besøge noget familie.«

»Hvor er hunden?« spurgte jeg undersøgende.

»Familien har anbragt den på en hundepension,« lød svaret.

Mine venner havde bestemt foretaget en grundig undersøgelse. Opmuntret af deres ord løb vi hen mod vores mål med største hast. Da vi var kommet ind i haven, klatrede vi op i træerne og skyndte os at plukke frugterne og fylde vore lommer og også fylde dem inden for skjorten. Mit hjerte hamrede og min puls galopperede, for jeg frygtede, at hunden eller hr. Lyons eller dem begge hvert øjeblik ville dukke op i haven og fange os. Vi løb fra gerningsstedet til et skjulested mellem nogle træer i nærheden og efter at have genvundet fatningen, begyndte vi at spise æblerne.

Det var i august, og æblerne var endnu ikke modne nok til at spise. Faktisk smagte de meget bittert, men den sure smag af grønne æbler standsede os ikke, mens vi med begejstring fortærede vores rov, som var det en tvangstanke for os, som jeg ikke kan forklare i dag. Da jeg havde spist rigtig mange, stillede jeg mig tilfreds med at tage en bid af hvert af de æbler, der

var tilbage, og kaste resten af frugten ind i buskene i nærheden. Vores fjantethed tog af, efterhånden som vore kroppe gradvis begyndte at reagere på den invasion, de havde været udsat for. Den kemiske reaktion mellem min mavesyre og de umodne æbler gav mig mavekramper og kvalme. Mens jeg sad og fortrød, hvad jeg havde gjort, lagde jeg mærke til, at en følelse inden i mig gjorde mig endnu dårligere tilpas end de umodne æbler.

Den største utilpashed udsprang af, at jeg indså, at det, jeg havde gjort, var forkert.

Da mine venner havde foreslået, at vi skulle invadere haven, havde jeg følt mig ilde til mode ved det, men havde ikke mod til at sige nej og havde således undertrykt mine følelser. Efter at gerningen nu var gjort, var jeg fyldt med anger. Til min fortrydelse havde jeg ignoreret de tilskyndelser, som advarede mig om, at mine handlinger var forkerte.

Fysiske barrierer og ydre kræfter kan hindre os i at træde ind på afvigende stier, men vi har også en følelse inden i os, der somme tider beskrives som en sagte, stille røst,[1] som, når vi lægger mærke til den og giver agt på den, hindrer os i at give efter for fristelser.

Flere år senere vakte det genklang i mig, da jeg hørte præsident Boyd K. Packers ord: »Vi kan ikke begive os afsted på en forkert kurs uden først at have overhørt en advarsel.« Jeg tænkte på oplevelsen dengang og andre som den – de indtryk og den indsigt, vi får, når vi tænker over følgerne af vore handlinger.

Profeten Mormon åbner vore øjne for kilden til disse indtryk med disse ord: »Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt.«[2]

Forestillingen om, at vi alle har denne vejledende gave, bliver underbygget i Johannesevangeliet, hvor der om Frelseren står, at han var »det sande lys, som oplyser ethvert menneske,«[3] som kommer til verden.

Disse tilskyndelser i os udspringer af en guddommelig kilde og holder os, når vi følger dem, på den rette kurs og beskytter os derved mod skadelige påvirkninger og farlige omveje.

Flere uger efter oplevelsen med æblerne gik jeg ud for at møde mine venner i lunden i nærheden af mit hjem i forventning om, at vi skulle udtænke en eller anden leg, vi kunne lege. Da jeg nærmede mig dem, var de krøbet sammen. Jeg så røg stige op i luften over dem og genkendte lugten af brændt tobak. En af dem havde fået fat i en pakke cigaretter og nu sad de og røg. De spurgte, om jeg ikke ville være med, men det afslog jeg. De blev ved og sagde, at min ulyst til at være med var et svaghedstegn. Deres drillerier blev til latterliggørelse iblandet nedladende bemærkninger. Men intet af det, de kunne finde på at sige eller gøre, kunne overtale mig til at ombestemme mig. Jeg var ikke blevet opdraget med en viden om det gengivne evangelium og vidste intet om visdomsordet, men jeg blev holdt tilbage af en følelse i mig af, at jeg ikke skulle være sammen med dem.

Mens jeg på vej hjem grundede over den beslutning, jeg havde truffet, følte jeg mig rigtig godt tilpas. Skønt mine forventninger ikke var blevet omsat til handling, og skønt jeg måtte finde ud af at udfylde min tid uden mine venner, havde jeg lært noget om mig selv – om kilden til virkelig lykke og den kraft, man får ved at træffe den rette beslutning, uanset hvordan forholdene er, eller hvad resultatet måtte være.

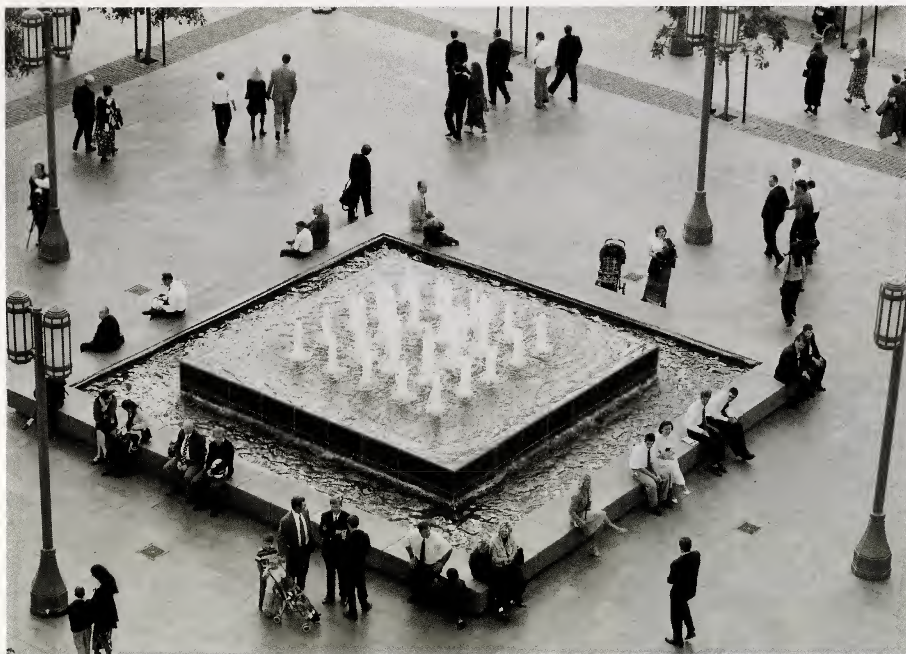
I en åbenbaring, som profeten Joseph Smith fik, beskrives i følgende skriftsted de fordele, der er forbundet med at rette sig efter dette medfødte kompas: »Og Ånden giver hvert menneske, som kommer til verden, lys, og Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst.«[4]

Ikke alene er dette vers et yderligere vidnesbyrd om, at vi alle har adgang til denne kilde til guddommelig vejledning, men den understreger også behovet for, at vi giver agt på eller lytter til og reagerer på de tilskyndelser, vi får. Det løfte, som følger, betyder meget for mig: »Og enhver, der lytter til Åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen.«[5]

Disse følelser, som af og til omtales som samvittigheden, men som mere præcist bør defineres som Kristi Lys, ikke alene hjælper os til at afgøre, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, men fører os, hvis vi giver agt på dem, til kilden til dette lys, som udstråler fra Faderens og Sønnens nærhed.[6]

Frelseren gav sine disciple dette løfte: »Elsker I mig, så hold mine bud; og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid: sandhedens ånd.«[7] Han beskriver yderligere denne gave som: »Talsmanden, Helligånden.«[8] Man kan føle Helligåndens tilkendegivelser, men gaven må overdrages og kan kun modtages ved håndspålæggelse efter dåb.[9]

Jeg har fået en større forståelse af, hvorfor der om hans disciple på den vestlige halvkugle står skrevet: »De

bad om det, som de ønskede mest; og deres ønske var, at den Helligånd måtte blive dem givet.«[10]

Han er den fuldkomne formidler af sandhed.

Når jeg ser tilbage på mit liv, står det klart for mig, at mange beslutninger – hvoraf nogle syntes ubetydelige dengang, og andre, som jeg har kæmpet med på grund af deres betydning – har hævet mig op på højere niveauer, end jeg ville have nået, hvis jeg ikke have underkastet mig Helligåndens ledelse.[11]

Uden denne herlige gave kan vi ikke forstå meningen med livet eller vor evige Faders store plan.[12] For »det er umuligt for mennesket at finde ud af alle hans veje. Og intet menneske kender hans veje, medmindre de bliver åbenbaret for ham.«[13]

Det er ikke tilstrækkeligt at forlade sig på logik og at bruge sit intellekt, »ej heller formår noget menneske at kundgøre dem, thi de kan kun ses og forstås ved den Helligånds kraft, som Gud skænker dem, der elsker ham og renser sig for ham.«[14]

Jeg kan ikke finde ord, som i tilstrækkelig grad kan udtrykke mine følelser vedrørende Kristi lys og Helligåndens gave. De er som en »lygte for min fod, et lys på min sti.«[15]

Tænk på den bøn, som Frelseren med disse ord opsendte til Faderen angående De Tolv i Overflødighedens land:

»Fader, jeg takker dig, at du har givet dem, som jeg har udvalgt, den Helligånd. Og det er på grund af deres tro på mig, at jeg har udvalgt dem af verden.

Fader, jeg beder dig, at du vil give alle dem den Helligånd, som vil tro på deres ord.«[16]

I denne urolige og plagede verden kan vi finde fortrøstning og nyde samvittighedsfred ved at tro på profeternes ord og ved Talsmandens ledsagelse. Således kan vi lære, at Jesus Kristus er Guds Søn, verdens Frelser.[17]

Jeg bærer vidnesbyrd om disse sandheder i Jesu Kristi navn. Amen. ■

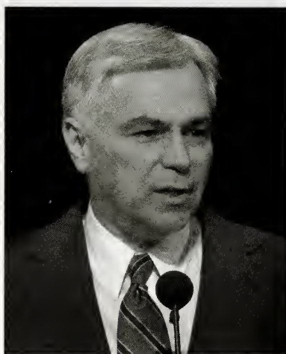
NOTER

1. Se George Q. Cannon, *Gospel Truths*, udv. Jerreld L. Newquist, 1987, s. 250.
2. Moroni 7:16.
3. Joh 1:9.
4. L&P 84:46.
5. L&P 84:47.
6. Se Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 51.
7. Joh 14:15-17.
8. Joh 14:26.
9. Se Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, udv. Joseph Fielding Smith jun., 5 bd., 2:154; se også ApG 2:38; 8:12-17; 19:1-6.
10. 3 Nephi 19:9.
11. Se Mosiah 3:19; Moroni 7:13.
12. Se Alma 34:9.
13. Jakobs Bog 4:8.
14. L&P 76:116.
15. Sl 119:105; se også *Answers to Gospel Questions*, 2:149-51.
16. 3 Nephi 19:20-21.
17. Se 1 Kor 12:3; *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 291.

Sjov og lykke

ÆLDSTE CLAUDIO R. M. COSTA
De Halvfjerds

Vi kan føle lykke hver dag i vores liv ved de små ting, vi gør, og vi er fuldstændig lykkelige, når vi holder en kærlig Guds befalinger.

For omkring fire måneder siden fik jeg til at opgave at tjene i Bogota i Colombia og flyttede dertil. En dag, mens jeg prøvede at finde vejen til mit nye ward, stoppede jeg ved en park for at spørge om vej.

Jeg kunne se en masse familier, der nød en dejlig, solrig morgen. Jeg stod der et stykke tid og så på børnene, mens de muntert legede i parken. De havde en særlig glød i deres ansigt, deres kinder var røde af solen og af at løbe rundt og lege sammen. De var alle sammen meget venlige mod hinanden.

Jeg kunne se, at de virkelig havde det sjovt. Da jeg kiggede nærmere på dem, indså jeg, at de ikke blot havde det godt sammen, men disse rene, små børn var oprigtigt lykkelige.

Senere, da jeg kørte hen til kirkebygningen, gik mine tanker tilbage til det tidspunkt, hvor jeg var blevet døbt ind i Kirken. En af mine gamle venner kom hen til mig og spurgte, hvad jeg havde fundet så anderledes der. Jeg svarede: »Jeg har fundet sand lykke.« Hvortil han svarede: »Der findes ikke noget, der hedder sand lykke – kun lykkelige øjeblikke.«

Jeg forstod, at min gode ven ikke kendte forskellen mellem *sjov* og *lykke*. Hvad han kaldte »lykkelige øjeblikke« var faktisk de øjeblikke, hvor han havde det sjovt. Hvad han ikke vidste dengang var, at lykke er meget mere end bare sjov. Sjov er et flygtigt øjeblik, men lykke er vedvarende.

Mange mennesker i denne verden forstår ikke forskellen mellem sjov og lykke. Mange forsøger at finde lykke ved at have det sjovt, men de to ord har forskellige betydning.

Jeg slog dem op i leksikonet for at finde ud af, hvad de hver især betød. *Sjov* er leg, fornøjelse, munterhed, lystighed, en kilde til nydelse, morskab, at opføre sig muntert, kådhed, ofte en støjende aktivitet og drillende. *Lykke* er glæde, fryd og tilfredshed.

Jeg blev belært om, efter at jeg var blevet medlem af Kirken, at der i sandhed er stor forskel på sjov og lykke. Jeg lærte, endda før min dåb, at Herren har en frelsesplan for alle sine børn (se 2 Nephi 2:9). Efter denne plan, afhængig af hvad vi udretter her på jorden, skal vi vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed og bo hos ham for evigt i en tilstand af evig lykke.

Både sjov og lykke er godt, men lykke er sandelig mest værd at søge. Lykke kan også omfatte sjov, men sjov alene vil ikke sikre os sand lykke.

I Lukas, kapitel 15, finder vi lignelsen om den fortabte søn. I denne lignelse beder den yngste søn sin far om at give ham sin del af arven. Det gør faderen, og den unge mand drager ud i verden søgende efter, hvad han troede var sand lykke. Han begynder med at have det sjovt, og så længe han har penge, lever han omgivet af mange mennesker, som hævder at være hans venner. Da hans formue fuldstændig er bortødslet til al det sjov, han havde haft med sine såkaldte venner, vender de alle sammen ryggen til ham, og han er efterladt uden en øre. Han gennemgår så megen lidelse og skuffelse. Han begynder at arbejde med at fodre svin for en mand, og da han sulter, prøver han at spise de bønner, som svinene spiste. Han tænker på sin fars daglejere, der har mere end nok brød at spise, og han har ikke noget at spise.

Han beslutter sig for at vende hjem til sin fader og bede ham om et job som en af hans daglejere. Han vender hjem, angergiven over alt det, han har gjort, og hans far, en retfærdig mand, hilser ham som en kær søn. Han forstår endelig, at sand lykke var der, i det enkle liv sammen med sin familie.

Alle, der søger fuldstændig lykke, kan finde det i Jesu Kristi evangelium, som der bliver belært om i hans kirke. Med Kristi lærdomme bliver vi belært om, at vi kan være en del af den store plan for lykke, som han har forberedt for alle os, hans sønner og døtre. Når vi holder hans befalinger, bliver vi velsignet og kommer til at kende sand lykke. Vi lærer, at lykke kommer af at gøre små ting, der opbygger os, der øger vores tro og vidnesbyrd. Små ting, som vi gør i vores dagligdag, såsom:

Vi er lykkelige når vi beder hver morgen og hver aften, når vi kan føle, at Herren hører os og altid er villig til at velsigne, tilgive og hjælpe os. Vi er lykkelige, når vi føler Helligåndens tilskyndelser i vores liv – som når vi føler Ånden, når vi skal træffe vigtige beslutninger i livet. Vi er lykkelige, når vi tager hjem efter en stresset og trættende dag på arbejdet til vores families arme, når de udtrykker deres kærlighed til og påskønnelse for os. Vi er lykkelige for at tale med vore børn, at nyde familien, at samles til familieaften. Kort sagt, vi kan føle lykke hver dag i vores liv ved de små ting, vi gør, og vi er fuldstændig lykkelige, når vi holder en kærlig og omsorgsfuld Guds befalinger.

Sand lykke kommer af at overholde Guds befalinger. Vi bliver belært i 2 Nephi 2:25, at »Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde«, eller med andre ord være lykkelige.

Jeg har været vidne til denne lykke i mange af Kirkens medlemmers liv. For flere uger siden havde jeg til opgave at præsidere over en stavskonference i Cali i Colombia. Der mødte jeg en ganske særlig ung mand, der er medlem af Kirken, og som er et godt eksempel på betydningen af sand lykke.

Han hedder Fabián. Hans familie tilhører Kirken, og han lærte om frelsesplanen, da han bare var en lille dreng. I 1984, da Fabián var 3 år gammel, boede hans familie i et hus tæt på en stor og travl vej. På den vej kørte der mange bybusser.

En dag fandt den lille Fabián lågen åben, han prøvede at krydse vejen og blev ramt af en bus. Takket være vor himmelske Faders godhed overlevede Fabián uheldet. Hans forældre bragte ham til tre forskellige hospitaler, der sagde, at de ikke kunne behandle ham. De fortsatte med at søge efter hjælp, og da de endelig fik ordentlig lægehjælp, var prognosen ikke særlig god. Efter at han havde gennemgået mange operationer, fortalte lægerne familien, at skaden på hans fødder og ben var så omfattende, at de måtte amputere hans højre ben for at redde ham.

Lille Fabián begyndte så et anderledes liv uden et af sine ben. Han lærte langsomt at kontrollere sin kropsbalance og at gå ved hjælp af krykker. Han gik i skole og fik støtte af sine lærere og venner. Nogle mennesker plejede at gøre nar af ham, men han lærte hurtigt ikke at tage sig af deres drillerier.

Han ønskede at deltage i alle fysiske aktiviteter og gjorde det ofte. Selvom det var svært at vinde, var han altid modig og parat til at deltage.

Fabián tjener for tiden som rådgiver i Unge Mænds præsidentskab i sin stav. Han deltager i institut og er aktiv i elevrådet Han spiller basketball og fodbold. Han spiller også bordtennis med sine venner fra institut. Han kører på cykel og gør alt, hvad en ung mand kan gøre. Han arbejder som frivillig med at undervise i engelsk på en stiftelse, der tager sig af fattige børn.

Fabián ønsker at tjene sine medmennesker og Gud med al sin styrke. Han har et smilende ansigt og er altid parat til at hjælpe nogen i

nød. Fabián er i sandhed en lykkelig, ung mand. Med en overvældende styrke, der kommer fra hans tro på og tillid til Gud, er Fabián et stort eksempel for indbyggerne i hans hjemby.

Hans lykke kommer af at stræbe efter at leve værdigt hver dag og at adlyde Guds befalinger. Han minder mig om et skriftsted i Mosiah 2:41: »Endvidere ønsker jeg, at I vil tænke på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud. Thi se, de blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige, og dersom de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen for at bo hos Gud i evigvarende salighed. O, husk på, husk på, at disse ting er sande, thi Gud Herren har talt dem.«

Hvis vi er lydige mod Guds befalinger, vil vi leve lykkeligt i al evighed. Herren sagde i Alma 41:10, at »ugudelighed har aldrig været lykke«.

Som en af Guds tjenere og som medlem af hans kirke indbyder jeg jer til at være oprigtigt lykkelige ved at give agt på hans ord, ved at efterleve hans befalinger og ved at adlyde hans levende profeters ord.

Jeg ved, at en af de faktorer, der i høj grad påvirker vores lykke, er at lytte til de levende profeters råd, som belærer os i denne kirke.

Jeg har et vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, vores Frelser og Forløser. Han gav sit dyrebare liv for hver enkelt af os. Jeg ved, at Joseph Smith er Guds profet. Det ved jeg af hele mit hjerte. Jeg ved, at Mormons Bog er Guds ord, og at den kan føre os til lykkens stier.

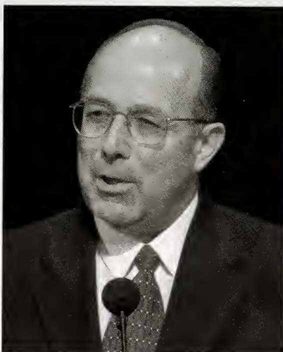
Jeg ved, at præsident Gordon B. Hinckley er Guds profet i dag, og at han med kærlighed og tålmodighed underviser i, hvordan vi kan blive lykkelige i dette liv og i det liv, der kommer.

Disse ting er en del af mit vidnesbyrd om sandheden, og jeg deler det med jer, mine brødre og søstre i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Kom til Zion! Kom til Zion!

BISKOP KEITH B. MCMULLIN
Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Disse principper – kærlighed, arbejde, uafhængighed og indvielse er givet af Gud. De, som antager dem og lever i overensstemmelse dermed, bliver rene af hjertet.

Når vi mødes med Kirkens medlemmer over hele verden, synes én udfordring at forekomme overalt: At have tilstrækkelig tid til at gøre alt det, der skal gøres. De, som kun råder over få midler, har behov for mere tid til at skaffe sig livets fornødenheder. De, som har tilstrækkeligt, har behov for mere tid til at nyde livets bekvemmeligheder. Udfordringen er skræmmende, for tiden er afmålt – mennesket kan hverken forlænge dagen eller strække året.

Verden er den skyldige. Mens verden kæmper med, hvordan man mere effektivt kan styre sin tid, lokker den os til at hellige os stadig flere jordiske gøremål. Men livet er ikke en kamp med tiden – det er en kamp mellem godt og ondt.

En af de mere besværlige beslutninger i livet er, hvad vi skal stille op over for alt dette. I 1872 gav profeten Brigham Young de hellige et råd vedrørende netop dette emne. Han sagde: »Stop! Vent! Når I står op om morgenen, og før I tillader jer at spise én mundfuld mad, kald da jeres hustru og børn sammen ... bøj jer for Herren, bed ham om at tilgive jeres synder og beskytte jer gennem dagen, at bevare jer fra fristelse og alt ondt og lede jeres skridt på rette vej, *så at I kan gøre noget den dag, som vil gavne Guds rige på jorden.* Har I tid til at gøre dette? ... Dette er det råd, som jeg har til de sidste dages hellige i dag. Stop, skynd jer ikke ... I har for travlt; I går ikke nok i kirke, I beder ikke nok, I læser ikke nok i skrifterne, I mediterer ikke nok, *I er hele tiden på farten og har så travlt, at I ikke ved, hvad I skal gøre først* ... Lad mig blot sige det med et enkelt ordsprog – et af de mest enkle og almindelige, som kan bruges – ›Hold jeres dør åben,‹ så at når tingene kommer, kan I fylde jeres hjem dermed.«[1]

Brug evangeliets plan, når I skal prioritere. Herren har sagt: »Stræb derfor ikke efter det, der er af denne

verden, men stræb først efter at opbygge Guds rige [eller Zion], og at grundfæste hans retfærdighed, og så skal alt dette gives jer i tilgift.«[2]

Som dreng, hvor jeg voksede op i det sydlige Utah, var begreberne forbundet med Zion meget mere uklar for mig, end de er i dag. Vi boede i en lille by ikke så langt fra Zion National Park. I kirken sang vi ofte disse velkendte ord:

Israel, Israel, Gud nu kalder,
kalder dig fra jordens ve,
Babylon, den store, falder,
Gud dens magt vil styrte ned.
Kom til Zion, kom til Zion,
før hans vredes flod vi se.
Kom til Zion, kom til Zion,
før hans vredes flod vi se.[3]

I mit drengesind så jeg de storslåede klipper og tårnhøje tinder af sten i denne nationalpark. I kløfterne mellem de stejle bjergsider bugtede der sig en flod, som nogle gange var rolig, og som andre gange var en rivende strøm. I kan sikkert forestille jer den forvirring, som jeg som dreng følte, når jeg forsøgte at få ordene i salmen til at passe sammen med de kendte omgivelser i denne smukke nationalpark. Skønt de ikke passede sammen fuldstændig, fæstnede der sig i mit sind et billede af, at Zion var noget majestætisk og guddommeligt. Gennem årene har jeg fået en større forståelse. I skrifterne læser vi: »Derfor, sandelig, så siger Herren: Lad Zion fryde sig, thi dette er Zion: DE RENE AF HJERTET.«[4]

Det bør være et mål for hvert eneste medlem af denne kirke at grundfæste Zion. Vi kan med sikkerhed sige: *Når vi af hele hjertet bestræber os på at frembringe og grundfæste Zion, forsvinder frustrationerne over at have for lidt tid.* Der er mange glæder og velsignelser ved at engagere sig i denne ædle sag. Vores personlige tilværelse forandres. Hjemmet er ikke længere et hotel, men et sted, hvor der hersker fred, tryghed og kærlighed. Selv samfundet forandres. I Zion ophører splid og skænderier, klasseskel og had forsvinder, ingen er fattig – åndeligt eller timeligt; og al slags ugudelighed findes ikke mere. Som mange har bevidnet, så kunne der »i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk ... der var blevet skabt ved Guds hånd.«[5]

Den fordums profet Enok arbejdede i mange år på at bringe sit folk i denne tilstand af retfærdighed. Ligesom på vores tid levede de også i en tid med ugudelighed, krige og blodsudgydelse. Men de retfærdige mennesker gav agt. »Og Herren kaldte sit folk ZION, *fordi* de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem.«[6]

Læg særlig mærke til ordet *fordi* i dette skriftsted. Zion er grundfæstet og trives, *fordi* dets indbyggere lever og arbejder under inspiration fra Gud. Zion gives ikke som en gave, men fordi mennesker, der er dydige og har indgået pagt, tiltrækkes og opbygger det. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Når vi sammen synger ›Kom til Zion,‹ mener vi ... kom til wardet, grenen, missionen, staven og hjælp til med at opbygge Zion.«[7] Når de sidste dages hellige således samles på den måde, som Herren har anvist, og samvittighedsfuldt stræber efter at frembringe Zion som »vor Guds og hans Kristi rige,«[8] som forberedelse til Herrens andet komme.[9]

Præsident Hinckley har mindet os om, at »den sag, som vi er engageret i, ikke er nogen almindelig sag. Det er Kristi sag. Det er Guds, vor evige Faders, rige. Det er opbygningen af Zion på jorden.«[10]

»Hvis vi skal opbygge det Zion, som profeterne har talt om, og om hvilket Herren har givet et storslået løfte, må vi frigøre os fra vores altopslugende egoisme. Vi må overvinde vores kærlighed til behageligheder, så kommer vi i netop denne bestræbelse og anstrengelse, selv i vores yderste elendighed, til at kende vor Gud bedre.«[11]

Blandt de lærdomme, som er kilden til denne højeste præstedømmeorden, er *kærlighed, tjeneste,*

arbejde, uafhængighed, indvielse og forvaltning.[12] For bedre at kunne forstå, hvordan vi kan bygge Zion på disse grundlæggende sandheder, så lad os se nærmere på fire af dem.

Den første er *kærlighed.*

Jesus sagde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.‹

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, der står lige med det: ›Du skal elske din næste som dig selv.‹

På de to bud hviler hele loven og profeterne.«[13]

At elske Gud er mere end noget andet tvinger os til at styre vore prioriteter og indrette vores liv, så det er i harmoni med ham. Vi lærer at elske alt, hvad Gud har skabt, også vore medmennesker. Når vi lader Gud gå forud for alt andet, nærer det en større kærlighed og hengivenhed mellem mand og hustru, forældre og børn. I Zion finder vi, at »enhver skal søge sin næstes fordel og gøre alting med øjet alene fæstet på Guds ære.«[14]

Det næste er *arbejde.* Arbejde er en fysisk, mental eller åndelig indsats. Herren har befalet, at »i dit ansigts sved skal du spise dit brød.«[15] Arbejde er kilden til lykke, selvværd og fremgang. I Guds rige er der ikke plads til bedrag og begærlighed. Arbejdet skal bestå i en ærlig indsats med dette overordnede, guddommelige formål: »Arbejderen i Zion skal arbejde for Zion, thi dersom han arbejder for penge, skal han omkomme.«[16]

Uafhængighed er det næste. Det er forudsætningen for personlig handlefrihed og tryghed. Herren har befalet denne kirke og dens medlemmer være beredte, selvhjulpne og uafhængige.[17] I tider med overflod er det tid til at leve sparsommeligt og samle sig et forråd. I tider med knaphed er det tid til at leve beskedent og trække på disse forråd.

»Ingen sidste dages hellig, som fysisk og følelsesmæssigt er i stand til at klare sig selv, vil frivilligt overlade arbejdet med at forsørge sig selv og sin familie til nogen som helst anden. De vil, så længe de kan, forsørge sig selv og deres familie åndeligt og timeligt, under Herrens inspiration og ved hjælp af eget arbejde.«[18]

Vi er sønner og døtre af Gud og helt afhængige af ham med hensyn til alt, hvad vi har. Hvis vi holder hans befalinger, svigter han os aldrig. Men vor himmelske Fader gør ikke det for os, som vi selv kan og bør gøre. Han forventer af os, at vi bruger de midler, vi får af ham, til omsorg for os selv og vores familie. Når vi gør det, er vi uafhængige.[19]

Og til sidst, *indvielse.* Pagten om indvielse omfatter offervilje, indbefatter *kærlighed, arbejde* og *uafhængighed* og er grundlæggende for opbygningen af Guds rige. »Og Zion skal ikke blive opbygget,« har Herren sagt, »uden efter de grundsætninger, som udgør det celestiale riges lov.«[20] Pagten om indvielse er afgørende for denne lov. En dag skal vi anvende den i sin fylde. Denne pagt omfatter at »give af sin tid, sine talenter og midler til dem, der er i trang – hvad enten det er åndeligt eller timeligt – og til opbygning af Herrens rige.«[21]

Disse principper – *kærlighed, arbejde, uafhængighed* og *indvielse* er givet af Gud. De, som antager dem og lever i overensstemmelse dermed, bliver rene af hjertet. Retfærdig enighed er kendetegnende for deres samfund. Deres fred og harmoni bliver et banner for alle folkeslag. Profeten Joseph Smith har sagt:

»Opbygningen af Zion er en sag, der har interesseret Guds folk i alle tidsaldre; det er et tema, som profeter, præster og konger har dvælet ved med særlig glæde og fryd ... det er overladt til os at se, deltage i og hjælpe med til at videreføre [Zions] sidste dages herlighed ... *et værk, der er bestemt til at tilvejebringe mørkets magters udryddelse, jordens fornyelse, Guds herlighed og den menneskelige families frelse.*«[22]

Jeg vidner om, at dette er sandt. Præsident Gordon B. Hinckley er Guds profet på jorden, ligesom Joseph Smith jun. var det. Guds rige er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og den skal blive Zion i al sin skønhed. Kristus er verdens Frelser, den levende Guds elskede Søn, den Hellige. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

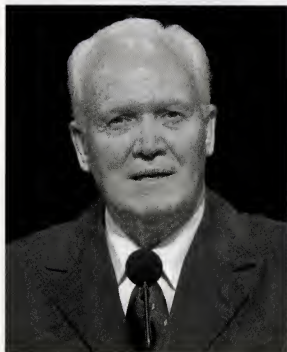
NOTER

1. *Deseret News Weekly,* 5. juni 1872, s. 248; fremhævelse tilføjet.
2. Joseph Smiths Oversættelse, Matt 6:38.
3. »Israel, Israel, Gud nu kalder«, *Salmer og Sange*, nr. 9.
4. L&P 97:21.
5. Se 4 Nephi 1:16; se også v. 1-18.
6. Moses 7:18; fremhævelse tilføjet.
7. I Conference Report, Paris Area Conference 1976, s. 3.
8. L&P 105:32; se også 68:25-31; 82:14; 115:1-6.
9. Se L&P 65:2, 6.
10. *Stjernen*, jan. 1990, s. 53.
11. *Stjernen*, jan. 1992, s. 68.
12. Se Spencer W. Kimball, »Og Herren kaldte sit folk Zion«, *Den danske Stjerne*, dec. 1984, s. 2-9.
13. Matt 22:37-40.
14. L&P 82:19.
15. Moses 4:25; se også 1 Mos 3:19.
16. 2 Nephi 26:31.
17. Se L&P 78:13-14; 38:29-31.
18. Spencer W. Kimball, *Den danske Stjerne*, dec. 1984, s. 6-7; se også 1 Tim 5:8.
19. Se *Omsorg på Herrens måde: Vejledning for ledere om velfærd* (velfærdshåndbog, 1990), s. 5.
20. L&P 105:5.
21. Se *Den danske Stjerne*, dec. 1984, s. 7.
22. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 278-279; fremhævelse tilføjet.

Far, er du vågen?

ÆLDSTE F. MELVIN HAMMOND
De Halvfjerds

Spekulerer jeres sønner nogen sinde på, om I mon sover, når det drejer sig om det, der er vigtigst for dem?

For ikke så længe siden mødtes ældste Pace, ældste Condie og jeg med Det Første Præsidentskab. Da vi trådte indenfor kiggede præsident Hinckley grundigt på os og sagde så med et smil: »Hvordan kan tre, hvidhårede, gamle mænd være Unge Mænds præsidentskab i denne kirke?« Vi kunne kun svare: »Fordi du har kaldet os til det, præsident.«

Unge mænd, vi håber, at I er begejstrede for programmet Det Aronske Præstedømme: Udfør din pligt over for Gud. Det er blevet præsenteret for hele Det Aronske Præstedømme over hele verden. Hensigten er, at det er skal være til åndelig, fysisk, social og mental velsignelse for jer. Kravene er relevante og kommer til at strække jer næsten til grænsen af, hvad I evner. I kan sætte personlige mål og nå dem med jeres forældre og jeres storslåede lederes hjælp. Der hersker en vidunderlig begejstring for dette program over hele Kirken. Vi vil gerne have, at *hver eneste af jer* kvalificerer sig og modtager den eftertragtede Pligt mod Gud-belønningen.

For mange år siden tog jeg vores eneste søn med på hans første lejr- og fisketur. Han var kun en dreng. Kløften var stejl og nedstigningen var anstrengende. Men der var godt at fiske. Hver gang jeg fik en fisk på krogen, gav jeg stangen til den ivrige dreng, som med glædesråb halede en dejlig ørred ind. Da skyggerne og kulden kom sidst på eftermiddagen, begyndte vi at klatre op til kanten højt ovenover os. Han klatrede hurtigt i forvejen op ad bjerget og råbte opmuntrende: »Kom nu, far. Jeg tør vædde på, at jeg når først op.« Jeg hørte hans udfordring, men var klog nok til at ignorere den. Det virkede som om hans lille krop bogstavelig talt fløj hen over, under og rundt om hver eneste forhindring, eftersom hver eneste skridt jeg tog syntes at blive mit sidste, var han nået helt op og stod og heppede på mig. Efter aftensmaden knælede vi og bad. Han spæde stemme steg sødt mod himlen som tak for vores dag. Derefter kravlede vi ned i store, dobbelte sovepose, og efter lidt skubben og masen, følte jeg hans lille krop trygge sig ind mod mig for at søge varme og tryghed for natten. Mens jeg betragtede min søn ved siden af mig, følte jeg pludselig et brus af kærlighed skylle gennem min krop med en sådan kraft, at jeg fik tårer i øjnene. Og netop da lagde han sine små arme omkring mig og sagde: »Far.«

»Ja, søn.«

»Er du vågen?«

»Ja, min søn, jeg er vågen.«

»Far, jeg elsker dig en million, trillion gange!«

Og straks faldt han i søvn. Men jeg lå vågen til langt ud på natten og sagde så inderligt tak for så vidunderlige velsignelser, iklædt en lille drengs legeme.

Nu er min søn en mand, som har sin egen søn. Af og til tager vi tre på fisketur. Jeg betragter mit lille rødhårede barnebarn ved siden af sin far og ser for mit indre øje det vidunderlige øjeblik for så længe siden. Det spørgsmål, som min søn så uskyldigt stillede: »Far, er du vågen?« giver stadig genlyd i mit hjerte.

Til hver eneste far stiller jeg nu det samme selvransagende spørgsmål: »Far, er du vågen?« Spekulerer jeres sønner nogen sinde på, om I mon sover, når det drejer sig om det, der er vigtigst for dem? Jeg mener, at der er flere forskellige områder, som viser, om vi er »vågne« eller »sover« i vore sønners øjne.

For det første: Vores kærlighed til Gud samt accept af vores rolle som familieleder med hensyn til at holde hans befalinger. For nogle år siden efter en stavskonference følte jeg mig tilskyndet til at aflægge et besøg hos en præstedømmebror, som var faldet fra Kirken. Vi fandt ham i færd med at ordne haven. Jeg gik hen til ham og sagde: »Kære bror, Herren Jesus Kristus har sendt mig her hen for at besøge dig. Jeg hedder ældste Hammond. Jeg er en af hans tjenere.«

Vi omfavnede hinanden, sådan som man gør i Latinamerika, og trådte indenfor i hans nydelige, lille hjem. Han bad sin hustru og deres tre børn om at høre med. To flotte unge mænd og en yndig pige satte sig

ved siden af deres far og mor. Jeg spurgte børnene, hvad de mere end noget andet i verden kunne tænke sig lige nu. Den ældste søn sagde: »Hvis blot vi alle kunne komme tilbage til Kirken som familie, ville vi blive så lykkelige – så taknemmelige.« Vi fortalte dem, hvor meget Frelseren havde brug for dem, og hvor højt han elskede dem. Vi bar vore vidnesbyrd for dem og knælede i bøn. Faderen bad. Moderen græd. Nu er de igen fuldt aktive. Børnene er stolte af deres far, og de er lykkelige.

Enhver far i Kirken bør fungere som patriark i sit hjem. Han bør føre an og vejlede familien åndeligt. Han bør ikke uddelegere eller overlade sit ansvar til moderen. Han bør kalde sammen til familiebøn, familiehjemmeaften, læsning i skrifterne og lejlighedsvise samtaler med de enkelte medlemmer af familien. Han er den, der beskytter, forsvarer og med mildhed irettesætter. Det er faderen, som bør lede, forene og styrke familiesammenholdet ved at tage imod Guds præstedømme og sige ja til de kald og privilegier, der er forbundet med præstedømmemyndigheden. Hans forhold til Gud og hans Søn Jesus Kristus er et af de forbilleder, som fører hans sønner og døtre hen over revlerne på livets stormfulde hav.

Hvis faderen er en sand discipel af Jesus Kristus, så følger sønnerne ham som nat følger dag. »Far, er du vågen?«

For det andet: Forholdet til vores hustru – deres mor. I betragtning af alt andet, vi foretager os, kan vores behandling af vores hustru meget vel have den største indvirkning på vore sønners personlighed. Hvis en far er skyldig i på nogen som helst måde at mishandle sin ægtefælle verbalt eller fysisk, vil hans sønner lægge ham det til last – måske endog foragte ham for det. Men interessant nok følger de, når de er blevet voksne og gift, sandsynligvis det samme misbrugsmønster over for deres hustru. I vores samfund er der et presserende behov for fædre, som respekterer deres egen hustru og behandler dem med blid og øm kærlighed.

For nylig hørte jeg om en far, som i sin tåbelighed kaldte sin smukke, intelligente hustru for »dum« på den mest nedværdigende måde for en eller anden lille fejltagelse, som hun var kommet til at begå. Børnene hørte det og var flove og bange på deres mors vegne. Hun blev nedværdiget for øjnene af dem, hun elskede mest. Skønt manden sagde undskyld og hustruen tilgav ham, nærede hun stadig sårede følelser og skam efter denne urimelige oplevelse.

Vi kan ikke forvente, at Herrens Ånd kan velsigne os, hvis vi bliver ved med at være vrede, ufølsomme og hårde over for vores ægtefælle. Vi kan ikke forvente, at vore sønner udvikler respekt og venlighed over for deres mor, hvis vi ikke er et godt forbillede. Præsident David O. McKay har sagt: »Det vigtigste, en far kan gøre for sine børn, er at elske deres mor« (citeret fra Theodore Hesburgh, *Reader's*

Digest, jan. 1963, s. 25; in *Richard Evans' Quote Book*, 1971, s. 11). »Far, er du vågen?«

For det tredje: At irettesætte retfærdigt og kærligt. Alt for ofte i vores egen frustration og svaghed hæver vi hånden for at slå vore børn – som regel i et forsøg på at beskytte vores egen selviske stolthed. Alle børn har brug for at blive irettesat. De ikke alene har brug for det; de forventer det, de forlanger det. Irettesættelse virker vejledende og lærer vore børn selvbeherskelse, men al irettesættelse bør forekomme vore børn at være et udtryk for en retfærdig afgørelse og for ren kærlighed.

Da jeg var dreng, gav min mor, som var enke, mig den strengest muligt irettesættelse. Med tårer i øjnene sagde hun: »Min søn, jeg er så skuffet over dig.« Smerten i mit hjerte var mere, end jeg kunne bære. Tusind piskeslag kunne ikke have såret mig dybere. Jeg vidste, at en sådan irettesættelse kun kunne udspringe af hendes rene kærlighed, for hvis der var noget, jeg var sikker på, så var det, at min mor elskede mig. Jeg besluttede aldrig mere at være genstand for min englegode mors skuffelse og hjertesorg. Jeg mener, at det er lykkedes mig at overholde den beslutning.

»Far, er du vågen?« når det drejer sig om at irettesætte?

Fædre, det er bydende nødvendigt, at vi behersker de udfordringer, som jeg har nævnt, i vores tilværelse, hvis vore sønner skal blive åndeligt og følelsesmæssigt modne. Hvis vi gør det, kommer de ikke til at skamme sig over os, eller til at skamme sig over sig selv. De bliver mænd, der er kendetegnet af ære, respekt, fulde af kærlighed og villige til at tjene Frelseren og underkaste sig hans vilje. Da vil vi glæde os over, at de er vore for evigt. De vil sige: »Far, er du vågen?«

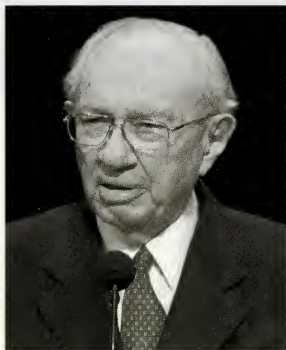
Og vi vil svare: »Ja, min søn, jeg er vågen.«

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

At hver enkelt må blive et bedre menneske

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Enhver kan forbedre sig ... uanset vore omstændigheder, så kan vi alle forbedre os, og derved kan vi påvirke dem, som vi færdes iblandt.

Hvor har det dog været en dejlig konference, kære brødre og søstre. Når vi vender tilbage til vores hjem og vores hverdag, bør enhver af os være et bedre menneske, end vi var, da konferencen begyndte.

Alle, som har talt, har gjort det godt. Bønnerne har været inspirerende. Musikken har været fremragende.

Men det, der betyder mest, er det, som er sket inde i enhver af os som følge af vores oplevelse. Jeg har selv truffet en fast beslutning om at være et bedre menneske, end jeg hidtil har været. Jeg håber, at jeg kan være lidt venligere mod de fortvivlede, som jeg træffer. Jeg håber, at jeg kan være mere hjælpsom mod de nødlidende. Jeg håber, at jeg må være mere værdig til jeres tillid. Jeg håber, at jeg må være en bedre ægtemand, far og bedstefar. Jeg håber, at jeg kan være en bedre nabo og ven. Jeg håber, at jeg kan være en bedre sidste dages hellig med en større forståelse af dette herlige evangeliums vidunderlige aspekter.

Jeg udfordrer enhver af jer, som kan høre mig, til at leve op til det guddommelige i jer. Forstår vi virkelig, hvad det vil sige, at være et barn af Gud, at have noget af den guddommelige natur i os?

Jeg tror af hele mit hjerte, at de sidste dages hellige stort set er gode mennesker. Hvis vi efterlever evangeliets principper, skal vi være gode mennesker, for vi skal være gavmilde og venlige, betænksomme og tolerante, hjælpsomme og omsorgsfulde over for dem, som lider nød. Vi kan enten undertrykke den guddommelige natur og skjule den, så den slet ikke kommer til udtryk i vores liv, eller vi kan bringe den frem og lade den stråle ud af alt, hvad vi gør.

Enhver kan forbedre sig. Uanset vores profession, uanset vore

omstændigheder, så kan vi alle forbedre os, og derved kan vi påvirke dem, som vi færdes iblandt.

Vi behøver ikke at skilte med vores religion. Vi behøver bestemt ikke at prale af den eller være arrogante på nogen måde. Den slags går stik imod Kristi Ånd, som vi stræber efter at efterligne. Denne Ånd kommer til udtryk i hjertet og sjælen, ved vores stille og ydmyge livsstil.

Vi har alle set dem, som vi næsten misunder, fordi de har udviklet en adfærd, der, uden at nævne det, vidner om evangeliets skønhed, som de har gjort til en del af deres liv.

Vi kan sænke vores stemme et par decibel. Vi kan gengælde ondt med godt. Vi kan smile, når det havde været lettere at blive vred. Vi kan udvise selvbeherskelse og selvdisciplin og ignorere enhver hån, som møder os.

Lad os være et lykkeligt folk. Herrens plan er en plan for lykke. Vejen bliver lettere, bekymringerne færre og konfrontationerne mindre vanskelige, hvis vi udvikler glædens ånd.

Lad os arbejde lidt hårdere på det ansvar, vi har som forældre. Hjemmet er samfundets grundlæggende enhed. Familien er Kirkens grundlæggende organisation. Vi er meget bekymrede for kvaliteten af det liv, som vores folk fører som ægtemænd og hustruer og som forældre og børn.

Der er for meget kritik og dømmesyge med vrede og hævede stemmer. Vi oplever et enormt pres hver eneste dag. Ægtemænd vender trætte og irritable hjem fra deres arbejde hver dag. Desværre arbejder de fleste hustruer. De står også over for alvorlige udfordringer, som måske har større omkostninger, end deres indtægt er værd. Børn overlades til at finde deres egen underholdning, og meget af det er ikke godt.

Mine brødre og søstre, vi skal arbejde på vores ansvar som forældre, som om alt i verden afhang af det, fordi alt i verden faktisk afhænger af det.

Hvis vi fejler i hjemmet, har vi fejlet i livet. Ingen kan opnå virkelig succes, hvis vedkommende har fejlet i hjemmet. Jeg beder jer mænd især om at stoppe op og vurdere jer selv som ægtemænd og fædre og familieoverhoveder. Bed om vejledning, hjælp og støtte og følg så Åndens tilskyndelser i det vigtigste af alle jeres ansvar, for konsekvenserne af jeres lederskab i jeres hjem er evige.

Gud velsigne jer, mine elskede medtjenere. Må en fredens og kærlighedens ånd følge jer, hvor I end befinder jer. Må der herske harmoni i jeres liv. Som jeg mange steder har sagt til vore unge: »Vær dygtig, vær ren, vær sand, vær taknemmelig, vær ydmyg, vær bønsom. Må I knæle i bøn for den Almægtige og takke ham for hans rige velsignelser. Må I siden rejse jer og gå fremad som Guds sønner og døtre og fremme hans evige hensigter, enhver på sin egen måde, det beder jeg ydmygt om nu, hvor jeg efterlader jer min kærlighed og velsignelse. I Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Her er jeg, send mig

Bonnie D. Parkin

For 161 år siden lagde de sidste dages hellige hjørnestenen til Herrens hus på en bakke med udsigt over byen Nauvoo. Og blot et år senere grundlagde profeten Joseph Smith Hjælpeforeningen for kvinderne. En nødvendig handling, sagde profeten, for at fuldstændiggøre Kirkens organisation. Denne forening for søstrene var medvirkende til opførelsen og færdiggørelsen af dette herlige, mirakuløse tempel. Vores åndelige arv som pagtsindgående døtre af Gud i denne guddommeligt inspirerede forening begyndte her i den Smukke By. Templet i Nauvoo er et håndgribeligt symbol på, hvad vi har opnået, hvad vi kan opnå, og hvad vor himmelske Fader har til sine trofaste døtre.

Kathleen H. Hughes

Dette første hjælpeforeningsmøde blev overværet af blot 20 kvinder. Nogle var lige under 20, andre var nyomvendte, nogle havde børn, andre var enlige. Det var ligesom Hjælpeforeningen i dag! Organisationen voksede hurtigt og omfattede kvinder fra alle samfundslag. Der var brug for hver eneste søster – ligesom der er brug for hver eneste nu. Disse søstre stod over for svære kampe: Deres børns død, mangel på mad, familiens afvisning, forfølgelse, mangel på tro. Men på grund af pagter indgået med Herren lyttede de til hinanden, de passede på hinanden, de underviste hinanden. De delte deres mad og tøj og følelser med hinanden. Den unge Nancy Tracy blev påmindet i en velsignelse: »Du kender den gode hyrdes røst ... og da han kom for at samle sine får, genkendte du hans budskab og modtog det med lykke og glæde.«[1] Disse søstres forpligtelse og omvendelse resulterede i handlinger af kærlighed, barmhjertighed og forenet søsterfællesskab.

Anne C. Pingree

Vore første søstre i Hjælpeforeningen var i høj grad som os! Der var tidspunkter, hvor de unge eller de gamle, immigranter eller nyomvendte, følte sig alene, udenfor eller uforberedt på de udfordringer, de mødte. Men fyldt med tro trådte disse søstre frem, forenede sig i at udføre deres del til at opføre Herrens hus. Hver især gav de deres gaver; de gav af det stof, som de selv manglede, syede tøj, lavede mad til arbejderne, bidrog med familiens arvestykker, gav husly, passede de syge og de gamle, syede endog forhænget til templet. Deres småpenge, som kunne have givet dem mad eller tøj, gik i stedet til søm til templet og glas til vinduerne. En søster sagde om sit offer: »Jeg begyndte med stor tro at gå til templets kontor for at skænke mit offer. Pludselig kom fristelsen over mig ... at med disse penge kunne jeg købe de nødvendigheder, som jeg stod og manglede. Jeg modstod. Jeg sagde: ›Selv om jeg ikke havde mere end en brødskorpe til hver dag i ugen, vil jeg betale disse penge til templet.‹«[2]

Vore første hjælpeforeningssøstre anså det for at være et privilegium »at bruge deres småpenge til at hjælpe brødrene med at bygge Herrens hus.«[3] De sagde villigt: »Herre, her er jeg, send mig!«

Bonnie D. Parkin

Fra begyndelsen har Hjælpeforeningens formål været at frelse sjæle, at finde de fattige og nødlidende, at tilbyde de undertrykte hjælp, at styrke hinanden. Og disse første søstre arbejdede på at opbygge templet og modtog derpå deres egen begavelse, de fandt den nødvendige fred og det mod, der var nødvendigt for den vanskelige rejse, der lå forude. I dag er dette også tilfældet for os. I Nauvoo havde Herren brug for alle søstre – uanset alder, uddannelse, indkomst, sprog, erfaring – til at være med i opbyggelsen af hans rige.

Det er ikke anderledes i dag. Vi er alle nødvendige i Hjælpeforeningen. Vores levende profet har bedt os om at rejse os og opfylde vores sjælsfrelsende ansvar. Vi har i sandhed højtideligt indgået pagt om at gøre det. Profeten Joseph Smiths oprindelige formaning om at »hjælpe de fattige« og »frelse sjæle«[4] gælder for os. Vi skal også lægge armen rundt om en andens skulder, lette en byrde, bære vores vidnesbyrd og fortælle om vores tro på Jesus Kristus. Jeg elsker det, som en af de første søstre, Zina Young, bemærkede ved vores søsterfællesskab i Hjælpeforeningen: »Det er en velsignelse at mødes ... Guds Ånd er her, og når vi taler med hinanden, er det som olie, der går fra krukke til krukke.«[5]

Søstre, det er her vores tros arv begyndte. Når vi ser dette Herrens hus genopbygget, skal vi huske, at Jesus Kristus har givet os det hverv i disse sidste dage for at være med til at opbygge hans rige. Vi skal se hen til ham, ære hans præstedømme og efterleve vore pagter. Uanset vores situation og uanset hvor vi bor, kan vi – og skal vi – træde frem som Guds døtre og trofast forkynde: »Herre, her er jeg, send mig.« ■

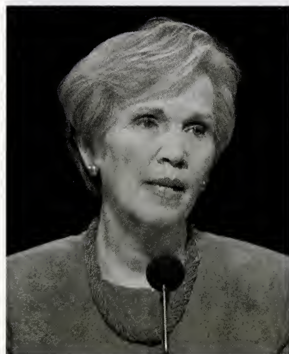
NOTER

1. Minder og dagbog, Nancy Naomi Alexander Tracy, Slægtshistorisk og historisk afdelings arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, s. 74-75.
2. Louisa Barnes Pratt, »Journal of Louisa Barnes Pratt,« *Heart Throbs of the West*, red. Kate B. Carter, 12 bind, 1939-1951, 8:233.
3. Elizabeth Ann Whitney, som citeret i Jill Mulvay Derr m.fl., *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 51.
4. *History of the Church*, 5:25.
5. Referat fra Senior and Junior Cooperative Retrenchment Association, 3. okt. 1874, Slægtshistorisk og historisk afdelings arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

I hjertets hellighed

BONNIE D. PARKIN
Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde

Hver gang vi rækker ud med kærlighed, tålmodighed, venlighed, gavmildhed, ærer vi vore pagter ved at sige: »Her er jeg, send mig.«

Selv om vores antal er meget større end hjælpeforeningssøstrene i Nauvoo, så er ånden i vores forsamling den samme. Som os opløftede, nærede og inspirerede de hinanden, de bad for hinanden, de indviede alt det, de havde, til riget. Præsident Hinckley har beskrevet os som »et umådeligt forråd af tro og gode gerninger ... et anker af hengivenhed og loyalitet og resultater.«[1] Hvor er det bemærkelsesværdigt, at uanset om vi er i Konferencecentret eller i en kirke i Mexico eller i en gren i Litauen, så er vi søstre i Zion med et stort værk at udføre. Og sammen vil vi, ledet af Guds profet, gøre det! Jeg håber, at I føler den kærlighed, jeg har til jer – en kærlighed, som deles af mine rådgivere, som er en stor velsignelse for mig.

At sige, at jeg var overvældet, da præsident Hinckley kaldte mig til at tjene som Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde er en kæmpe underdrivelse! Det kan I nok forstå, ikke? Men med rystende stemme svarede jeg: »Her er jeg, send mig.« Efter at en jødisk veninde hørte om, hvad min kaldelse omfattede, så hun på mig, som om jeg var skør og spurgte: »Bonnie, hvorfor skulle du gøre det?« (På sådanne tidspunkter stiller jeg ofte mig selv samme spørgsmål). Men der er kun én årsag til, at jeg gjorde det: Jeg har indgået pagt med Herren, og jeg ved, hvad det kræver. Og jeg vidste, at I og jeg ville tjene sammen, og at min villighed var på vegne af os alle.

I århundreder har retfærdige kvinder trådt frem og sluttet sig til Kristi sag. Mange af jer er blevet døbt for ganske nyligt; jeres pagter er friske i jeres hjerte, jeres offer kan stadig føles. Når jeg tænker på alle jer, mindes jeg Priscilla Stains fra Wiltshire i England. Den 19-årige Priscilla sluttede sig til Kirken i 1843. Alene. Hun måtte snige sig bort midt om natten for at blive døbt, på grund af forfølgelser fra sine naboer og sin families uvilje. Hun skrev: »Vi ventede til midnat ... og begav os så til et vandløb omkring 400 meter væk. Her var der vand ... tilfrosset, og ældsten måtte hugge et hul i isen, der var stort nok til dåb. Ingen andre end Gud og hans engle og nogle få vidner, som stod på bredden sammen med os, hørte min pagt, men i denne midnatstimes højtidelige stund var det som om al naturen lyttede, og de skrivende engle nedfældede vore ord i Herrens bog.«[2]

Hendes ord: »Ingen andre end Gud og hans engle ... hørte min pagt«, rørte min sjæl, for ligesom Priscilla er vi – uanset vores alder, vores kendskab til evangeliet, vores tid i Kirken – alle pagtskvinder. Det er en vending, vi ofte hører i Kirken, men hvad betyder den? Hvorledes definerer pagter, hvem vi er, og hvordan vi lever?

Pagter – eller bindende løfter mellem os og vor himmelske Fader – er nødvendige for vores evige fremgang. Trin for trin lærer han os at blive som ham ved at lade os deltage i hans værk. Ved dåben indgår vi pagt om at elske ham af hele vores hjerte og elske vore søstre og brødre som os selv. I templet indgår vi yderligere pagt om at være lydig, uselvisk, trofast, hæderlig og godgørende. Vi indgår pagt om at ofre og indvie alt det, vi har. Skabt ved præstedømmets myndighed resulterer vore pagter, når vi holder dem, i velsignelser, som fylder vores bæger til randen. Hvor ofte tænker I på, at jeres pagter når ud over jordelivet og forbinder jer med det guddommelige? Indgåelse af pagter er udtryk for et villigt hjerte. At holde pagter er udtryk for et trofast hjerte.

Det ser enkelt ud på papir, gør det ikke? Selvfølgelig er det i handlingen, vi beviser, hvem vi virkelig er. På denne måde ærer vi, når vi rækker ud med kærlighed, tålmodighed, venlighed, gavmildhed, vore pagter ved at sige: »Her er jeg, send mig.« Vi siger sædvanligvis disse ord blidt og ikke akkompagneret af stort orkester.

Hvornår har en andens pagter med Herren velsignet *dig*, bragt dig fred, næret din sjæl? Da min mand og jeg var missionærer i England, så vi mange ældster og søstre, som var direkte påvirket af værdige kvinders pagter. Jeg var så taknemmelig for mødre, søstre, tanter, lærere – som så

mange af jer – de havde æret deres pagter og derved velsignet andre ved den måde, hvorpå de underviste disse fremtidige missionærer.

Pagter fører os ikke alene ud af vores trygge verden og til ny vækst, men leder også andre til at gøre det samme. Jesus sagde: »De gerninger, I har set mig gøre, skal I også gøre.«[3] Hans overholdelse af pagterne opmuntrer os.

Pagter redder os fra unødvendig lidelse. Når vi fx adlyder profetens vejledning, holder vi en pagt. Han har rådet os til at undgå gæld, have et lager af fødevarer og blive selvforsynende. At leve inden for vore evner velsigner os ud over denne lydighed. Det lærer os taknemmelighed, tilbageholdenhed, uselviskhed, det bringer fred for økonomisk pres og beskyttelse mod materialismens grådighed. At holde vore lamper fyldt betyder, at uforudsete omstændigheder ikke hindrer os i muligheder for at erklære med hengivenhed: »Her er jeg, send mig.«

Fornyede pagter styrker og forfrisker en træt sjæl. Hvad sker der hver søndag, når vi deltager i nadveren, i vores hjerte, når vi hører ordene, »altid erindre ham«?[4] Forbedrer vi os i den efterfølgende uge ved atter at fokusere på det, som har størst betydning. Ja, vi møder svære tider, ja, at foretage ændringer er anstrengende. Men har I nogen sinde spekuleret på, hvordan vore søstre overlevede at blive fordrevet fra Nauvoo, og mange måtte gå hele turen? Når deres fødder var trætte, blev de båret af deres pagter! Hvad ellers kunne give en sådan åndelig og fysisk styrke?

Pagter beskytter os også fra at »drives hid og did af hver lærdoms vind, ved menneskers terningkast.«[5] Pagtskvinder står fast, når det onde kaldes godt, og godt kaldes ondt. Uanset om det er i skolens klasseværelse, på arbejdet eller foran fjernsynets nyeste »eksperter«, hjælper det at huske vore pagter os med ikke at blive ført vild.

Pagter kan holde os og dem, vi elsker, åndeligt sikre og åndeligt forberedt på at sætte det vigtigste først. Når det fx drejer sig om familien, har vi ikke råd til ligegyldighed og forstyrrelser. Barndommen er et flygtigt under. Få har de solskinsdage, jeg kendte til i opvæksten på en gård. Præsident Hinckley har sagt: »Vore problemer, næsten alle sammen, opstår i menneskenes hjem. Hvis der skal ske en forbedring ... skal det begynde i hjemmet. Det er der, man lærer sandheden at kende, hvor der dyrkes hæderlighed, hvor der fremkaldes selvdisciplin, og hvor kærligheden næres.«[6]

Søstre, Herren har brug for kvinder, som vil undervise børn i at arbejde og lære og tjene og tro. Uanset om de er vore egne eller en andens, må vi stå fast og udtale: »Her er jeg, send mig ud for at våge over jeres små, at sætte dem først, at vejlede og beskytte dem fra ondt, at elske dem«.

Af og til står vi over for at holde vore pagter, når der ikke synes at være nogen logisk årsag til at gøre det. Jeg lyttede til en enlig søster, der fortalte om sin oplevelse med at »komme til at stole fuldstændigt på Herren.« Hendes liv var ikke gået, som hun havde forventet. Lyder det bekendt? Hendes periode med ransagelse af sjælen var kendetegnet af forskellige jobs, nyt økonomisk pres, påvirkning af verdslige filosofier. Lyt nu til det, hun gjorde. Hun var sammen med andre søstre fra sit ward og fandt ud af, at de også søgte at finde den fred, evangeliet bringer. Hun bad om en præstedømmevelsignelse. Hun fortsatte tappert i sin kaldelse. Hun studerede og forsøgte i højere grad at overgive sin kærlighed, påskønnelse og overbevisning til Jesus. Hun bad. »Jeg anråbte Herren,« sagde hun, »og fortalte ham, at jeg ville gøre, hvad end han bad mig om.« Alt dette gjorde hun på trods af sine vanskeligheder. Og ved I hvad der skete? Nej, hendes evige partner stod ikke på hendes dørtrin. Men fred fandt vej til hendes hjerte, og hendes liv blev bedre.

Søstre, vi holder vore pagter, når vi fortæller om vores livs visdom for at opmuntre en anden, når vi går ud som besøgslærerinde med ægte barmhjertighed, når vi hjælper en yngre søster med at vide, at hendes nye perspektiv vil velsigne os i Hjælpeforeningen. Det kan vi gøre!

Da unge Priscilla, vores britiske omvendte fra 1843, krydsede Atlanterhavet, blev hun venner med en kvinde på sin mors alder. Denne ældre søster følte den pagts brænden, hun havde indgået. Hun var ved Priscillas side, da de lagde til ved kajen i Nauvoo. Sammen, frimodige og troende, sluttede de sig til Guds hellige.[7]

Den åndelige retskaffenhed til at holde vore pagter kommer fra konsekvent skriftstudium, bøn, tjeneste og offer. Sådanne enkle trin nærer vores sjæl, så vi kan sige: »Send mig ud for at hjælpe en søster og hendes nyfødte, send mig ud for at hjælpe en kæmpende studerende, send mig ud for at elske en, der er udenfor. Send mig derhen, hvor du har brug for mig, når du har brug for mig.«

Herren har kaldet os til at gøre alt, hvad vi kan gøre »i hjertets hellighed«.[8] Og hellighed er et produkt af at efterleve pagter. Jeg elsker ordene i denne salme, og det, den får mig til at føle:

Mer hellighed giv mig,
mer stræben i løn;
mer tålmod i prøver;
mer tro på min Frelser;
mer lyst til hans bud;
mer fryd i hans gerning,
mer kundskab om Gud.[9]

Hellighed tilskynder til ordene: »Her er jeg, send mig.« Da Priscilla Stains indgik sine midnatspagter i dette kolde vand, trådte hun ind i et nyt liv med tøj, der var næsten frossen, dog med et hjerte varmet af glæde. »Der var ikke noget med at se tilbage«, sagde hun. »Jeg besluttede mig til at nå det evige livs belønning, idet jeg stolede på Gud.«[10]

Præsident Hinckley, sammen med Hjælpeforeningens søstre rundt omkring i verden, jeg forpligter mig over for dig, at vi står forenede som pagtskvinder og lytter til din røst. På mange forskellige sprog, hør da hver hjælpeforeningssøsters ord, når vi siger: »Her er jeg, send mig.«

Må vore personlige pagter, som binder os til vor kærlige himmelske Fader, vejlede os, beskytte os, helliggøre os og tillade at gøre ligeså for alle hans børn. Det beder jeg om I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Lad os vandre i Herrens lys«, *Liahona*, jan. 1999, s. 115.
2. Citeret i Edward W. Tullidge, *The Women of Mormondom*, 1877, s. 287; se også s. 285-286, 288.
3. 3 Nephi 27:21.
4. L&P 20:77, 79.
5. Ef 4:14.
6. *Liahona*, jan. 1999, s. 117.
7. Se Tullidge, *Women of Mormondom*, s. 289, 291.
8. L&P 46:7.
9. »Mer hellighed giv mig«, *Salmer og sange*, nr. 63.
10. Tullidge, *Women of Mormondom*, s. 288.

Et kor bestående af søstre synger sammen med forsamlingen ved Hjælpeforeningens årlige møde.

Vores familie velsignes ved vore pagter

KATHLEEN H. HUGHES
Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Hvis vi holder vore pagter, er de løfter, vi modtager til gengæld, storslåede.

Søstre, hvor er det vidunderligt at være sammen med jer i aften. I er sådan nogle gode kvinder. I er Guds trofaste, retfærdige døtre, som stræber efter at gøre det bedste, I kan for at holde de pagter, I har indgået med vor himmelske Fader.

Jeg håber, at I hver især har haft mulighed for at se den plakat, vi har valgt til at repræsentere vores tema: »Her er jeg, send mig.« Maleriet med titlen *Ankommende pionerer* er malet af søster Minerva Teichert, som er mor, hustru og hædret kunstner. Vi elsker dette maleri. Vi elsker udtrykket på kvindens ansigt, mens hun går med sin familie ved siden af sig. Og vi elsker især hendes taske. Selv om vi aldrig får at vide, hvad der er i tasken, minder den mig om andre tasker, jeg ser i Kirken. Jeg har båret på dem, og jeg er også sikker på, at I har! Mine har på forskellige tidspunkter indeholdt skrifterne, undervisningsmaterialer, flasker, stillebøger, papir og farver.

Søstre, ligesom vi tager vores taske med i kirke, skal vi billedligt have en anden taske med os, hvor end vi går – og i denne taske er vore skatte af pagter – fordi vi er pagtskvinder. Jeg vil gerne tale med jer om, hvordan vore pagter kan styrke retskafne familier.

Det er vigtigt for os at forstå, at der ikke er nogen bestemt måde, en retskaffen familie ser ud på. Nogle retskafne familier har to forældre, men sommetider er der, på grund af dødsfald eller skilsmisse, kun én. Nogle retskafne familier har mange børn, og andre familier har, i hvert fald i øjeblikket, ingen. De fleste medlemmer er enlige en del af deres liv, men ældste Marvin J. Ashton lærte os, at »Gud og én er en familie.«[1] I nogle retskafne familier er det kun faderen, der arbejder uden for hjemmet, og andre gange må begge de voksne arbejde. Så selv om vi er forskellige, er det, som retskafne familier har til fælles, de pagter, som de holder hellige.

Jeg tænker først og fremmest på pagter, der har at gøre med evangeliets love: Fx tiende, at komme i Kirken og visdomsordet. Søstre, jeg behøver ikke at fortælle jer, at hvis vi holder disse pagter, vil vores familie blive velsignet. Det betyder ikke, at vi aldrig vil lide, men i sidste ende ved vi, at der er en belønning for at holde vore løfter.

Andre pagter forpligter os i forbindelse med moralsk adfærd: Både vores etik i forhold til hinanden og standarder for adfærd i forbindelse med vores legeme. Vi skal undervise vore børn i etisk adfærd: Ærlighed, respekt, retskaffenhed, venlighed i ord og gerninger. Vi sender vore børn ud i en verden, hvor disse adfærdsformer er aftagende, men vi skal undervise dem i anstændig og venlig adfærd ved ord og endnu vigtigere ved eksempel.

Og hvad med adfærdsstandarden med hensyn til vores legeme? Søstre, vi skal være eksempler for vore børn på, hvad vi forventer i beklædning, i udseende og i dyd. For to år siden stod præsident Hinckley ved dette møde og rådede os til at »undervis[e vores] børn, når de er meget små, og hold aldrig op.«[2] Standarderne for os alle er tydelige, men det, vi ved, er, at verdens skikke for ofte bliver vore skikke og vore børns skikke.

Jeg hørte engang en mor sige, at med al den onde indflydelse, hendes døtre oplever, måtte hun vælge, hvilke kampe hun ville kæmpe. Og derfor havde hun valgt ikke at kæmpe mod deres tøjstandarder. Men ærbarhed er en kamp, der er værd at kæmpe, fordi den så ofte påvirker mere alvorlige moralske spørgsmål. Nuvel, det betyder ikke, at vi skal forlange, at vore døtre og sønner er dækket fra halsen ned til anklerne, men det betyder, at vi hjælper dem med at klæde sig på en måde, som viser, at de er Guds børn. Søstre, I er kloge og forbløffende mødre. I behøver ingen

håndbog, der fortæller, hvad der er acceptabelt med hensyn til tøj. Følg Ånden, og I og jeres børn vil vide, hvad der er rigtigt.

Vi må også sikre os, at vore børn forstår Herrens forventninger vedrørende seksuel adfærd. Standarden med hensyn til dyd er aldrig ændret – børn bør vide, hvor grænsen går. Dog ser vi alt for ofte vore børn retfærdiggøre adfærd, som de ved er forkert, og efterligner verdens adfærd. Vi må se bort fra enhver forlegenhed eller ubehag, vi kunne føle, så vi kan have en ærlig samtale med vore teenagere. De skal vide specifikt, ikke generelt, hvilken adfærd der er acceptabel for en mand og en kvinde uden for ægteskabet. Hvis vi ikke underviser dem i standarderne, så vil verden gøre det med forfærdelige resultater.

Det samme gælder den nyeste trussel: Teknologi. Sørgelig nok vil selv de bedste filtre ikke sikre, at intet bespotteligt kommer ind i vores hjem. Selv om internettet er vidunderligt, skal vi være årvågne over for det og andre medieindflydelser i hjemmet. Pornografi er ved at blive alt for fremherskende og siver ind i de helliges liv og vender deres hjerte bort fra Guds standarder.

Den vigtigste pagt med hensyn til familier er den evige ægteskabspagt. Vi ved, at »ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og … familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.«[3] Vores familie er vores største ansvar såvel som vores største velsignelse.

Temaet ved denne konference er: »Her er jeg, send mig.« Ordene er et løfte til Herren og et udtryk for vores villighed til at tjene. Hvis vi holder vore pagter, er de løfter, vi modtager til gengæld, storslåede. Præsident Boyd K. Packer har skrevet:

»Det er ikke ualmindeligt for ansvarlige forældre for en tid at miste et af børnene til påvirkninger, som de ikke har kontrol over. De pines på grund af oprørske sønner eller døtre. De spekulerer på, hvorfor de er så hjælpeløse, når de har prøvet så hårdt på at gøre det, de skulle.

Det er min overbevisning, at disse onde indflydelser en dag vil blive underkendt …

Vi kan ikke overvurdere værdien af tempelægteskab, beseglingsordinancens bindende bånd og de tilhørende værdighedsstandarder, som må opfyldes. Når forældre holder de pagter, de har indgået ved templets alter, vil deres børn for evigt være bundet til dem.«[4]

Søstre, dette løfte giver mig så meget håb. Lad os gå fremad med tillid, med vore strålende tasker i et fast greb i vore arme, men lad os tømme disse tasker for det, vi ikke har brug for. Ekstra vægt vil kun sætte vores

hastighed ned. Lad os skaffe os af med »hvad nu hvis« og »hvis bare« og i stedet »kast[e vores] byrde på Herren.«[5] Jeg må selv gøre det sammen med jer. Lad os bare gøre det bedste, vi kan hver dag, og tillade Herren at kompensere for det, vi ikke kan gøre. Det er et af de løfter, han har givet os.

Lad mig til sidst fortælle jer om en kvinde, jeg aldrig har mødt, men som jeg elsker højt, fordi hun var trofast over for sine pagter. Min tip-oldemor, Charlotte Gailey Clark, var en af de sidste 295 personer, der modtog deres pagter i templet i Nauvoo, før de begyndte den store vandring mod vest. Templet var blevet lukket, da de hellige var tvunget til at forlade byen, men alle de, som var værdige havde endnu ikke haft mulighed for at modtage deres begavelse. Min tip-oldemor og hendes mand skulle føre deres familie mod vest, og hun ønskede sine pagter hos sig, før hun begyndte på denne rejse. Jeg har ofte tænkt på hende disse sidste par måneder. En dag vil jeg gerne sige til hende: »Tip-oldemor, tak for at du holdt dine pagter. Jeg er så velsignet ved at være dit tip-oldebarn. Din trofasthed har velsignet mig og min familie – og vil fortsat velsigne os i alle generationerne.« Og søstre, vore børn og børnebørn vil en dag være i stand til at sige det samme til os og om os. En dag vil de takke os for at holde denne »taske« med pagter hos os, og bruge dem til at velsigne vores familie.

Må vor himmelske Fader velsigne os til at holde vore pagter, så vores familie kan blive styrket og velsignet på grund af vores retfærdige liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

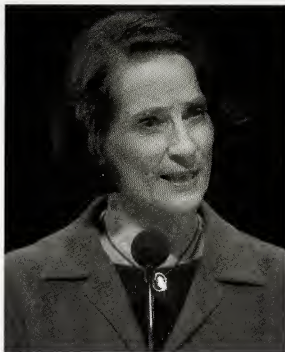
NOTER

1. »Be a Quality Person,« Fireside for enlige medlemmer, 30. aug. 1992.
2. »Din største udfordring – at være mor«, *Liahona*, jan. 2001, s. 114-116.
3. »Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, okt. 1998, s. 24.
4. »Vores moralske miljø«, *Stjernen*, juli 1992, s. 63-64.
5. Sl 55:22.

Kærlighed: Én familie, ét hjem ad gangen

ANNE C. PINGREE
Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Som pagtskvinder ... kan vi ændre jordens overflade én familie og ét hjem ad gangen ved kærlighed, ved vore små og enkle gerninger i ren kærlighed.

For nogle år siden besøgte min mand og jeg den østlige del af Berlin i Tyskland. Stykker af den engang berygtede mur, som delte borgerne i denne by, lå spredt omkring – bevaret som et minde om frihedens sejr over fangenskabet. Skrevet på et stykke af muren med uens røde bogstaver stod: »*Mange små mennesker på mange små steder, der gør mange små ting, kan ændre jordens overflade*.« For mig taler denne sætning om, hvad vi hver især – som pagtskvinder – kan gøre for at opnå resultater, når vi træder frem og tilbyder hjerte og hænder til Herren ved at opløfte og elske andre.

Det betyder ikke noget, om vi er nyomvendte eller har være medlemmer hele livet; om vi er enlige, gifte, fraskilte eller enker; om vi er rige, fattige, veluddannede eller uuddannede; bor i en moderne by eller i den fjerneste landsby i junglen. Vi har som pagtskvinder indviet os til Kristi sag ved vores dåbspagt og tempelpagter. Vi kan ændre jordens overflade *én familie og ét hjem ad gangen* ved kærlighed, ved vore små og enkle gerninger i ren kærlighed.

Kærlighed, Frelserens rene kærlighed, er »den højeste, ædleste, stærkeste form for kærlighed«[1], som vi » bed[er] til Faderen af [vores] ganske hjerte«[2] om at besidde. Ældste Dallin H. Oaks belærer os om, at kærlighed »ikke er *handling*, men en *tilstand* [man bliver].«[3] Vore daglige ofre af kærlighed er »ikke skrevet med blæk, men med den levende Guds ånd ... i hjerter, på tavler af kød og blod.«[4] Lidt efter lidt ændrer vore kærlige gerninger vores natur, afgør vores karakter og gør os til sidst til kvinder

med mod og forpligtelse til at sige til Herren: »Her er jeg, send mig.«

Som vores eksempel viste Frelseren os ved sine egne handlinger, hvad kærlighed betyder. Ud over at betjene store skarer, viste Jesus dybden af sin kærlighed og omsorg for sin familie. Selv da han led forfærdelig smerte på korset, tænkte han på sin mor og hendes behov:

»Men ved Jesu kors stod hans mor ...

Da Jesus så sin mor og ved siden af hende den discipel, han elskede, sagde han til sin mor: ›Kvinde, dér er din søn.‹

Derpå sagde han til disciplen: ›Dér er din mor.‹ Fra den time tog disciplen hende hjem til sig.«[5]

Jeg synes, det er rørende, at dette skriftsted viser dybden af Johannes' hengivenhed over for Maria ved at sige, at han »tog hende hjem til sig«. Jeg mener, at de vigtigste kærlighedsgerninger er små og enkle af natur, evige i konsekvens og ydes inden for vores eget hjems vægge.

Når vi hver dag tålmodigt og kærligt forsøger at tage os af lidt irritable spædbørn, overaktive børn, udfordrende teenagere, irriterende brødre eller søstre, vanskelige værelseskammerater, mindre aktive ægtefæller eller ældre, handicappede forældre, kan vi spørge os selv: »Er det, jeg gør, virkelig betydningsfuldt? Betyder det noget, eller gør det en forskel?« Kære søstre, det I gør med jeres familie, *betyder noget*! Det er så umådeligt betydningsfuldt. Daglig lærer og genlærer vi hver især derhjemme, at kærlighed, Frelserens rene kærlighed, aldrig ophører. Der er mange hjælpeforeningssøstre, der gør meget godt ved at tjene i deres familie. Disse trofaste kvinder får ikke verdens ros – ej heller søger de den – men »der er nogle, som I skal være barmhjertige imod«[6] og gøre en forskel.

Hvem er disse kvinder, som gør en forskel? I Nauvoo åbnede vore første hjælpeforeningssøstre midt i den tyngende fattigdom, deres hjerte og bød mange nyomvendte velkommen, som strømmede ind i byen. De delte deres mad, deres tøj og endnu vigtigere, *de delte deres tro* på Frelserens forløsende kærlighed.

I vore dage er søster Knell en pagtskvinde, som gør en forskel. Hun er enke i 80'erne med en 47-årig søn, som er mentalt og fysisk handicappet fra fødslen. For nogle få år siden begyndte denne kære søster at gøre noget, som syntes umuligt for alle andre – at lære sin søn Keith at læse. Det var hans største ønske at lære at læse, men lægerne havde sagt, at Keith var ude af stand til at læse. Med tro i sit hjerte og et ønske om at velsigne sin søn, sagde denne ydmyge enke til sin søn: »Jeg ved, at vor himmelske Fader vil velsigne dig, så du kan læse Mormons Bog.«

Søster Knell skrev følgende: »Det var hårdt arbejde for Keith, og det var heller ikke let for mig. I begyndelsen var der nogle dårlige dage, fordi jeg blev vred. Det har været tidskrævende, en kamp ord for ord. Jeg sidder ved hans side hver morgen. Jeg pegede på hvert ord med en blyant for at hjælpe ham med at holde sig på sporet. Efter syv lange år og én måned var Keith endelige færdig med at læse Mormons Bog.« Hans mor sagde: »At høre ham læse et vers uden hjælp er en glæde, jeg bare ikke kan sætte ord på.« Hun vidner: »Jeg ved at mirakler sker, når vi har tillid til Herren.«[7]

Overalt i verden i Afrika, Asien, på Stillehavsøerne, i Nord- og Sydamerika og Europa gør kærlige kvinder, forenet med deres familie, også en forskel i samfundet. På den lille ø Trinidad hjælper søster Ramoutar, en travl hjælpeforeningspræsidentinde, og hendes familie børnene i nabolaget. Familien Ramoutar

bor i en landsby, som er et »narkobefængt« sted, hvor mange forældre og voksne er afhængige af alkohol eller handler med narkotika. Børnene er meget udsat og ofte uden opsyn. Mange går ikke i skole.

Hver torsdag aften sidder op til 30 børn fra 3-19 år under det overdækkede område uden for familien Ramoutars hjem og deltager ivrigt i en gruppe, der kaldes »En stor, glad familie«. Bønner, salmer, sjove sange, samt udveksling af gode gerninger, udført af børnene hver uge er en del af aktiviteterne. Nogle gange giver læger, politimænd, lærere eller vore egne missionærer lektioner som fx præsident Gordon B. Hinckleys seks V'er. Familien Ramoutar redder børn ved deres små og enkle kærlighedsgerninger. Når de har fortalt om evangeliet i deres »En stor, glad familie«, har andre sluttet sig til Kirken.

Kære hjælpeforeningssøstre, jeg ved, at hvor end vi bor, uanset hvilke omstændigheder vi befinder os i, kan vi, som pagtskvinder forenet i retfærdighed, ændre jordens overflade. Jeg bærer vidnesbyrd, som Alma gjorde, at ved »små og ringe ting bliver der udrettet store ting.«[8] I vores hjem forkynder disse små og enkle gerninger – vore daglige kærlighedsgerninger – vores overbevisning: »Her er jeg, send mig!«

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at den største kærlighedsgerning i tid og al evighed var Jesu Kristi forsoning. Han nedlagde villigt sit liv for at sone for mine og jeres synder. Jeg udtrykker min hengivenhed for hans sag og mit ønske om at tjene ham altid, hvor end han kalder mig. I Jesu Kristi navn. Amen ■

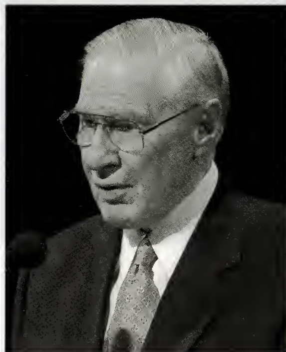
NOTER

1. Bible Dictionary, s. 632.
2. Moroni 7:48.
3. »Din største udfordring – at være mor«, *Liahona*, jan. 2001, s. 42.
4. 2 Kor 3:3.
5. Joh 19:25-27.
6. Se Judas 1:22.
7. Brev i Hjælpeforeningens arkiv.
8. Alma 37:6.

I kommer alle direkte fra Himlen.

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeres rolle som søster er ganske særlig og enestående i Herrens værk. Det er jer, der opdrager og udviser omsorg

Mine elskede søstre, I er overvældende, og jeg føler mig meget ydmyg. Vi anerkender med taknemmelighed præsident Hinckleys og præsident Monsons tilstedeværelse. Korets musik har opløftet os meget. Søster Sainz' bøn var en invitation til Gud om at være hos os. De inspirerede budskaber fra søster Bonnie Parkin, søster Kathleen Hughes og søster Anne Pingree har været fremragende. Præsident Hinckley, præsident Monson og jeg deltog i indsættelsen og velsignelsen af disse tre søstre i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab. Deres inspirerede opgave er at lede denne store, organisation af søstre under præstedømmets ledelse. Der blev udtalt store velsignelser over disse tre søstre både sammen og individuelt. Da præsident Hinckley indsatte søster Parkin, mindede han søstrene om, at »profeten Joseph beskrev Hjælpeforeningens virke som at række ud, betjene de fattige, nødlidende, bekymrede og nedtrykte samt at velsigne kvinder.«

Vores tema i aften er »Herre, her er jeg, send mig.« Denne dybsindige og enkle udtalelse er så passende, nu hvor jeg taler til jer søstre i aften, fordi så mange af jer så klart demonstrerer denne villighed til at træde frem og tjene. I kommer alle direkte fra Himlen. I er den smukke del af menneskeheden. Jeres rolle som søstre er ganske særlig og enestående i Herrens værk. Det er jer, der opdrager og udviser omsorg, og I har, som profeten Joseph Smith sagde, »godgørende følelser.«[1]

Jeg kan ikke med ord udtrykke min respekt, påskønnelse og beundring for jer, vidunderlige søstre. Kvinder i alle aldre i denne kirke har fået en guddommelig yndighed, der er enestående for kvinder. Vi betragter ydmygt jeres gerninger, der viser tro, hengivenhed, lydighed og kærlig tjeneste, samt jeres eksempler på retskaffenhed. Kirken kunne ikke udfylde sin rolle uden de trofaste og

hengivne kvinder, som med deres retskaffenhed i umåleligt omfang har styrket Kirken. I årenes løb har Kirkens søstre stået over for udfordringer lige så store som jeres i dag. Jeres udfordringer er forskellige fra dem, som jeres mor, bedstemor og oldemødre oplevede, men de er meget virkelige.

Jeg fryder mig over, at mulighederne for kvinder i Kirken og i verden vokser. Vi håber, at I vil forbedre disse voksende muligheder ved at tilføje jeres enestående, kvindelige bidrag. Disse muligheder er virkelig ubegrænsede. Da profeten Joseph oprettede denne organisation, »åbnede han for frigørelsen af alle kvinder«, og det gjaldt »hele verden«.[2] Siden døren blev åbnet i 1842, er der fremkommet mere viden til jorden og til kvinder end hidtil i hele verdens historie.

Gennem årene har denne store forening for kvinder udviklet sig under inspiration, men Hjælpeforeningens grundlæggende virke har ikke forandret sig. Profeten Joseph udtalte meget koncist, at jeres virke »er ikke blot at hjælpe de fattige, men at frelse sjæle.«[3]

Jeg mener, at de fire varige og grundlæggende begreber for denne forening er:

For det første er den et guddommeligt oprettet søsterfællesskab.

For det andet er den et sted, hvor man lærer.

For det tredje er den en organisation, hvis grundlæggende opgave er at tjene andre. Dens motto er »Kærligheden ophører aldrig.«

For det fjerde er den et sted, hvor kvinder kan komme sammen og danne evige venskaber.[4]

Det glæder mig, at I yngre søstre får mulighed for at deltage i Hjælpeforeningen som 18-årige. I vil få stor gavn af jeres medlemskab af denne levende organisation I vil blive velsignet, når I villigt sammen med søstrene deltager i barmhjertighedstjeneste og omsorg for andre. Hjælpeforeningens undervisningsmateriale er fokuseret på grundlæggende lærdomme og vil give jer mulighed for at studere evangeliet og vokse i åndelighed. Undervisningsmaterialet er relevant for alle mennesker, ikke blot hustruer og mødre. Alle søstre, herunder også jer yngre søstre, har behov for at blive »ihukommet og få næring gennem Guds gode ord«.[5] Lærdommene vil styrke jer og hjælpe jer med at udvikle den nødvendige åndelighed til at overvinde livets udfordringer.

En ung kvinde, som står mig meget nær, observerede følgende: »Jeg er 18 år og det yngste medlem af Hjælpeforeningen i vores ward. Jeg nyder at komme i Hjælpeforeningen sammen med min mor og bedstemor, fordi det er rart at være sammen med dem som venner. Jeg kan lide at høre min mor tale med hendes venner, fordi det giver mig mulighed for at lære at kende søstrene, som er på hendes alder. Der er flere kvinder, som giver mig knus og spørger mig, hvor jeg arbejder, og hvad jeg gør denne sommer. De får mig til at føle, at jeg betyder noget for dem. Nu, hvor jeg har været sammen med bedstemødrene og oldemødrene i mit ward, har jeg udviklet nye og fantastiske venskaber, som har beriget og velsignet mig. Jeg holder også af de ældre søstres undervisning. De har boet forskellige steder, og deres personlige erfaringer har givet mig et bedre indblik i, hvordan man klarer livets udfordringer og problemer. Deres beretninger fra deres eget liv er interessante og hjælper mig med at forholde mig til lektionen. Jeg forstår nu, at Hjælpeforeningen virkelig er for alle kvinder, uanset deres alder.«[6]

Uanset hvilke situationer I søstre lever i, kan jeres indflydelse være utrolig langtrækkende. Jeg tror, at nogle af jer har en tendens til at undervurdere jeres enestående evne

til at velsigne andres tilværelse. For det meste sker det ikke i rampelyset, hvor det annonceres offentligt, men ved jeres eksempel på retskaffenhed og ved utallige kærlige og venlige gerninger, som I så villigt udfører og meget ofte, hvor blot to er til stede.

Herrens særlige interesse for enker er nævnt ofte i skrifterne. Denne interesse gælder selvfølgeligt også alle enlige mødre. De udsættes for så mange krav. De skal sørge for mad og tøj og andre fornødenheder til familien. De skal også give deres børn en ekstra portion kærlighed og omsorg.

For nylig modtog jeg et brev fra en søn af en mor i denne situation, og jeg citerer et afsnit fra brevet: »Mor havde mulighed for at være hjemmegående på fuldtid, da vi var yngre. Således ønskede hun det, men for 28 år siden – med fire børn i alderen 5-14 år – blev hun tvunget til at arbejde uden for hjemmet for at kunne forsørge os, da hun pludselig blev enlig forsørger. Selv om vi ved, at det ikke er den ideelle situation til at opdrage en familie, så arbejdede mor flittigt for fortsat at opdrage os i evangeliet og for at passe alle pligterne i familien, samtidig med at hun arbejdede på fuldtid for at forsørge os økonomisk. Først nu, hvor jeg selv er forælder, velsignet med en hustru i hjemmet til at tage sig af vore børn, er jeg begyndt at forstå omfanget af mors situation og vanskelighederne ved at forsørge os dengang. Det var vanskeligt og krævende, og jeg ønsker, at jeg havde gjort mere for at gøre det lettere for hende. For evigt er jeg taknemmelig for hendes offer, da hun var et eksempel ved at lære os, hvordan man arbejder, og hvordan man bør leve. Visdommen i Familieproklamationen klinger især sandt for mig nu på grund af de oplevelser, vi var sammen om som familie.«[7]

Mange trofaste og retskafne søstre har ikke fået mulighed for at blive gift, og dog har de altid været en livsvigtig og afgørende del af dette hellige

værk. Disse vidunderlige kvinder har en tydelig påvirkning som barmhjertige engle for forældre, søstre, brødre, niecer og nevøer så vel som for andre familiemedlemmer og venner. I Kirken er der uendelige muligheder for at elske og styrke. De enlige søstre, som måske har mere tid, tjener på fremragende vis.

Søster Margaret Anderson fra Centerville i Utah er et vidunderligt eksempel på en enlig søster, som har levet et eksemplarisk og dybt tilfredsstillende liv i andres tjeneste. I mange år tog hun sig kærligt af sin gamle mor, sin tante og sin handicappede søster. Hun vejledte og påvirkede hundredvis af børn som skolelærer. Som pensionist fortsætter hun som frivillig hver uge og hjælper børn med at lære at læse. Hendes tjeneste har været en særlig velsignelse for medlemmerne i hendes ward. En ung kvinde bemærkede: »Da jeg var barn, bagte Margaret en fødselsdagskage til mig hvert år. På glasuren pyntede hun den med de aktiviteter, som jeg havde deltaget i det foregående år som fx dans eller fodbold.« Ikke en missionær tager af sted fra hendes ward uden en af Margarets dekorerede læderpunge. Hun er en værdifuld ressource som er velfunderet i evangeliet, især i Hjælpeforeningen. For sine naboer og venner har hun villigt udført ærinder og kørt dem til templet. Margaret er en god værtinde. Hun bager lækre kager og maler smukke billeder, som hun nyder at forære til andre. Hun har virkelig velsignet utallige mennesker.

Herrens profeter har gentagne gange lovet, at ingen velsignelser vil blive nægtet Kirkens retskafne, enlige søstre, hvis de uden egen skyld aldrig har været gift i dette liv eller beseglet til en værdig præstedømmebærer. De vil kunne nyde den velsignelse for evigt i den næste verden. »Når I lejlighedsvis længes inderligt efter den accept og hengivenhed, som er en del af familielivet på jorden, så husk, at vor Fader i Himlen er opmærksom på jeres kvaler, og at han en dag vil velsigne jer så meget, at I ikke evner at beskrive det.«[8]

Efter indvielsen af det nye storslåede tempel i Nauvoo fløj vi hjem sammen med søster Parkin, søster Hughes, søster Pingree og deres gode ægtefæller. Jeg spurgte søstrene, om de havde besøgt Joseph Smiths købmandsbutik i Nauvoo, hvor Hjælpeforeningen blev stiftet den 17. marts 1842 med blot 20 medlemmer til stede. Søster Parkin svarede, at det havde de.

Mens jeg talte med dem, blev jeg kraftigt mindet om, at alle søstre overalt i verden kan arve og nyde godt af Herrens velsignelser til kvinder. Profeten Joseph Smith har sagt: »Jeg låser nu op for jer i Guds navn … Kundskab og intelligens vil tilflyde jer fra nu af.«[9] Denne velsignelse af kundskab og intelligens kommer til alle retskafne kvinder i Kirken, uanset race eller nationalitet og uden hensyn til, om de er nye i Kirken eller efterkommer af en af de første 20 medlemmer i Nauvoo i 1842. Disse velsignelser tilflyder de

søstre, som villigt udfører englenes arbejde.

For nylig hørte jeg ældste Dieter Uchtdorf fremsætte følgende indsigtsfulde udtalelse: »Ingen af mine slægtslinier går gennem Nauvoo. Jeg kan ikke spore mine forfædre til pionererne. Men ligesom flertallet af Kirkens medlemmer over hele verden kan jeg af hele mit hjerte inderligt knytte mig til de hellige i Nauvoo og til deres rejse til Zion. Den vedvarende anstrengelse for at rydde en vej i min egen religiøse rejse til et Zion bestående af ›de rene af hjertet‹ får mig til at føle mig tæt knyttet til pionererne i 1800-tallet. De er mine åndelige forfædre, ligesom de er for hvert eneste medlem af Kirken, uanset nationalitet, sprog eller kultur. De har etableret ikke blot et trygt sted i Vesten, men også det åndelige fundament for opbygningen af riget i alle verdens nationer.«

Nu nogle ord til jer søstre, som er gift. Det er overvejende jer søstre, som gør vore hjem til et tilflugtssted med fred og lykke i en uroplaget verden. En retskaffen mand bærer præstedømmet, hvilket præstedømme er den ledende myndighed i hjemmet. Men han er ikke præstedømmet; han bærer præstedømmet.[10] Hans hustru har del i præstedømmets velsignelser sammen med ham. Han er på ingen måde hævet over sin hustrus guddommelige status. Præsident Gordon B. Hinckley udtalte ved mødet for præstedømmet ved sidste aprilkonference: »I ægteskabets fællesskab er der hverken mindreværdighed eller overlegenhed. Kvinden går ikke foran manden, og manden går ikke foran kvinden. De vandrer side om side som søn og datter af Gud på en evig rejse.«

Han fortsatte: »Jeg er sikker på, at når vi står foran Guds domstol, vil der ikke blive talt meget om den rigdom, som vi måtte have samlet i livet, eller om nogle af de æresbevisninger, som vi har opnået. Men, der bliver stillet dybdegående spørgsmål om vore

hjemlige forhold. Og jeg er sikker på, at de, som har vandret gennem livet med kærlighed og respekt og værdsættelse af deres ægtefæller og børn vil modtage disse ord fra vores evige dommer: ›Godt, du gode og tro tjener … Gå ind til din herres glæde.‹«[11]

De hustruer, som opretholder deres ægtemand i biskopråd, stavspræsidentskaber og andre præstedømmekaldelser, er en stor velsignelse for Kirken. De tjener bag scenen, stille og effektivt, støtter familien og hjemmet, mens deres mænd betjener de hellige. Jeg sagde »stille.« Jeg har hørt det sagt, at nogle kvinder kan lide en stærk, tavs mand – de tror, at han hører efter!

Ingen ved mere end jeg, hvilken styrke en støttende hustru kan være. Siden vi blev gift, har min Ruth støttet og opmuntret mig i de mange kaldelser, jeg har haft i næsten 60 år. Jeg kunne ikke have tjent en dag uden hendes kærlige støtte. Jeg er hende inderligt taknemmelig og elsker hende højt.

En af mine missionærkammeraters enke, søster Effie Dean Bowman Rich, har meget travlt med sin familie og med to virksomheder. Desuden er hun mor, bedstemor og oldemor i en stor familie. For nogen tid siden, da hun kæmpede for at klare kravene fra alle disse roller, sagde hun: »Det, jeg har brug for, er en hustru!« Selvfølgelig mente hun, at hun følte behov for støtte fra en, som ville tage sig af de utallige detaljer, som en retskaffen og omsorgsfuld hustru klarer så godt.

Søstre, uanset jeres situation, har I alle brug for at have olie i jeres lamper. Det vil sige at være beredt. Vi husker alle lignelsen om de ti brudepiger, som var inviteret til bryllup. Fem var kloge og forberedte med olie i deres lamper til at møde Brudgommen; de andre fem var ikke. Alle ti gjorde deres lamper i stand, men fem havde ikke medbragt tilstrækkeligt med olie og var løbet tør. Vi har alle brug for lyset fra vore lamper til at få os gennem mørket. Vi ønsker alle at

Vandfaldet uden for Konferencecentret udgør baggrunden for tre besøgende kvinder ved et vindue indvendig.

møde Brudgommen og deltage i bryllupsfesten.

For nogle år siden talte præsident Spencer W. Kimball tydeligt om tragedien ved at være uforberedt. Han sagde, at de fem ukloge brudepiger i lignelsen »var blevet undervist. De var blevet advaret hele livet.« I dagslyset virkede både de kloge og de tåbelige ens, men i »den allermørkeste time, da brudgommen var mindst ventet, kom han.« De fem, hvis lamper var gået ud, skyndte sig ud for at få den nødvendige olie, men da de nåede frem til bryllupssalen, var døren lukket. Det var for sent.

Præsident Kimball forklarede, at »de tåbelige bad de andre om at dele deres olie med dem, men man kan ikke på et øjeblik dele åndelig forberedelse. De kloge måtte gå, ellers var brudgommen ikke blevet budt velkommen. De havde brug for al deres olie selv; de kunne ikke redde de tåbelige.«

I denne lignelse, fortsatte han, »kan olie ikke købes på markedspladsen. I vores tilværelse oplagres forberedelsens olie dråbe for dråbe ved retskaffen levevis. Tilstedeværelse ved nadvermøder føjer olie til vore lamper, dråbe efter dråbe i løbet af årene. Faste, familiebøn, hjemmeundervisning, kontrol af de legemlige lyster, forkyndelse af evangeliet, studium af skrifterne – hver handling i hengivenhed og lydighed er en dråbe, der bliver føjet til vores lager. Gode gerninger, betaling af offerydelser og tiende, kyske tanker og handlinger, ægteskab i pagten for evigt – disse bidrager også betydningsfuldt til den olie, hvormed vi kan påfylde vore brugte lamper ved midnatstid.«[12]

Søstre, det er vigtigt, at I har olie i jeres lamper, så når I siger til Herren: »Her er jeg, send mig,« så er I beredt og egnet til at blive sendt. Vi kommer alle fra himlen, men hvad vi er i stand til at opnå i Herrens værk afhænger for en stor dels vedkommende af vores villighed og evner.

Mit vidnesbyrd baseret på 59 års familieliv er, at min Ruths deltagelse i Hjælpeforeningen har medført større åndelighed og harmoni i vores hjem. Denne guddommeligt inspirerede organisation har ikke alene velsignet hende, men også hver enkelt i vores familie. Involvering i Hjælpeforeningen kan hjælpe jer med at fylde olie på jeres lamper. Det kan give jer meget af den stabilitet og udholdenhed, som I behøver for at komme gennem livets storme og rejsen her på jorden.

Da den første pressekonference blev afholdt, efter at præsident Hinckley var ordineret og indsat som præsident for Kirken, bad en kvinde præsidenten om at kommentere udfordringen for mødre, som skal arbejde og samtidig også klare de mange behov i deres hjem og familie. Præsident Hinckley svarede: »Gør det bedste, I kan, og husk, at det, der er af størst værdi for jer i denne verden, er de børn, som I har bragt til verden, og som I har ansvaret for at opdrage og sørge for.«[13] Jeg gentager det i aften. Gør det bedste, I kan, for at hjælpe os alle med at nå højere og gøre det bedre. Brug jeres medfødte åndelige gaver til at velsigne. Hjælp os med at skubbe verdens skadelige påvirkninger bort i vores tilværelse, vores hjem og i Kirken.

Må Nephis løfte blive opfyldt på jer: »... og de blev udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed.«[14] Jeg ønsker at bære vidnesbyrd om de velsignelser, jeg i mit liv har fået på grund af kærligheden fra min hustru Ruth, min kristuslignende mor og hellige bedstemødre, vore døtre og vore børns døtre samt mange andre retskafne kvinder. Dette gør jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 272.
2. George Albert Smith, *Relief Society Magazine*, dec. 1945, s. 717; se også *History of the Church*, 4:607.
3. *History of the Church*, 5:25.
4. Se L&P 130:2.
5. Moroni 6:4.
6. Personligt brev.
7. Personligt brev fra Brad Allen.
8. Spencer W. Kimball, »Den retfærdige kvindes rolle,« *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 164-165.
9. Referat fra Hjælpeforeningen i Nauvoo, 28. april 1842.
10. Se L&P 121:37; Hyrum M. Smith og Janne M. Sjodahl, red., *D&C Commentary*, s. 759.
11. »Personlig værdighed til at udøve«, *Liahona*, juli 2002, s. 60.
12. *Lectures on Faith*, 1972, s. 255-56.
13. Audiovisuel afskrift af en pressekonference den 13. april 1995, stillet til rådighed af Informationsafdelingen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages.
14. 1 Nephi 14:14.

De talte til os

Beretning for Kirkens børn fra oktoberkonferencen den 5.-6. oktober 2002

Præsident Gordon B. Hinckley: Tænk på det vidunderlige i dette.

Dette er den genoprettede Jesu Kristi Kirke. Vi er som folk sidste dages hellige. Vi vidner om, at himlene blev åbnet, og at sløret blev trukket tilbage, at Gud har talt, og at Jesus Kristus har åbenbaret sig, hvorefter fulgte overdragelse af guddommelig myndighed.

Jesus Kristus er hjørnestenen i dette værk, og det er »bygget på apostlenes og profeternes grundvold« (Ef 2:20).

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: Gennem generationerne har Jesu budskab altid været det samme. Ved bredden af den smukke Galilæa Sø sagde han til Peter og Andreas: »Følg mig.« Til Filip fordum lød kaldet: »Følg mig!« ... Og hvis vi blot vil lytte efter, lyder den samme dragende opfordring til jer og til mig: »Følg mig!«

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: Jeg håber, at vi alle kan være som »Det lille lokomotiv, som kunne«. Det var ikke særlig stort, det havde kun været brugt til at skifte vogne med, og havde aldrig kørt over et bjerg, men det var villigt. Det lille lokomotiv koblede sig til det strandede tog, tøffede op til bjergets top og futtede ned ad bjerget, idet hun sagde: »Jeg kunne godt.« Vi skal hver især bestige bjerge, som vi aldrig har besteget før.

Ældste David B. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum: Gud lever. Han er vor Fader. Jeg vidner for jer, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, og at profeten Joseph Smith var genoprettelsens profet. Præsident Hinckley er vores inspirerede leder for denne kirke over hele verden i dag. Må Gud velsigne ham for alt det, han gør ... mens han leder dette værk fremad.

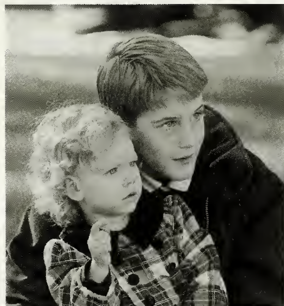
Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum: Brødre og søstre, skønt vi lever i en tid »i bevægelse«, kan vi dog stå på hellige steder og ikke lade os rokke (se L&P 45:32; 87:8). Skønt vi lever i en tid med vold, kan vi dog have den indre fred, som overgår al forstand (se Fil 4:7). Der kan ske mange underlige ting, men ligesom Nephi kan vi dog vide, at Gud elsker os ...

... Selvfølgelig kan vi ikke forstå alle tings betydning *lige nu*! Men vi kan vide *lige nu*, at Gud kender og elsker enhver af os personligt!

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum: Som det var tilfældet med pionererne vil en lydig tiendebetaling styrke vores tro, og den tro holder os oppe under prøvelserne, trængslerne og sorgerne på vores livs rejse.

Ældste Dieter F. Uchtdorf fra De Halvfjerds' Præsidium: Jeg har ingen forfædre blandt pionererne i 1800-tallet. Men siden de første dage som medlem af Kirken har jeg følt et tæt slægtskab til disse første pionerer, som krydsede prærien. De er mine åndelige forfædre, ligesom de er for hvert eneste medlem af Kirken, uanset nationalitet, sprog eller kultur. De har etableret ikke blot et trygt sted i Vesten, men også det åndelige fundament for opbygningen af riget i alle verdens nationer.

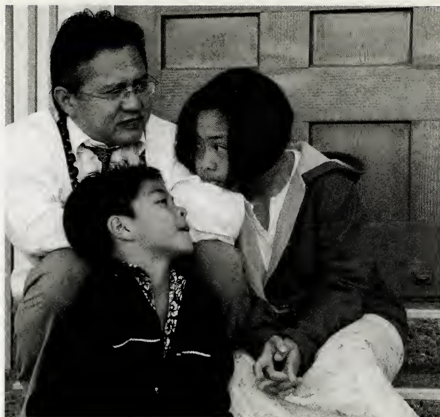
Ældste Robert K. Dellenbach fra De Halvfjerds: Herren beder os om én søndag om måneden at faste ved to måltider. Vi indbydes til at bidrage med et beløb svarende til værdien af disse to måltider til Kirken, så den kan hjælpe de nødlidende. ■

Vor tids lærdomme, 2003

Det Melkisedekske Præstedømmes og Hjælpeforeningens møde den fjerde søndag er forbeholdt »Vor tids lærdomme«. Det Første Præsidentskab fastsætter hvert år 10 emner med kildematerialer, som skal bruges ved disse møder. Det følgende er emnerne og kildematerialerne for 2003. To ekstra emner skal udvælges af stavs- eller distriktspræsidentskaber.

Drøftelserne ved møderne den fjerde søndag bør bygge på en eller måske to af de fastlagte kilder, som bedst dækker behov og situationen hos medlemmerne af kvorummet eller klassen; lærere behøver ikke at bruge alle kilderne. Ledere og lærere opfordres til at gøre disse møder til drøftelser, ikke forelæsninger eller præsentationer. De skal overveje, hvordan de kan stimulere medlemmerne af kvorummet eller klassen til at anvende de drøftede principper. Forslag til forberedelse og afholdelse af en kvorums- eller klassedrøftelse står i *Undervisning, den største kaldelse* og i *Vejledning i undervisning.*

1. Håb ved Jesu Kristi forsoning

Matthæus 27:11-61; Lukas 22:39-46; Johannes 20:1-22; Alma 34:8-18; 42; L&P 19:1-20.

James E. Faust, »Forsoningen: Vores største håb«, *Liahona*, jan. 2002, s. 19-22.

Dallin H. Oaks, »Evangeliet i vores liv«, *Liahona*, juli 2002, s. 36-39.

Joseph B. Wirthlin, »Følg mig«, *Liahona*, juli 2002, s. 15-18.

»Forsoningen«, kapitel 12 i *Håndbog i evangeliske principper*.

2. Formålet med tiende og offerydelser

Malakias 3:8-12; L&P 64:23; 119:1-4; 120:1.

Gordon B. Hinckley, »Vi lever i tro«, *Liahona,* juli 2002, s. 80-82.

Jeffrey R. Holland, »Som en frodig have«, *Liahona,* jan. 2002, s. 37-39.

»Tiende og offerydelser«, kapitel 32 i *Håndbog i evangeliske principper*.

3. Bøn

Matthæus 6:9-13; 7:7; Alma 7:23; L&P 93:49.

Thomas S. Monson, »De beder, og de handler«, *Liahona,* juli 2002, s. 54-57.

James E. Faust, »Bønnens livline«, *Liahona,* juli 2002, s. 62-69.

Henry B. Eyring, »Bøn«, *Liahona,* jan. 2002, s. 16-19.

»Personlige bønner og familiebønner«, lektion 34 i *Sidste dages hellige kvinder, del B.*

4. Vær ved godt mod

Johannes 14:27; 16:33; 2 Nephi 4:16-35; 10:23; L&P 78:17-22.

Gordon B. Hinckley, »Vi ser til Kristus«, *Liahona,* juli 2002, s. 101-102.

Thomas S. Monson, »Nu er det tid«, *Liahona,* jan. 2002, s. 68-71.

M. Russell Ballard, »Rigets fredelige anliggender«, *Liahona,* juli 2002, s. 98-101.

»Tro på Jesus Kristus«, kapitel 18 i *Håndbog i evangeliske principper*.

5. Vi skal elske og styrke vores næste

Matthæus 22:35-40; Lukas 22:31-32; Mosiah 23:15; L&P 88:123-125; 108:7.

Gordon B. Hinckley, »Ræk ned for at løfte andre«, *Liahona,* jan. 2002, s. 60-67.

Boyd K. Packer, »Børn«, *Liahona,* juli 2002, s. 7-10.

M. Russell Ballard, »Læren om fællesskab«, *Liahona,* jan. 2002, 40-43.

»Kærlighed, barmhjertighed og tjenestegerninger«, lektion 8 i *Sidste dages hellige kvinder, del A.*

6. Gå i tro

Hebræerbrevet 11; Alma 32:16-23; Ether 12:4-22, 27.

Gordon B. Hinckley, »Vi lever i tro«, *Liahona,* juli 2002, s. 80-82.

David B. Haight, »Vore profeters tro«, *Liahona,* jan. 2002, s. 24-27.

Russell M. Nelson, »Så sikker en grundvold«, *Liahona,* juli 2002, s. 83-86.

»Tro på Jesus Kristus«, lektion 1 i *Sidste dages hellige kvinder, del A.*

7. Vi skal gøre vores bedste for Herren

Matthæus 25:14-30; Mosiah 3:19; 5:12-13; L&P 76:50-70.

James E. Faust, »Noget svært«, *Liahona,* jan. 2002, s. 53-56.

Neal A. Maxwell, »Hellig jeres gerning«, *Liahona,* juli 2002, s. 39-42.

Joseph B. Wirthlin, »Et trin ad gangen«, *Liahona,* jan. 2002, s. 27-30.

»Opbyg Guds rige«, lektion 35 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, del B.*

8. Lad jer ikke så let såre

Lukas 15:11-32; 1 Korintherbrev 12:1-27; 2 Nephi 26:24-28; 3 Nephi 11:28-30.

Thomas S. Monson, »Skjulte kiler«, *Liahona,* juli 2002, s. 19-22.

Jeffrey R. Holland, »Den anden fortabte søn«, *Liahona,* juli 2002, s. 69-72.

»Giv og modtag tilgivelse«, lektion 33 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, del B.*

9. Styrk nyomvendte

Matthæus 25:31-46; Lukas 15; Mosiah 2:17.

Richard G. Scott, »Fuld omvendelse bringer lykke«, *Liahona,* juli 2002, s. 26-28.

Henry B. Eyring, »Sande venner«, *Liahona,* juli 2002, s. 29-32.

»Fællesskab: Et ansvar for præstedømmet«, lektion 10 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, del B.*

10. Lev ved Ånden

1 Mosebog 37; 39-45.

L. Tom Perry, »Bliv mænd som har Guds Ånd«, *Liahona,* juli 2002, s. 42-45.

Robert D. Hales, »Ud af mørket til sit underfulde lys«, *Liahona,* juli 2002, s. 77-80.

»Helligåndens gave«, lektion 4 i *Sidste dages hellige kvinder, del A.* ■

Inspirationsmøder for hjemmet, familien og den enkelte*

Overvej omhyggeligt søstrenes behov, når I planlægger inspirationsmøderne for hjemmet, familien og den enkelte. Sørg for, hvor det er relevant, at disse møder omfatter klasser, der bidrager til at udvikle færdigheder som forældre og i familieforhold. *Familievejledning* (31180 110) og *Ægteskab og familieforhold, Lærerhæfte* (35865 110) kan bruges som hjælpekilder. De kan bestilles på Kirkens distributionscentre.

PRÆSENTATIONER	FORSLAG TIL EMNER FOR MINIKLASSER**
Åndelig udvikling (L&P 88:63)	• Tempeltjeneste • Personlig bøn og skriftstudium • Overholdelse af sabbatsdagen (se L&P 59)
Hjemkundskabsfærdigheder (Ordsp 31:27)	• Dyrkning, tilberedelse og konservering af fødevarer • Organisation og rengøring i hjemmet • Værdien af arbejde
Ægteskab og familieforhold (Mal 3:24; Mosiah 4:15)	• "Familien: En proklamation til verden" (*Stjernen*, okt. 1998, s. 24) • Familieaften, familiebøn og skriftstudium • Forældrefærdigheder
Styrkelse af forhold (Matt 5:38-44; 25:40)	• Kommunikation og konfliktløsning • Omvendelse og tilgivelse • Effektiv ledelse
Uafhængighed (L&P 88:119)	• Forråd og forberedelse på nødsituationer • Uddannelse og styring af ressourcer • Sundhed og hygiejne
Tjeneste (Ordsp 31:20; Mosiah 4:26)	• Tjeneste i familien og for naboer • Tjeneste i Kirken • Samfundstjeneste
Fysisk og mentalt helbred (Mosiah 4:27; L&P 10:4)	• Motion og ernæring • Styring af stress og fritidsaktiviteter • Taknemmelighed og erkendelse af Herrens velsignelser
Personlig udvikling og uddannelse (L&P 88:118; 130:18-19)	• Patriarkalske velsignelser • Udvikling af talenter og kreativitet • Lær hele livet
Boglige færdigheder (Daniel 1:17; Moses 6:5-6)	• Kundskab om evangeliet • Nedskrevne historier og vidnesbyrd • Undervisning af små børn samt børnelitteratur
Kultur og kunst (L&P 25:12)	• Betydningen af musik i hjemmet • Litteratur og kunst • Forståelse for andre kulturer

*Retningslinier for inspirationsmøde for hjemmet, familien og den enkelte blev udsendt sammen med et brev fra Det Første Præsidentskab af 20. september 1999.

**Hjælpekilder til miniklasseemner omfatter *Håndbog i evangeliske principper* (31110 110) og Del A og B af *Sidste dages hellige kvinder* (31113 110 og 31114 110).

Vejledning og kildemateriale til *Det Aronske Præstedømme 1*

Til brug i 2003, lektion 1-24

Følgende kilder kan bruges som supplement, men bør ikke erstatte lektionerne 1-24. Undervis i lektionerne i den rækkefølge, de er trykt. Lektionshæftet indeholder ikke en direkte påskelektion. Hvis du ønsker at undervise i en særlig lektion påskesøndag, så overvej at bruge konferencetaler, artikler fra Kirkens blade og salmer, som fokuserer på Frelserens liv og mission.

Lektion 1: Præstedømmet

Thomas S. Monson, »Præstedømmets magt«, *Liahona*, jan. 2000, s. 58-61.

Jeffrey R. Holland, »I skal hellige jer«, *Liahona*, jan. 2001, s. 46-49.

John H. Groberg, »Præstedømmets magt«, *Liahona*, juli 2001, s. 51-53.

Lektion 2: En diakons kaldelse

Thomas S. Monson, »Pligten kalder«, *Liahona*, jan. 2002, s. 57-60.

Thomas S. Monson, »Kaldet til at tjene«, *Liahona*, jan. 2001, s. 57-60.

Joseph B. Wirthlin, »At vokse i præstedømmet«, *Liahona*, jan. 2000, s. 45-49.

Lektion 3: Omdeling af nadveren

David B. Haight, »Forståelse af Herrens nadver«, *Stjernen*, mar. 1989, s. 8-14.

Peter B. Gardner, »Mere end ord«, *Liahona*, feb. 2002, s. 28-29.

Wayne B. Lynn, »For gammel til at omdele nadveren?«, *Liahona*, maj 2001, s. 8-9.

Lektion 4: Indsamling af fasteofre

Joseph B. Wirthlin, »Fasteloven«, *Liahona*, juli 2001, s. 88-91.

Earl C. Tingey, »Zions enker«, *Liahona*, juli 2000, s. 74-76.

»Fordi du gi'r mig alt«, *Salmer og sange*, nr. 141.

Lektion 5: Tro på Jesus Kristus

»Særlige vidner om Jesus Kristus«, *Liahona*, apr. 2001, s. 2-24.

Neal A. Maxwell, »Pløj med håb«, *Liahona*, juli 2001, s. 72-74.

»Jeg på Kristus tror«, *Salmer og sange*, nr. 69.

Lektion 6: Helligånden

James E. Faust, »Samkvem med Helligånden«, *Liahona*, mar. 2002, s. 2-7.

Douglas L. Callister, »Søg Guds Ånd«, *Liahona*, jan. 2001, s. 38-39.

Daniel K. Judd, »Kristi ånd: Et lys i mørket«, *Liahona*, maj 2001, s. 18-22.

Lektion 7: »En stor forandring«

James E. Faust, »Født på ny«, *Liahona*, juli 2001, s. 68-71.

Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 40-43.

Spencer J. Condie, »En tilbøjelighed til bestandig at gøre godt«, *Liahona*, juni 2001, s. 14-21.

»Led, milde lys«, *Salmer og sange*, nr. 50.

Lektion 8: »Ær din fader«

Thomas S. Monson, »Troens bøn«, *Stjernen*, mar. 1995, s. 2-7.

Fraser Aumua og Laury Livsey, »Som far, så søn«, *Liahona*, sep. 2000, s. 38-39.

»Hjemmet bliver Himlen lig«, *Salmer og sange*, nr. 192.

Lektion 9: Respekt for mødre og deres guddommelige rolle

Richard G. Scott, »Kvindens hellighed«, *Liahona*, juli 2000, s. 43-45.

Sheri L. Dew, »Er vi ikke alle mødre?« *Liahona*, jan. 2002, s. 112-114.

Dane M. Mullen, »Skulder ved skulder«, *Liahona*, maj 2001, s. 44-46.

Lektion 10: Familieenhed

David B. Haight, »Vær et stærkt led«, *Liahona*, jan. 2001, s. 23-25.

Donald L. Hallstrom, »Opelsk retfærdige traditioner«, *Liahona*, jan. 2001, s. 34-35.

Camielle Call-Tarbet, »Et brev fra Michael«, *Liahona*, maj 2001, s. 23.

»Der er skønhed her på jord«, *Salmer og sange*, nr. 190.

Lektion 11: »Som jeg har elsket jer, skal I også elske hinanden«

Henry B. Eyring, »Våg sammen med mig«, *Liahona*, juli 2001, s. 44-47.

Kelly A. Harward, »Ikke helt alene«, *Liahona*, juni 2001, s. 32-33.

»Elsker hverandre«, *Salmer og sange*, nr. 199.

Lektion 12: At følge den levende profet

M. Russell Ballard, »Thi I skal tage imod hans ord«, *Liahona*, juli 2001, s. 79-82.

Dennis B. Neuenschwander, »Levende profeter, seere og åbenbarere«, *Liahona*, jan. 2001, s. 49-51.

»Vi lytter til profetens røst«, *Salmer og sange*, nr. 10.

Lektion 13: Ethvert medlem er en missionær

David B. Haight, »Din mission – Et åndeligt eventyr«, *Liahona*, okt. 2001, s. 12-16.

M. Russell Ballard, »Nu er det tid«, *Liahona*, jan. 2001, s. 88-91.

Jeffrey R. Holland, »Vidner for mig«, *Liahona*, juli 2001, s. 15-17.

»Kom, alle I Guds mænd«, *Salmer og sange*, nr. 202.

Lektion 14: At tjene andre

Gordon B. Hinckley, »Ræk ned for at løfte andre«, *Liahona*, jan. 2002, s. 60-67.

L. Tom Perry, »Lær at tjene«, *Liahona*, maj 2002, s. 10-19.

Jorge Flores, »Viljen til sejr«, *Liahona*, maj 2001, s. 26-28.

Huang Syi-hua, »Jeg tjente, så godt jeg kunne«, *Liahona*, aug. 2001, s. 44-45.

Lektion 15: Enighed og broderskab i præstedømmet

Gordon B. Hinckley, »Frygt ikke for at gøre det gode«, *Liahona*, feb. 2000, s. 2-5.

Dallin H. Oaks, »Det, der vejer tungere«, *Liahona*, mar. 2000, s. 14-22.

John K. Carmack, »Forenet i kærlighed og vidnesbyrd«, *Liahona*, juli 2001, s. 92-94.

Lektion 16: Næstekærlighed

Thomas S. Monson, »Barmhjertighed«, *Liahona*, juli 2001, s. 18-21.

Roger Terry, »Den mindste af disse«, *Liahona*, dec. 2000, s. 18-24.

Hildo Rosillo Flores, »En skål *Seviche*«, *Liahona*, okt. 2000, s. 30-32.

»Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152.

Lektion 17: Personlige optegnelser

»Overvind verden«, *Liahona*, sep. 2000, s. 26-27.

Lektion 18: Visdomsordet

Gordon B. Hinckley, »Overvind de ›Goliat'er‹ vi møder i livet«, *Liahona*, feb. 2002, s. 2-6.

Jeni Willardson, »Jeg hørte ikke hjemme der«, *Liahona*, nov. 2001, s. 31.

Brad Wilcox, »Farligt spørgsmål«, *Liahona*, maj 2000, s. 32-35.

»Vælg kun ret«, *Salmer og sange*, nr. 155.

Lektion 19: At overvinde fristelse

Neal A. Maxwell, »Verdens tant og fjas«, *Liahona*, jan. 2001, s. 43-46.

John B. Dickson, »Når livet er hårdt«, *Liahona*, maj 2002, s. 28-31.

Richard C. Edgley, »Satans sæk med snetter«, *Liahona*, jan. 2001, s. 52-53.

»O bønnestund«, *Salmer og sange*, nr. 78.

Lektion 20: Den rette brug af handlefrihed

James E. Faust, »Den indre fjende«, *Liahona*, jan. 2001, s. 54-57.

Glenn L. Pace, »Bliv i toget«, *Liahona*, mar. 2002, s. 26-27.

F. Enzio Busche, »Frihed ›fra‹ eller frihed ›til‹«, *Liahona*, jan. 2001, s. 97-99.

Lektion 21: Rene tanker, rent sprog

Gordon B. Hinckley, »Tro stå til Herren«, *Stjernen*, sep. 1996, s. 2-10.

»Karakterdannelse: Klassiske råd fra præsident David O. McKay«, *Liahona*, sep. 2001, s. 40-41.

Robert Lee »Rocky« Crockrell, »Min ven ›Milkshake‹«, *Liahona*, maj 2002, s. 36-37.

»Hvad kan vi gøre, når andre taler om upassende emner i skolen?«, *Liahona*, feb. 2002, s. 25-27.

Lektion 22: Pagter leder vores handlinger

Robert D. Hales, »Dåbens pagt: At være i riget og af riget«, *Liahona*, jan. 2001, s. 6-9.

Dennis B. Neuenschwander, »Ordinancer og pagter«, *Liahona*, nov. 2001, s. 16-23.

Keith B. McMullin, »En invitation med et løfte«, *Liahona*, juli 2001, s. 75-77.

Lektion 23: Bed om vejledning

Gordon B. Hinckley, »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 30-41.

Henry B. Eyring, »Bøn«, *Liahona*, jan. 2002, s. 16-19.

Henry B. Eyring, »›Skriv i mit hjerte‹«, *Liahona*, jan. 2001, s. 99-102.

»Kære Frelser, led du mig«, *Salmer og sange*, nr. 61.

Lektion 24: Kristuscentreret omvendelse

James E. Faust, »Forsoningen: Vores største håb«, *Liahona*, jan. 2002, s. 19-22.

Richard G. Scott, »Vejen til fred og glæde«, *Liahona*, jan. 2001, s. 31-33.

Jay E. Jensen, »Ved du, hvordan man omvender sig?«, *Liahona*, apr. 2002, s. 14-17. ■

Vejledning og kildemateriale til *Unge Piger 1*

Til brug i 2003, lektion 1-24

Følgende kilder kan bruges som supplement, men bør ikke erstatte lektionerne 1-24. Undervis i lektionerne i den rækkefølge, de er trykt. Lektionshæftet indeholder ikke en direkte påskelektion. Hvis du ønsker at undervise i en særlig lektion påskesøndag, så overvej at bruge konferencetaler og salmer, som fokuserer på forsoningen, opstandelsen samt Frelserens liv og mission.

Lektion 1: Guds datter

James E. Faust, »Hvad det vil sige at være en af Guds døtre«, *Liahona*, jan. 2000, s. 120-124.

»Husk på, hvem du er«, *Liahona,* juni 2001, s. 46-47.

»Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange,* nr. 195.

Lektion 2: Frelseren, Jesus Kristus

»Særlige vidner om Jesus Kristus«, *Liahona*, apr. 2001, s. 2-24.

James E. Faust, »Forsoningen: Vores største håb«, *Liahona*, jan. 2002, s. 19-22.

Neal A. Maxwell, »Vidnesbyrd om den store og herlige forsoning«, *Liahona*, apr. 2002, s. 6-13.

Lektion 3: Følg Jesu Kristi eksempel

L. Tom Perry, »At være discipel«, *Liahona*, jan. 2001, s. 72-74.

Carol B. Thomas, »Ofre: En evig investering«, *Liahona*, juli 2001, s. 77-79.

Ken Merrell, »Gæsten«, *Liahona*, nov. 2001, s. 46-47.

»Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152.

Lektion 4: Søg Helligåndens ledsagelse

James E. Faust, »Samkvem med Helligånden«, *Liahona*, mar. 2002, s. 2-7.

Sharon G. Larsen, »Jeres celestiale vejleder«, *Liahona*, juli 2001, s. 104-106.

Daniel K. Judd, »Kristi ånd: Et lys i mørket«, *Liahona*, maj 2001, s. 18-22.

Lektion 5: Find glæde i vore guddommelige muligheder

James E. Faust, »Hvem tror du, at du er? - Et budskab til de unge«, *Liahona*, juni, 2001, s. 2-7.

Hugh B. Brown, »Solbærbusken«, *Liahona,* mar. 2002, s. 22-24.

Margaret D. Nadauld, »Glæden ved at være kvinde«, *Liahona,* jan. 2001, s. 17-19.

»O min Fader«, *Salmer og sange*, nr. 189.

Lektion 6: Find glæde lige nu

James E. Faust, »Vores søgen efter lykke«, *Liahona,* okt. 2000, s. 2-8.

Richard G. Scott, »Gør hvad er ret«, *Liahona*, mar. 2001, s. 10-17.

Marlin K. Jensen, »Vejen til glæde«, *Liahona*, aug, 2000, s. 20-23.

Lektion 7: Hjemkundskab

Thomas S. Monson, »Kendetegnene på et lykkeligt hjem«, *Liahona*, okt. 2001, s. 2-9.

Marvin J. Ashton, »Hjælp til familiens økonomi«, *Liahona,* apr. 2000, s. 42-47.

Virginia U. Jensen, »Inspirationsmøde for hjemmet, familien og den enkelte«, *Liahona,* jan. 2000, s. 114-117.

Lektion 8: Indstillinger til vore guddommelige roller

Gordon B. Hinckley, »Hvordan kan jeg blive den kvinde, jeg drømmer om at blive?« *Liahona,* juli 2001, s. 112-115.

James E. Faust, »Kvindelighed: Æerespladsen«, *Liahona*, juli 2000, s. 116-119.

Elaine L. Jack, »Hjælpeforeningen: Balsam i Gilead«, *Stjernen,* jan. 1996, s. 90-93.

Lektion 9: Ær dine forældre

Russell M. Nelson, »Lyt for at lære«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1991, s. 22-24.

Vaughn J. Featherstone, »Ét led, der stadig holder«, *Liahona*, jan. 2000, s. 15-18.

Denalee Chapman, »De tre spørgsmål«, *Liahona*, nov. 2000, s. 46-47.

Lektion 10: En støtte for familien

Thomas S. Monson, »Hænder«, *Stjernen,* mar. 1991, s. 3-6.

Camielle Call-Tarbet, »Et brev fra Michael«, *Liahona*, maj 2001, s. 23.

Tammy Munro, »Jeg læser med Ben«, *Liahona*, maj 2000, s. 10-12.

Lektion 11: Udvikling af selvstændighed og modenhed, del 1

Russell M. Nelson, »Fuldkommengørelse venter«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 86-88.

Lance B. Wickman, »Dit fremtidige jeg«, *Liahona*, nov. 2000, s. 22-24.

Lara Bangerter, »Min drømmemand«, *Liahona*, feb. 2002, s. 46-47.

Lektion 12: Udvikling af selvstændighed og modenhed, del 2

Richard G. Scott, »At opnå kundskab og styrken til at anvende den klogt«, *Liahona*, aug. 2002, s. 12-19.

Spencer J. Condie, »En tilbøjelighed til bestandig at gøre godt«, *Liahona,* juni 2001, s. 14-21.

Becky Prescott, »Altid min ven«, *Liahona*, maj 2001, s. 47.

Lektion 13: En støtte for bærere af præstedømmet

James E. Faust, »At opnå et godt liv«, *Liahona,* nov. 2000, s. 2-6.

M. Russell Ballard, »Thi I skal tage imod hans ord«, *Liahona,* juli 2001, s. 79-82.

Dennis B. Neuenschwander, »Levende profeter, seere og åbenbarere«, *Liahona,* jan. 2001, s. 49-51.

Lektion 14: Patriarkalsk lederskab i hjemmet

Russell M. Nelson, »Sæt dit eget hus i orden«, *Liahona*, jan. 2002, s. 80-83.

Jeffrey R. Holland, »Fædrenes hænder«, *Liahona*,

juli 1999, s. 16-19.

H. David Burton, »Ær præstedømmet«, *Liahona*, juli 2000, s. 46-48.

Lektion 15: Det Melkisedekske Præstedømme

Thomas S. Monson, »Præstedømmets magt«, *Liahona,* jan. 2000, s. 58-61.

Thomas S. Monson, »Præstedømmet – Herrens mægtige hær«, *Liahona*, juli 1999, s. 56-59.

John H. Groberg, »Præstedømmets magt«, *Liahona*, juli 2001, s. 51-53.

Lektion 16: Kvinder og bærere af præstedømmet

Russell M. Nelson, »Vores hellige forpligtelse til at ære kvinder«, *Liahona*, juli 1999, s. 45-48.

Richard G. Scott, »Kvindens hellighed«, *Liahona*, juli 2000, s. 43-45.

Sheri L. Dew, »Det er ikke godt for manden eller kvinden at være alene«, *Liahona*, jan. 2002, s. 13-15.

Lektion 17: Formålet med pagter og ordinancer

Robert D. Hales, »Dåbens pagt: At være i riget og af riget«, *Liahona*, jan. 2001, s. 6-9.

Dennis B. Neuenschwander, »Ordinancer og pagter«, *Liahona*, nov. 2001, s. 16-23.

Keith B. McMullin, »En invitation med et løfte«, *Liahona*, juli 2001, s. 75-77.

Lektion 18: Tempelvielse – Et krav for evigt familieliv

Boyd K. Packer, »Det hellige tempel«, *Stjernen*, juni 1992, s. 14-23.

Rebecca Armstrong og Elyssa Renee Madsen, »For evigt og tre dage«, *Liahona*, aug., 2001, s. 6-7.

Alfonso Castro Vázquez, »Jeg vil have en evig familie«, *Liahona*, aug. 2000, s. 26-28.

»Vores familie kan være sammen for evigt«, *Salmer og sange*, nr. 194.

Lektion 19: Personlige optegnelser

Dallin H. Oaks, »Med visdom og orden«, *Stjernen*, dec. 1989, s. 18-23.

Tayo M. Tuason, »Da Herren åbnede mine øjne«, *Liahona*, juni 2000, s. 30-31.

Lektion 20: Ræk andre hånden

Gordon B. Hinckley, »Ræk ned for at løfte andre«, *Liahona,* jan. 2002, s. 60-67.

Russell Ballard, »Læren om fællesskab«, *Liahona,* jan. 2002, s. 40-43.

Mary Ellen Smoot, »Vi er redskaber i Guds hænder«, *Liahona*, jan. 2001, s. 104-107.

»Fordi du gi'r mig alt«, *Salmer og sange*, nr. 141.

Lektion 21: Et retfærdigt eksempel påvirker andre

Jeffrey R. Holland, »Vidner for mig«, *Liahona*, juli 2001, s. 15-17.

Carlos Pérez, »Eksemplets magt«, *Liahona*, feb. 2001, s. 46-47.

Lektion 22: Omvendelse

Richard G. Scott, »Vejen til fred og glæde«, *Liahona*, jan. 2001, s. 31-33.

Jay E. Jensen, »Ved du, hvordan man omvender sig?« *Liahona*, apr. 2002, s. 14-17.

»Værdsæt Frelserens offer«, *Liahona*, juni 2001, s. 26-27.

»Kom kun til Herren«, *Salmer og sange*, nr. 60.

Lektion 23: Tilgivelse

James E. Faust, »Født på ny«, *Liahona*, juli 2001, s. 68-71.

Boyd K. Packer, »Mesterens berøring«, *Liahona*, juli 2001, s. 25-28.

Richard C. Edgley, »Se, her er manden«, *Liahona,* jan. 2000, s. 49-51.

Lektion 24: Bøn og meditation

Henry B. Eyring, »Bøn«, *Liahona,* jan. 2002, s. 16-19.

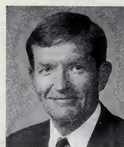
Henry B. Eyring, »Skriv i mit hjerte«, *Liahona*, jan. 2001, s. 99-102.

Yessika Delfin Salinas, »Bed for dine fjender«, *Liahona*, sep. 2000, s. 8-10. ■

Hovedpræsidentskaber for hjælpeorganisationerne

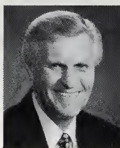
SØNDAGSSKOLEN

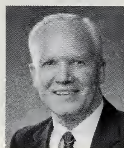

Ældste John H. Groberg
Førsterådgiver

Ældste Cecil O. Samuelson jun.
Præsident

Ældste Val R. Christensen
Andenrådgiver

UNGE MÆND

Ældste Glenn L. Pace
Førsterådgiver

Ældste F. Melvin Hammond
Præsident

Ældste Spencer J. Condie
Andenrådgiver

HJÆLPEFORENINGEN

Søster Kathleen H. Hughes
Førsterådgiver

Søster Bonnie D. Parkin
Præsidentinde

Søster Anne C. Pingree
Andenrådgiver

UNGE PIGER

Søster Julie B. Beck
Førsterådgiver

Søster Susan W. Tanner
Præsidentinde

Søster Elaine S. Dalton
Andenrådgiver

PRIMARY

Søster Sydney S. Reynolds
Førsterådgiver

Søster Coleen K. Menlove
Præsidentinde

Søster Gayle M. Clegg
Andenrådgiver

Under generalkonferencen bekendtgjorde præsident Gordon B. Hinckley enkelte ændringer af retningslinier.

Nye ledere kaldet, retningslinier bekendtgjort

Ved transmissionen fra generalkonferencen, som nåede ud til den største andel af Kirken nogensinde, bekendtgjorde præsident Gordon B. Hinckley ændringer i retningslinier, og Kirkens medlemmer opretholdt et nyt hovedpræsidentskab for Unge Piger, flere nye generalautoriteter og nye medlemmer af De Halvfjerds' Præsidium og Søndagsskolens hovedpræsidentskab.

Oktoberkonferencen 2002 var den første generalkonference, som blev transmitteret til dele af Asien, Australien, Østeuropa og Stillehavsøerne. Over 5.000 kirker er nu udstyret til at modtage Kirkens transmissioner, hvilket giver 90% af Kirken adgang til satellittransmissioner fra generalkonferencen. Desuden blev møderne sendt direkte på internettet.

Ved oktoberkonferencen 2002 blev et nyt hovedpræsidentskab for Unge Piger opretholdt. Søster Susan W. Tanner blev kaldet til at tjene som hovedpræsidentinde for organisationen Unge Piger. Søster Julie B. Beck blev kaldet som førsterådgiver, og søster Elaine S. Dalton blev kaldet som andenrådgiver.

Søster Margaret D. Nadauld og hendes rådgivere, søster Carol B. Thomas og søster Sharon G. Larsen, blev afløst som Unge Pigers hovedpræsidentskab.

Fem nye generalautoriteter blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum: Ældste Craig C. Christensen, ældste James M. Dunn, ældste Daryl H. Garn, ældste D. Rex Gerratt og ældste Spencer V. Jones.

Ældste Richard D. Allred, ældste Athos M. Amorim, ældste L. Edward Brown, ældste Earl M. Monson og ældste Jerald L. Taylor blev afløst som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

Desuden blev 21 halvfjerdser-områdeautoriteter afløst. Blandt de afløste tjente 11 i USA, mens de andre tjente i Argentina, Australien, Bolivia, Brasilien, England, Tyskland, Japan, Korea, Peru og Uruguay.

Ældste Dieter F. Uchtdorf blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Præsidium, og ældste Val R. Christensen blev opretholdt som andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab. Ældste Ben B. Banks fra De Halvfjerds blev betegnet som emeritus generalautoritet og afløst fra De Halvfjerds' Præsidium, og ældste Richard J. Maynes blev afløst som andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab for at kunne varetage andre opgaver.

Ved præstedømmets møde bekendtgjorde præsident Hinckley flere ændringer i retningslinier samt understregede gældende retningslinier og fremgangsmåder. I erkendelse af den store arbejdsbyrde, som præstedømmeledere har, bekendtgjorde præsident Hinckley, at tempelanbefalinger med virkning fra 1. november er gyldige i to år i stedet for et, hvilket begrænser den tid, som ledere bruger på interview.

Han bekendtgjorde også, at missionærafskedsmøder vil blive begrænset til en nadvermødetale af den afrejsende missionær, og at familiemedlemmer ikke skal deltage i eller planlægge mødet. Præsident Hinckley mindede medlemmerne om, at åbenthus for missionærer frarådes.

Præsident Hinckley bad også samfundsledere om at respektere kirkemedlemmers ønske om at holde familieaften ved at holde mandag aften fri for skoleaktiviteter eller andre arrangementer. Han talte også imod gæld, umoral og børnemishandling. ■

Ældste Craig C. Christensen

De Halvfjerds

Vores familie har et akronym, hvor det sammensatte ord kommer Alma 32:28 – SEED (frø) – Spiritual Exercise Every Day (Åndelig Motion Hver Dag)«, siger ældste Craig C. Christensen, som netop er blevet opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

Motion har været en stor del af ældste Christensens liv. Ældste Christensen, hans hustru Debora og deres fire børn er en meget fysisk aktiv familie, som endda dykker sammen på familieferier, men de får også åndelig motion ved som familie at være sammen om åndelige ting og ved sammen at studere skriften. Herudover har ældste Christensen sin egen rutine for åndelig udvikling. Ældste Christensen siger: »I årenes løb har det at reflektere over og ransage skrifterne styrket mig og opbygget mit vidnesbyrd.«

Ældste Christensen blev født den 18. marts 1956 i Salt Lake City som søn af Sheron Glen og Colleen Cloward Christensen. Hans familie flyttede til Concord i Californien, før han kom op i de større klasser. Han vendte senere tilbage til Utah, hvor han som studerende spillede fodbold for Brigham Young University.

»Fodbold var mit fokus før min mission til Chile,« siger Ældste Christensen. »At blive missionær ændrede alt det. Det gav mig en stor kærlighed til mennesker og et ønske om virkelig at tjene.«

Han blev gift i templet i Salt Lake City, den 28. marts 1978 med Debora Jones – »mit eksempel på efterlevelse af evangeliet« og læste regnskab og økonomi. Som bilforhandler har han forpligtet sig til at »leve retliniet og lære andre det samme.«

Han lærte dette princip fra sine vejledere gennem livet, herunder sin far, som var hans biskop og stavspræsident, fra sin bror og sin missionspræsident.

Disse vejledere hjalp ham også med at forberede sig til at tjene som biskop, missionspræsident og som halvfjerdser-områdeautoritet. Ældste Christensen siger, at han af disse eksempler og erfaringer »har lært, at det virkelig er Ånden, som underviser os og dem, som vi underviser. Uanset hvilken kaldelse vi har, så har vi behov for at gøre det, som Ånden ønsker vi skal gøre.« ■

Ældste James M. Dunn

De Halvfjerds

Ligesom mange andre har jeg opbygget mit vidnesbyrd dag efter dag, sten efter sten,« siger ældste James M. Dunn, som for nylig er blevet kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum. »De åndelige tilkendegivelser, jeg oplevede som lille dreng har modnet sig gennem tjeneste og ved at gøre det, som jeg blev undervist i var rigtigt.«

Ældste Dunn blev født den 16. april 1940 i Pocatello som søn af Billy E. og Melba Meyers Dunn og han voksede op sammen med sine fem søskende i Salt Lake City, »med alle de muligheder og velsignelser, som et sidste dages helligt barn bør have.«

Efter sin mission til Uruguay giftede ældste Dunn sig med Sandra (Penny) Barker i templet i Salt Lake den 7. august 1963. Han havde beundret og respekteret Penny siden gymnasiet. I de første år af deres ægteskab tjente ældste Dunn som lønnet officer i Utahs nationalgarde samtidig med, at han fik en bachelorgrad i latinamerikanske studier på Brigham Young University og fik en juridisk embedseksamen fra University of Utah.

I det krævende arbejde som advokat lærte ældste Dunn, at en mindre klient og lidt færre betalte timer var en ringe pris at betale for sin aktive tjeneste i Kirken, som omfattede kaldelser som højrådsmedlem, biskop, stavspræsident, missionspræsident og halvfjerdser-områdeautoritet.

Som far til seks døtre, siger ældste Dunn: »Jeg har et særligt liv, for døtre og fædre har et specielt forhold.« Dette sammenhold blev styrket, da hans familie tjente med ham i Colombia, hvor han var missionspræsident. Han og hans hustru og døtre vendte tilbage og kunne tale flydende spansk og var blevet åndeligt styrket.

Da ældste Dunn modtog sin nye kaldelse var hans kommentar: »Man kan ikke lade være med at spekulere på, hvordan livet vil forme sig de kommende år. Men fra tidligere kaldelser har jeg lært, at det at tjene vil være en vidunderlig velsignelse. I årenes løb har Kirken været centrum for alt det gode, som min familie og jeg har oplevet i livet.« ■

Ældste Daryl H. Garn

De Halvfjerds

Da Daryl H. Garn var missionær i det vestlige Canada besøgte hans missionspræsident hans område. Ældst Garn havde ikke set meget til sin missionspræsident, fordi missionen var så stor, så dette var en særlig lejlighed.

»Da præsident Arave afsluttede sit vidnesbyrd, sagde han, at han vidste dette mere end noget andet,« mindes ældste Garn, »og Ånden vidnede for mig i mit sind, at det var sandt – at man kan vide det, som kommer fra Ånden, lige så godt eller bedre, end man ved noget andet.«

Siden den dag har ældste Garn, der i oktober blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum, gang efter gang oplevet sandheden af sin missionspræsidents vidnesbyrd. Han mindes nogle få år senere, hvor han sad ved en stavskonference i Ohio, og hvor Ånden hviskede til ham, at han ville blive kaldet til biskoprådet i sit ward. Han havde kun gået på tandlægeskole i to uger, men før dagen var forbi, havde præsident Spencer W. Kimball (1895-1985), der på daværende tidspunkt var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, gjort kaldet officielt.

»Ældste Kimball sagde: ›Bror Garn, Herren har kaldet dig til denne stilling, og hvis du sætter evangeliet først, vil han velsigne dig,‹ husker ældste Garn. Han føler, at han ved at have tjent flittigt i sine kaldelser – herunder som biskop, stavspræsident, præsident for Unge Mænd, højrådsmedlem og halvfjerdser-områdeautoritet, er han blevet støttet i alle aspekter af sit liv.

Hans hustru, Irene siger, at han altid er villig til at sætte Herren først, og at han reagerer på ethvert kald – om det er at hjælpe til i huset eller lede wardet – med en villig indstilling: »Det er lige det, som jeg har lyst til at gøre!«

Ældste Garn blev født den 28. december 1938 i Tremonton i Utah som søn af Uel og Lolita Hodges Garn. Han giftede sig med Irene Hall den 19. december 1961 i templet i Logan, Utah. De har 6 børn og 19 børnebørn. De har opdraget deres børn i Mesa i Arizona. ■

Ældste D. Rex Gerratt

De Halvfjerds

Ældste D. Rex Gerratt blev opretholdt den 5. oktober 2002 som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum. »Jeg har aldrig fået en kaldelse, som jeg har følt mig tilstrækkelig til at udføre, men jeg ved, at den, som Herren kalder, hjælper og forbereder han,« siger ældste Gerratt, som taler med en blid røst og er gårdejer i Idaho, hvor han både dyrker jorden og har malkekvæg. »Når jeg har accepteret en kaldelse i mit liv, har jeg bønfaldet vor himmelske Fader om at hjælpe mig med at være effektiv i hans hænder.«

Ældste Gerratt blev født i Heyburn i Idaho den 9. april 1936 som søn af Donald Wayne og Ann Bailey Gerratt. Han voksede op i nærheden af Burley, hvor han drev landbrug med sin far og sin bror. Han giftede sig med sin barndomsveninde, Marjorie Crane, i templet i Idaho Falls i 1955. De har 9 børn og 35 børnebørn.

»Jeg husker mange morgener, hvor vore børn og jeg sad på verandaen bagved sammen med vores hund og tog støvlerne på til dagens daglige gøremål«, mindes ældste Gerratt. »Søster Gerratt og jeg har altid bekymret os for vore børn, men vi har stor tillid til dem, fordi de alle ved, hvordan de skal arbejde hårdt, og fordi de har et vidnesbyrd om evangeliet.«

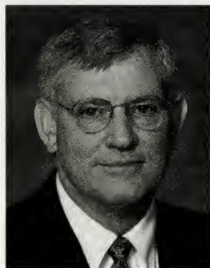
Hårdt arbejde som landmand og i lokalsamfundet har bragt ældste Gerratt æresbevisninger både inden for mælkeproduktion og kvægproduktion. Han er også blevet udnævnt som årets miljølandmand.

Hans kaldelser i Kirken har omfattet, halvfjerdser-områdeautoritet, missionspræsident, regionalrepræsentant, stavspræsident, stavssekretær, biskop, wardssekretær og hjemmelærer. Disse kaldelser ham hjulpet ham med at lære taknemlighed og ydmyghed.

»Når vi forstår de mange velsignelser, som vi modtager fra vor himmelske Fader, og at vi i sandhed ledes af hans levende profet,« siger ældste Gerratt, »bør vi være taknemlig og forpligte os til at gøre vores bedste, uanset hvad vi bliver bedt om at gøre i hans kirke.« ■

Ældste Spencer V. Jones

De Halvfjerds

Lad os alle gå op. Lad os få biskoppen til at falde bagover. Lad os alle gå op og bære vores vidnesbyrd«. Det var den udfordring, som den unge Spencer V. Jones gav til sine meddiakoner. Det var også et afgørende punkt i udviklingen af hans vidnesbyrd. »Da jeg bar mit vidnesbyrd – og hvor jeg en måned før grinede ad folk, som græd, når de bar deres vidnesbyrd, fordi jeg ikke rigtig forstod det – oplevede jeg hen mod afslutningen, at jeg selv stod og græd,« mindes ældste Jones. »Jeg har aldrig glemt det øjeblik, for når ånd taler til ånd sker der noget særligt.«

Ældste Jones, der for nylig blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum, blev født i Safford i Arizona som søn af Virgil og Nellie Barker Jones den 17. september 1945. Han voksede op som landmandssøn i et lille sidste dages hellig samfund i Virden i New Mexico, hvor kirkebygningen var centrum for aktiviteterne. »Vi kaldte næsten alle i byen for tante og onkel – selv om de ikke var i familie – for alle tog sig af hinanden, som var de virkelig i familie.«

Efter at have været på mission i det nordlige Argentina, begyndte ældste Jones at læse på Brigham Young University, hvor han fik en bachelorgrad i husdyrbrug. Ved en dans i Arizona Club mødte han Joyce Elizabeth Mathews. De blev gift den 3. juni 1968 og flyttede efter hans eksamen til Gallup i New Mexico. Ældste Jones har arbejdet inden for forskellige forretningsområder, herunder et møbelfirma og et kvægfirma. Han og hans hustru har tre børn og 8 børnebørn.

Ældste Jones forklarer, at hver eneste af hans opgaver har været en velsignelse og forberedt ham til yderligere tjeneste i Herrens rige. Han har lært meget af sine kaldelser, uanset om det er at tjene som Unge Mænds præsident, rådgiver i biskoprådet, biskop, seminarlærer, missionspræsident, områdepræsidentskabets assistent eller som halvfjerdser-områdeautoritet. »Hver eneste kaldelser har været en trædesten og en lærerig erfaring,« siger ældste Jones. »Man vokser ét skridt ad gangen.« ■

Susan Winder Tanner

Unge Pigers hovedpræsidentinde

Susan W. Tanner har tjent både på wardsplan og på stavsplan i Primary, Unge Piger og Hjælpeforeningen og oplever en sammenhæng mellem disse organisationer.

»De små piger lærer ›Jeg er Guds kære barn.‹ Og det leder dem til: ›Vi er vor himmelske Faders døtre. Han elsker os, og vi elsker ham.‹ Så kommer vi til ›Kærligheden ophører aldrig‹ og vi føler, at denne kærlighed omslutter os«, siger hun. »Jeg tror, at der er en fuldkommen enhed mellem hver af disse stadier, og at vi vokser med det yderligere udsyn og denne yderligere evne.«

Som nykaldet hovedpræsidentinde for Unge Piger føler søster Tanner sig forpligtet til at hjælpe de unge piger med at forstå deres plads i vor himmelske Faders plan.

Søster Tanner blev født den 10. januar 1953 i Granger i Utah som datter af Richard W. og Barbara Woodhead Winder og voksede op på en stor gård med malkekvæg. Hun fik senere en grad inden for de humanistiske fag på Brigham Young University, hvor hun mødte John S. Tanner. De blev gift i templet i Salt Lake City den 3. september 1974. Søster Tanner blev hjemmegående og underviste i klaver. Familien Tanner bor i Provo, Utah og har fem børn og tre børnebørn.

Mens hun sammen med sin familie boede i Brasilien, hvor hendes mand underviste på et Fulbright stipendium, fik søster Tannner indsigt i Unge Pigers program. Hendes to ældste døtre lærte Unge Pigers valgsprog på portugisisk. »Jeg ønskede at lære det sammen med dem,« siger hun. »Da jeg begyndte at lære valgsproget udenad, sank budskabet dybt ind mit hjerte. Jeg er datter af vor himmelske Fader, og han elsker mig, Og fordi jeg ved dette, elsker jeg ham og ønsker ved mine gerninger at vise, at jeg elsker ham.

Budskabet står lige der i Unge Pigers valgsprog i den rigtige rækkefølge,« fortsætter hun. »Jeg ønsker blot, at Kirkens unge piger ved, at det kan være grundlaget for deres vidnesbyrd, deres gerninger og deres liv.« ■

Julie Bangerter Beck

Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Vi måtte finde en måde at hjælpe vore børn med at lære at arbejde,« siger søster Julie B. Beck, som netop er oprettholdt som førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab. »Vi havde ikke en gård, så de kunne ikke malke køer. Musik var vores ko.«

På samme måde som hendes egne tre børn har lært at arbejde ved at øve sig på klaveret, så lærte søster Beck glæden ved at arbejde og tjene ved at vokse op midt i en børneflok på 11. Søster Beck blev født den 29. september 1954 som datter af William Grant og Geraldine Hamblin Bangerter, voksede op i Granger i Utah og i São Paulo i Brasilien, hvor hendes far var missionspræsident.

Søster Beck har fået eksamen fra Brigham Young University i familiestudier. Hun giftede sig den 28. december 1973 med Ramon P. Beck i templet i Salt Lake City. De bor i Alpine i Utah og har to døtre, en søn og tre børnebørn. Søster Becks yndlingsbeskæftigelse er at være sammen med sin familie. »Vore børn er vore bedste venner,« siger hun.

Søster Beck har haft adskillige kaldelser i Hjælpeforeningen og i Unge Piger, men hun har en plads i sit hjerte for Kirkens unge piger, og anerkender den rolle, som hårdt arbejde og tjeneste spiller i deres åndelige udvikling.

»Jeg har stadig min skulderrem fra mine år som bikubepige,« siger søster Beck, der nævner et program i Kirken fra sin ungdom. »Jeg holdt meget af at opnå alle mine Unge Pigers belønninger.«

Hun bærer denne entusiasme med sig til Kirkens nuværende program for unge piger – *Personlig Fremgang*. Hun tjente i Unge Pigers hovedbestyrelse og har arbejdet med revisionen af programmet *Personlig Fremgang*.

»Jeg tror, *Personlig Fremgang* hjælper en ung pige med at forstå og i praksis holde sin dåbspagt,« siger søster Beck. »Og jeg tror, at hvis hun forstår samt holder sin dåbspagt, vil hun være rede til at indgå og holde templets pagter.« ■

Elaine Schwartz Dalton

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Kort tid før Elaine S. Dalton begyndte sit andet år på Brigham Young University, døde hendes far uventet. Det var en vanskelig tid i hendes liv, og hun bad ofte for at forstå, hvorfor hendes far var blevet taget bort fra sin familie, som havde så stort behov for ham.

Svaret på hendes bønner kom først den følgende sommer, da hun optrådte med et folkedanserhold fra BYU i Europa. På fars dag, da holdet afholdt et nadvermøde, henviste en af talerne til Ordsprogenes Bog 3:5-6: »Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt. Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.«

»Jeg forstod, at dette skriftsted var mit svar,« siger søster Dalton nu. »Jeg vidste stadig ikke, hvorfor min far døde, men jeg vidste, at jeg skulle stole på Herren. Det skriftsted har siden været en vejledning i mit liv. I alt, hvad der er sket, og som jeg ikke har forstået, har jeg vidst, at hvis jeg stoler på Herren, så vil han jævne min vej«.

I sin nye kaldelse som andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab håber søster Dalton at opmuntre de unge piger til at udvikle den samme tillid til vor himmelske Fader og til at søge Helligåndens vejledning.

Søster Dalton er født i Ogden i Utah den 1. november 1946 som datter af Melvin Leo og Emma Martin Schwartz. Hun giftede sig med Stephen E. Dalton den 13. september 1968 i templet i Salt Lake City. De har 6 børn og bor i Salt Lake City.

Søster Dalton har en BA-grad i engelsk fra Brigham Young University. Hun har tjent som medlem af Unge Pigers hovedbestyrelse, som Unge Pigers præsidentinde i staven, som vejleder for laurbærpigerne og som lærer i Hjælpeforeningen.

»De unge piger i dag er utrolige – de er åndeligt følsomme og stærke«, siger hun. »De har en usædvanlig udfordring i at være retskaffen i den verden, som vi lever i nu. Som medlemmer af Kirken kan de stå frem og lede andre, som søger efter retskafne eksempler.« ■

FOTO: TOM SMART/DESERET NEWS

John A. Kufuor, Ghanas præsident, er på rundtur i Konferencecentret under et nyligt besøg i Salt Lake City. Her ledsages han af Norman D. Shumway, leder for Kirkens VIP-tjeneste.

Ghanas præsident udtrykker tak for humanitær hjælp

Ved et møde med Det Første Præsidentskab udtrykte præsidenten for republikken Ghana, John A. Kufuor, tak for Kirkens humanitære og religiøse bidrag til hans nation. »Vi anser jer som en del af Ghana«, fortalte han præsident Gordon B. Hinckley, præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, og præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, under et besøg til Salt Lake City i september.

Under et besøg i USA for at deltage i FN's generalforsamlings møder, rejste præsident Kufuor til Utah med flere andre ledere for at drøfte økonomisk udvikling med ledere i lokalregeringen og i lokalsamfundet. Mens han var der, hilste han på Kirkens ledere og besøgte Kirkens faciliteter, bl.a. Welfare Square, Tempelpladsen og Konferencecentret.

Præsident Kufuor takkede Kirken for humanitær indsats og beskæftigelsestjenester i hans land. Kirken har sponsoreret mere end 140 humanitære projekter i Ghana i de sidste 15 år.

Til gengæld inviterede præsident Hinckley præsident Kufuor til åbenthus i templet i Accra, som planlægges at være færdigt i efteråret 2003. Han takkede også præsident Kufuor for at samarbejde med Kirken.

»Det var gensidigt et meget nyttigt besøg, såvel som en mulighed for at udtrykke taknemmelighed og påskønnelse«, sagde ældste H. Bruce Stucki fra De Halvfjerds, tidligere præsident for Det Vestafrikanske Område.

Kirken har fem stave og omkring 20.000 medlemmer i Ghana. I øjeblikket opføres der et tempel, gæstehjem, et stavscenter og en områdekontorbygning. ■

Kirkens VIP-tjeneste bygger broer

Naomi Frandsen

Da Norman D. og Luana Shumway, ledere for Kirkens VIP-tjeneste i Salt Lake City, mødte en fremtrædende kristen præst fra midtvesten i USA, fortalte han dem, at han ikke nøjagtig vidste, hvorfor han var kommet på besøg. Bror og søster Shumway besluttede at tage ham med på en tur i de sidste dages helliges humanitære center og Welfare Square for at hjælpe ham med at finde ud af det.

»I løbet af de mere end to timer, vi var sammen med ham«, mindes bror Shumway, »var de ord, han hele tiden brugte ›utroligt‹, ›ufattelig‹ og ›fantastisk‹. Og han blev ved med at sige: ›Åh, der er så meget, vi kan lære om, hvordan vi bliver Kristi efterfølgere.‹«

Lige fra buddhistiske munke til militært personale til regeringsledere, er der hundreder af ledere inden for erhverv, politik og religion, der besøger Kirkens hovedsæde i Salt Lake City hvert år. De bliver budt velkommen af Kirkens VIP-tjeneste og lærer om Kirkens historie og lærdomme på steder som Tempelpladsen, Slægtshistorisk Bibliotek, Det Humanitære Center, Welfare Square, Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie samt Konferencecentret.

»Vi tror, at vi kan vise disse

FOTO: BRAGT MED TILLADELSE AF KIRKENS VIP-TJENESTE

Søstermissionærer viser gæster fra Ghana rundt på Tempelpladsen.

gæster, hvad Kirken gør, og vi behøver ikke at forklare særlig meget«, siger bror Shumway. Det Første Præsidentskab gav Lowell og Tamara Snow, tidligere ledere for Kirkens VIP-tjeneste, lignende instruktioner: »Tal ikke for meget. Lad Kirken tale for sig selv.«

Og den taler virkelig for sig selv. Ved Welfare Square ser gæsterne Kirkens grundlæggende tro i funktion, mens de ser alle velfærdsfaciliteterne. »Som medlemmer af Kirken har vi en pagtsforpligtelse til at tage os af de fattige og de nødlidende«, forklarer Mel Gardner, leder for biskoppens forrådshus, som ligger på Welfare Square. »Men alt det, vi gør, er beregnet på at fremme uafhængighed. Til gengæld kan mennesker, som modtager hjælp, opløfte andre ved deres betydningsfulde tjeneste.«

Bror Gardner fører gæster gennem en købmandsforretning uden et kasseapparat, hvor de, som har brug for det, og de, som er henvist hertil af deres biskop, kan modtage madvarer. »Vi siger, at det er den bedste mad, som penge ikke kan købe,« spøger han.

Gæster bliver ofte imponerede af den mængde af frivillige fra lokale stave, som arbejder i forrådshuset, bageriet, konservesfabrikken, mejerianlægget og Deseret Industries' butik. Et indrammet citat af profeten Joseph Smith forklarer, hvorfor frivillighedens ånd gennemtrænger Kirken: »En mand, som er fyldt med Guds kærlighed, er ikke alene tilfreds med at velsigne sin familie, men vil gå ud til hele verden, ivrig efter at velsigne hele menneskeheden« (Joseph Smith, *History of the Church*, 4:227).

»Det er det, det handler om‹ – velsigne og tjene,« siger bror Gardner ved afslutningen af turen, hvor gæsterne bliver inviteret til at drikke chokolademælk og spise cheddarost, som er produceret af Deseret Dairy.

Det nærliggende sidste dages helliges humanitære center viser Kirkens velfærdsprogrammers omfang. »Vi er Kristi efterfølgere, og i alt det, vi gør, forsøger vi at være eksempler på det, han belærte om,« forklarer ældste Jerry Brown, som arbejder fuld tid som seniormissionær, da han fører gæsterne gennem varehusets lokaler, der er fyldt fra gulv til loft

FOTO: BRAGT MED TILLADELSE AF KIRKENS VIP-TJENESTE

Slægtshistorisk konsulent, Wolfgang Lebedies (til venstre), hjælper gæster fra Tyskland, som er på besøg på Slægtshistorisk Bibliotek i Salt Lake City.

med baller af tøj, sko, medicinsk udstyr og uddannelsesmaterialer, der venter på at blive udskibet. Af og til møder gæsterne elever, der er deltager i undervisning ved det humanitære center og på Welfare Square, et program som omfatter beskæftigelses- og sprogtræning.

»Det er så tilfredsstillende at se ladninger af nødvendigt tøj, medicinsk udstyr og andre materialer, der sendes ud hver uge til verdens nødlidende nationer«, siger William D. Reynolds, leder for det humanitære center. »Men lige så tilfredsstillende er det at se glæden i øjnene hos hver af eleverne, når de får mere selvtillid ved undervisning og anvendelsen af erhvervsfærdigheder.«

På Tempelpladsen udveksler søstermissionærer grundlæggende evangeliske budskaber. Kirkens gæster kan normalt få en tur af søstermissionærerne, som taler deres modersmål, og ofte synes valget af turguider at være inspireret. Søster Shumway mindes engang, hvor en gæst med fjendtlig indstilling spurgte, hvad indianerne syntes om Mormons Bog. Den søstermissionær, som ledte turen, svarede: »Jeg er delvist Blackfoot og Shoshone.« Så fortalte hun om sin kærlighed til Mormons Bog.

Da bobslædeholdet fra Monaco ankom til Vinterolympiaden 2002 i Salt Lake City, havde de en bøn – et besøg på Slægtshistorisk Bibliotek. På biblioteket lærer gæsterne, at »familierne kan være sammen for evigt.« »Vi tror, at vi kan være sammen med vores familie for evigt, og en del af det er at finde disse mennesker, som vi kan være sammen med«, forklarer Elaine Hasleton, leder for bibliotekets PR.

Gæster begynder ofte at føle begejstringen ved slægtshistorie, når de ser de hundreder af besøgende, der søger på de fire etager med slægtshistoriske optegnelser. Under et mindeværdigt besøg så en gæst, som ikke havde interesse i slægtshistorie, og som havde østeuropæiske forfædre, nogle passagerlister og immigrationsoptegnelser over sine forfædre. »To og en halv time senere«, mindes søster Shumway, »fortalte vi ham, at vi måtte gå, og han sagde: ›Gå I bare. Jeg bliver.‹«

Gæster går til sidst hjem, og de tager et varigt indtryk med sig. »Gæsterne forlader normalt Salt Lake, idet de siger: ›Jeg kom og vidste intet om Kirken, men jeg fandt varme, venskab, kærlighed og omsorg,‹« siger bror Snow. Og det, tilføjer bror Shumway, »er det, vi prøver at gøre først – det bygger bro af forståelse mellem verden og Kirken.« ■

SDH-kirken er USA's hurtigst voksende trossamfund

I en undersøgelse, der opdateres hver 10. år, blev Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige nævnt som det hurtigst voksende trossamfund i USA i årene 1990-2000.

Undersøgelsen antydede også, at de hurtigst voksende kirker var dem, som blev anset for socialt konservative – og at de langsomst voksende kirker var dem, som blev anset som socialt liberale. Med en vækstrate på 19,3% fører Kirken an i retningen mod konservativ religion i USA. De næsthurtigst voksende religioner var Churches of Christ, Assemblies of God og den romersk-katolske kirke.

Glenmary Research Center, en katolsk forsknings- og social tjenesteorganisation, foretog undersøgelsen ved hjælp af svar modtaget fra 149 religiøse grupper. Da folketællingen i USA ikke indeholder oplysninger om religion, bliver denne undersøgelse bredt anset for den mest omfattende vurdering af religiøse tilhørsforhold i USA.

I henhold til undersøgelsen er Kirken det sjette største kirkesamfund i USA, og Utah står øverst på listen for »den mest troende stat«, idet den har den højeste procent for religiøst tilhørsforhold (75%). Provo i Utah blev udpeget som det byområde med den højeste procentsats (90%) af befolkningen tilhørende én af de 149 deltagende religiøse grupper. ■

Ordinance Index tilgængelig på internettet

En ny version af FamilySearch™ Ordinance Index er tilgængelig for første gang online på www.familysearch.org. Denne database indeholder en optegnelse over alle færdiggjorte tempelordinancer for afdøde personer. Medlemmer kan få adgang til denne database for at bekræfte, om der er blevet udført tempelordinancer for afdøde personer, før man indsender navne til templet. Denne proces vil bidrage til at mindske dobbeltordinancer.

Millioner af navne er blevet tilføjet Ordinance Index for nylig, og det vil blive opdateret ugentlig for at sikre, at medlemmer har aktuelle oplysninger om deres forfædre.

For at registrere og få adgang til oplysningerne om ordinancer i denne version af Ordinance Index, har kirkemedlemmer brug for deres medlemsnummer og bekræftelsesdato. Wards- og grenssekretærer kan give medlemmerne disse oplysninger.

Medlemmer, som har adgang til internettet derhjemme eller på deres lokale slægtshistoriske center, kan bruge denne online version af Ordinance Index. Slægtshistoriske centre uden internetadgang kan kontakte Kirkens Slægtshistorisk og historisk afdeling mht. at få adgang til internettet efter at have modtaget bemyndigelse fra lokale præstedømmeledere. ■

Liberty Jail, 1838, af Garth Oborn

I løbet af vinteren 1838-1839 blev profeten Joseph Smith, hans bror Hyrum samt fire andre brødre uretfærdigt fængslet i Liberty Jail i Liberty i Missouri. Dette sted, hvor de oplevede meget stor modgang og lidelse, blev et helligt sted, hvor Gud talte til en levende profet og gav betydningsfulde lærdomme til alle. (Se L&P 121-23).

»Men det, der betyder mest, er det, som er sket inde i enhver af os som følge af vores oplevelse,« sagde præsident Gordon B. Hinckley til det sidste møde ved generalkonferencen. »Jeg har selv truffet en fast beslutning om at være et bedre menneske, end jeg hidtil har været ... Jeg udfordrer enhver af jer ... til at leve op til det guddommelige i jer.«

DANISH
4 02229 91110 3

BERETNING FRA
OKTOBERKONFERENCEN 2002
DEN 5. OG 6. OKTOBER 2002